

Liliana Ardelean

Noaptea
îngerilor

beletristică

Editura „Victor Babeș”
Timișoara, 2024

Editura „Victor Babeș”

Piața Eftimie Murgu nr. 2, cam. 316, 300041 Timișoara

Tel./ Fax 0256 495 210

e-mail: evb@umft.ro

www.umft.ro/editura

Director general: Prof. univ. emerit dr. Dan V. Poenaru

Colecția: BELETRISTICĂ

Coordonatori colecție: Prof. univ. dr. Octavian Marius Crețu

Prof. univ. dr. Sorin Eugen Boia

Referent științific: Prof. univ. emerit dr. Dan V. Poenaru

Indicativ CNCSIS: 324

© 2024

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.

Reproducerea parțială sau integrală a textului, pe orice suport, fără acordul scris al autorilor este interzisă și se va sancționa conform legilor în vigoare.

ISBN 978-606-786-333-8

Fiicei mele dragi, Lavinia

Două vorbe pentru deslușire și de mulțămită

Am dorit să mărturisesc cuiva aceste simțăminte, încă înainte de a începe să scriu Noaptea îngerilor. De fapt, ele au fost cele care m-au determinat să scriu acest roman.

De ce?

Mă supărase și mă revoltase foarte mult toată acea tevatură exagerată care s-a făcut de Halloween, la castelul Bran, pe seama domnitorului Țării Românești, Vlad Drăculea al II-lea, din neamul Basarabilor, care mai este cunoscut și cu numele de Vlad Țepeș.

Drept să spun, m-a enervat toată reclama și mascarada de vampiri, draci, schelete și alte arătări de groază apărute în noaptea aceea, toate în numele și sub masca mai mult decât sângerosului Dracula.

În opinia mea, mai mare blasfemie nici că se putea, fiindcă Dracula îl întruchipa pe voievodul Vlad al II-lea, unul dintre cei mai mari domni ai Munteniei.

Romanul de ficțiune gotică, cu personajul principal prințul Dracula, personaj de groază, fusese publicat în 1897, sub semnătura lui Bram Stoker, care l-a creat recurgând la o fantezie aproape bolnăvicioasă, distorsionând nepermis de tare adevărurile istorice și caracterul domnitorului român din care a creat un adevărat demon. Demon de o cruzime nemaipomenită, ceea ce nu corespunde nici pe departe figurii istorice a lui Vlad cel real. Acesta nu a fost cu nimic mai aspru și nemilos decât oricare alt conducător de țară din acele vremi, iar dincolo de orice a fost un om ca toți oamenii, cu sentimente și trăiri bune sau rele, având apucături specifice secolului în care a trăit.

În romanul meu, Noaptea îngerilor, am dorit să conturez caracterul de normalitate al unui domnitor viteaz, iubitor de dreptate, de glia străbună și de neatârnare.

Nu vă îndoiiți că este și multă ficțiune între filele acestui roman, dar am căutat să nu mistific adevărurile cunoscute ale vieții voievodului, ci doar să navighez în așa fel încât să creez scene care să-i traseze deslușit conturul personalității lui reale, care a fost prinsă între coordonatele mijlocului de secol al XV-lea.

Când prietenii mei au auzit despre ce vreau să scriu și ce personaj mi-am ales, mi-au atras atenția că mă înham la ceva mult prea complicat și, de asemenea, mult prea mediatizat. Dar câtarul din mine nu a reușit să renunțe la idee, așa că s-a născut Noaptea îngerilor, un roman care nu este numai un roman istoric, ci, în același timp, și un roman de dragoste, care sper să fie pe placul cititorilor.

Ușor nu a fost. A însemnat multă căutare, multă scociorâre prin diverse surse, pentru a afla și a-mi clarifica succesiunea evenimentelor istorice, foarte încâlcite ale aceluia secol de Ev Mediu. Nu de puține ori, ca să folosesc o expresie mai plastică, mi-am pus mintea pe bigudiuri, răscolind informațiile, care, uneori, se băteau cap în cap.

În fine, sper că am reușit să o scot la capăt cu bine, nu fără ajutorul celor apropiați, din jurul meu, care mi-au sărit întru sprijin.

De aceea doresc să le mulțumesc. Mai ales fiicei mele, căreia îi și este dedicat acest roman.

Ea mi-a fost alături pe toată perioada "travaliului", citind fragmente din ceea ce scriam, încurajându-mă cu aprecieri și echilibrându-mi mintea înfierbântată de fantezii, cu observații pertinente.

Tot ea a fost aceea care a făcut prima lectură completă a manuscrisului, precum și prima corectură de text.

Le mulțumesc prietenelor mele, Corina Serenciu și Manolita Dragomir-Filomonescu, care și-au rupt din timpul lor, lecturând cu mare atenție textul, pescuind cu migală greșelile inerente de literă, greșeli care mie mi-au scăpat în viteză cu care degetele mele, apăsând tastele computerului, nu au reușit să țină pasul cu ritmul în care mi se succedau în minte imaginile și scenele pe care le cream și care mi se rostogoleau în minte cu o viteză de fulger.

Aceleași calde mulțumiri, pentru lectură și corectură atentă, domnului Vasile Bogdan.

Recunoștință datorez și criticilor literari Marian Odangiu și Claudiu C. Arieșan, care au avut bunăvoința de a citi romanul când a fost finalizat și a-și exprima opiniile asupra lui.

Conștiința nu mă lasă să nu-i mulțumesc încă unui prieten care nu dorește să-i pomenesc numele. Totuși, îi sunt datoare cu recunoștință pentru lecturare și părerile pe care mi le-a împărtășit.

Mulțumiri tuturor membrilor echipei de lucru a editurii, EVB, care aparține și poartă numele Universității de Medicină și Farmacie "Victor Babeș" din Timișoara, echipă cu care am avut o frumoasă și fructuoasă colaborare. Le mulțumesc pentru răbdarea cu care mi-au îndeplinit toate mofturile de scriitor, poate, uneori, cam năzuros.

Pentru sprijin, gratitudinea mea, d-lui rector al UMFVBT, domnului prof. univ. dr. Octavian Crețu.

Și cum "Cei din urmă vor fi cei dintâi", mare mulțumire domnului prof. univ. dr. Dan V. Poenaru, care, în calitatea domniei sale de director general al EVB și om de cultură în același timp, m-a susținut și m-a sprijinit foarte mult întru publicarea acestui roman, Noaptea îngerilor, în condiții editoriale și tipografice excepționale.

”Un istoric care ascunde adevărul, minte. Totuși, deseori, el trebuie să lărgască adevărul de câteva ori, altfel cititorul nu ar putea să-l vadă.”

Mark Twain

1.

1455, Decembrie – La Corona

În anul acela, iarna și-a scos colții, bântuind fără milă nu numai asupra creștelor, ci și asupra cetății *Corona*^{*}, cetate veche și puternică, așezată între munți semeți, care o străjuiau din toate părțile. Poate de aceea s-a fost durat tocmai aici această așezare, acum renumită pentru breslașii săi de toate felurile.

Mai ales, exista unul Siegel, Thomas-Sigmed Siegel, pe numele său din registre, a cărui nevastă și fiică de șaptesprezece ani scoteau din războaiele lor țesături neasemuite, căutate până și la casele domnești. Li se dusesse vestea. Pânzele erau ele minunate, dar mai frumoasă era fata care le făcea. I s-a dus buhul mult dincolo de zidurile cetății. A ajuns chiar și la curtea regală, nemaivorbind de urechile vicecomitelui sibian Thomas

^{*}Glosarul poate fi consultat în finalul cărții

Altemberger, care, pe deasupra, urma ca-n scurtă vreme să fie primarul orașului. Acesta deja pusese ochii pe Katharina cea cu cosițele de aur și ochi de peruzea. Avea omul gând de însurătoare. Să se așeze la casa lui alături de o frumusețe de vicontesă, cu care să se fălească în fața prietenilor, atunci când ea îi pășea la braț în strana bisericii în zi de sărbătoare, elegantă ca nimeni alta, fiindcă avea de gând să o înveșmânte în cele mai scumpe mătăsuri și să o acopere cu pietre scumpe, aduse pe corăbii, din locuri tare îndepărtate. Ori să-și facă intrare maiestuoasă într-o sală de bal, unde toți aveau să se oprească în loc spre a-i privi, muți de admirație și de invidie. Iar dacă un bărbat ar îndrăzni să o măsoare din priviri, l-ar provoca să iasă afară în minutul următor, fără a mai aștepta, după obicei, crăpatul de zi a următoarei dimineți, pentru a-i plăti neobrăzarea, duelându-se cu martori, la câmp deschis.

Era Ajunul Crăciunului. Iarna, tare grea. Aerul aspru, arăta gros, ca de sticlă. Mustățile bărbaților se făceau țurțuri de la răsufare, iar botul dobitoacelor se acoperea de promoroacă. Năprăsnicia gerului doboră păsările, care, din zborul lor devenit temerar, cădeau precum cărămizile. Atât de mare era vitregia cu care se abătuse Cerul asupra bietelor sale creații.

Acest tablou era învelit, precum un cocon, într-un lînțoliu încremenit și încetoșat, prin care răzbătea, ca izvorât din adâncurile cele mai adânci ale Pământului, ca-ntr-un vis, creând senzația de ireal, dangătul clopotului din turla ascuțită a bisericii, cu crucea ei în vârful care străpungea nori sumbri, ca de câlți.

Zăpada scârțâia amarnic sub tălpile saniei, încărcate peste poate cu merinde.

– Soro, eu nu mai pot! s-a văitat băiețelul care împingea din toate puterile lui de copil de nouă ani. Cele cinci fetișcane care-i erau verișoare, împingeau și ele, gâfâind din greu, cu picioarele afundate în zăpada care le ajungea la jumătatea cizmei. Sora lui era înhămată în față, la rudă.

– Haide, scumpule! Nu mai e mult. Încă puțin de urcat și, uite!, garnizoana. Nu te dai tu bătut așa de ușor, doar ești bărbat de acum. Doar nu ne faci tu de rușine familia. Ne vom îndeplini cu cinste datoria de a duce de ale gurii soldaților din garnizoană. Ce să facem dacă nouă ne-a venit rândul pe o vreme așa de câinoasă. Ce trebuie făcut, trebuie. Unde pui că vine Sfântul Crăciun. Ne scriem păcat dacă-i lăsăm să flămânzească.

– Of, Katharina! Copilul are dreptate. Nici eu nu-mi mai simt nici mâinile, nici picioarele. Sigur mă umplu de degerături, se lamentează una dintre fete. Buzele-i sunt vinete de frig. De altfel, nici celelalte nu arătau mai bine.

În acel moment, ca o confirmare, fetei de la rudă, Katharina, căci ea era, i se înfundă unul dintre picioare în zăpada care i l-a prins ca într-un clește. Se smucește, dar nu reușește să și-l scoată, se dezechilibrează și dă cu nasul drept în zăpadă. Șalul care îi acoperea capul îi alunecă și-i ies la vedere cozile lungi și groase. Păru-i era bălai și lucea precum firul de mătase. Acea mătase pe care o folosea ea, ca să facă flori pe pânzele pe care le țesea în război.

Se răsucește ca să-și adune șalul. Nu reușește să se ridice. O mână puternică o apucă de subțiori, susținând-o. Katharina tresare. Ridică ochii-i precum cel mai curat safir și întâlnește o altă pereche de ochi care o fixau cu niște sticliri de un verde atât de pătrunzător, încât fata a înlemnit locului, pierindu-i graiul.

Înainte ea se afla un tânăr. Lat în umeri, părea mai puternic decât muntele din spatele lui. Avea plete negre, care îi ieșeau de sub cușma din blană de miel. Pe umeri o pelerină din stofă groasă, care se vedea a fi de calitate. Mănuși din piele moale. Nas drept, mustață subțire. Sprâncenele arcuite afixau o vagă mirare la vederea frumuseții acelei fete. În barbă, o gropiță vădea firea neclintită a bărbatului cu fața prelungă, care părea cioplită în piatră. Acea statuie, însă, prinde glas.

– Această-i Noaptea Îngerilor. Tu trebuie că ești unul dintre ei.

O ridică și o îndepărtează de la rudă, luându-i locul. Pentru el era o joacă de copil.

De sus, de pe meterezele bastionului, ofițerii lui se uitau unii la alții, nevenindu-le să-și creadă ochilor că vedeau ceea ce vedeau. Vlad, prinț valah și duce de Făgăraș și Almaș, dur guvernator militar al Coronei, căruia nu-i trecea nici musca pe dinainte, înhămat ca un bou, ca să tragă o sanie în locul unei fetișcane din popor?! Acesta să fie bărbatul care se iubise cu fete de neam ales, atâtea de nu le știa numărul, dar nu s-a auzit niciodată să le fi dezmiertat în vreun fel. Ba din contră, după ce s-a săturat de ele le-a lăsat cu ochii-n soare, fără mustărări de conștiință, că le făcuse de rușine. Le mărita fără vorbă

lungă cu vreun apropiat de al lui, care, de voie de nevoie, era silit să i se supună. Nu exista drept de apel. Astfel se spăla pe mâini și... alta la rând. În dragoste, întotdeauna s-a dovedit a fi la fel de crud ca și cu subordonații și supușii săi.

Odată proviziile distribuite, un simplu semn din cap și i-a fost adus un splendid cal, negru precum păcatul. Șaua, gata pusă. Întreg harnașamentul, bătut în ținte de aramă. Dar ce șa! Ce harnașament! Se vedea de la o poștă că nu era calul fiștecui. Animalul fornăia pe nări, scoțând aburi. Un plescăit scurt din buze al stăpânului îl potolește din copitulul zăpezii. Chipeșul prinț, numit, nu cu multă vreme în urmă, senior prepotent militar și judecătoresc al întregului comitat al Țării Bârsei, sare sprinten în șa. Îndemnat din pinteni în burtă, cu un nechezat, armăsarul se ridică în două picioare, bătând aerul, dar este strunit din hățuri și zăbală, ca să o ia la trap.

Un soldat căpătase ordin ca mâine zi să înhame un cal de tracțiune la sanie și să o returneze în bună ordine, de unde venise.

– Pot și acuma să o duc, să trăiți!

– Nu acuma. Ordinul Înălțimii Sale a fost foarte clar. Ori că ți-e dor cumva de biciușcă?!

Au râs ei, ofițerii, la idee, dar cam mânzește, uitându-se chiorâș la acela dintre ei, mai tinerel și nesăbuit, care a cutezat să-și exprime nedumerirea față de atitudinea comandantului.

– Ce se întâmplă? I-a cam picat cu tronc, nu vi se pare? Să vedem ce-o face cu celelalte două. Faine și

acelea, mi-ar plăcea și mie, dar asta de acum... Face un semn grăitor și ultra expresiv cu mâna, rânjind obscen.

– Tacă-ți fleanca, idiotule! îl repede, rostind vorbele șuierat, printre dinți, colegul de lângă el. Ori ți-a venit pofta să cunoști cum se vede lumea din vârful unei țepe?

Pe urmele lăsate de sanie la venire, codanele se întorceau acasă, pășind săltăreț și gâscăreau vesele, scăpate de orice grijă.

– Katharina!, o înghiontește cea mai mare dintre verișoare. Ai văzut cum se uita la tine?

– La mine? Cine?

– Cine? Cine? Nu te fă că nu pricepi. Doar nu de dragul meu a tras la sanie, tu, fată!

– Ce să pricep? Despre ce vorbești tu acolo?

Nu apucă să audă un răspuns, că se trezește luată pe sus. Un braț ai cărui mușchi se simțeau prin stofa mindirului, a apucat-o pe după talie și a aruncat-o în șa, în fața călărețului, care continua să o țină strâns, ca într-un clește.

După amiaza coborâse către seară. Pe cerul ca de cristal, stele jucăușe au ieșit la promenadă, înghiontindu-se cu chef de joacă și trăgându-i cu ochiul bătrânului Pământ, cochetând obraznic și atrăgându-și astfel observațiile revoltate ale bătrânei lor mătuși, Luna, care le era însoțitoare permanentă la orice escapadă, și care amenința că le va trage zdravăn de urechi, dacă nu se potolesc.

Una dintre ele, o zgâtie mai neastâmpărată decât celelalte, vrea să o scoată cu totul din pepeni, așa că își

ridică în cap poalele rochiei sale celei verzi, luând-o la goană prin mijlocul Căii Lactee. În urma ei, o coadă lungă pare ca două aripi agățate de torțile cerului. Aripi de înger.

Pământul, amuțit, a văzut ceea ce nu văzuse cam de mulțisor. O cometă verde.

Era noaptea îngerilor.

Temutul guvernator a ridicat-o pe Katharina de pe cal cu un singur braț și a depus-o pe treptele casei părintești. Întoarce calul fără o vorbă și pleacă. Fata privește ca luată de pe lume, încă zăpăcită de tot ce i s-a întâmplat. Rămăsese câteva clipe ca năucă. Încrămenită. Clipe în care mintea-i percepea doar o singură imagine, cea a acelui bărbat. Încă simțea furnicături în tot trupul, furnicături care au străfulgerat-o de cum a atins-o prima dată, ca să o scoată dintre troiene. Îi simțea și acum căldura trupului pe spatelui ei cât a stat călare și răsuflarea caldă, strecurată pe lângă obrazul care i se aprinsese. Nici ea nu știa de ce. De sfială și rușine la atingerea unui bărbat ori din cauza unui anume fel de bucurie, fel pe care nu îl mai cunoscuse niciodată până atunci.

Parcă prinsese rădăcini în fața ușii. Cine știe cât ar mai fi rămas înțepenită acolo, dacă nu ar fi ajuns din urmă și verișoarele ei.

– Katharina, ce faci aici? De ce nu intri?

Ea privea cumva prin ele, ca și dusă de pe lume. Pe față i se așternuse un zâmbet angelic și oarecum tâmp.

– Katharina, ce-i cu tine? Ți-a făcut seniorul ceva?

– Katharina, vorbește!

Una dintre fete o cuprinde de brațe și o scutură zdravăn.

– Katharina!

În sfârșit, tresare, ca atunci trezită din somn.

– Hmmm?! privește nedumerită.

Auzindu-se vorbă de afară, mama Katharinei iese să vadă ce se întâmplă.

– Da' voi n-ați avut vreme să vorbiți pe drum, acum ați mai găsit de pus țara la cale, noaptea, pe frigul ăsta? Înăuntru cu voi, că se răcește cina! Nu uitați să lăsați cizmele la ușă, să nu-mi faceți apăraie pe podele.

Mănâncă repede, aruncându-și priviri complice. Evident că puneau ceva la cale.

– Mătușă, putem rămâne în noaptea asta aici? Ne e frică să umblăm pe stradă. E prea târziu. O să dormim împreună cu verișoara Katharina.

– Și unde te gândești să dormiți? Vă duce unchiul până acasă. E aproape. Acum îl strig.

– Te rugăăăm, mătușă!

– Patul ei e destul de larg, sare o alta. Încăpem.

– Om sta lipite una de alta. Numa bine ne ținem și de cald.

– Mai vorbim și noi. Ăă... știi, am imaginat eu niște modele noi pentru țesături. Vreau să îi explic verișoarei, îi vine alteia ideea mai isteată.

S-a prins mătușa cum stă treaba.

”Fete. Mai vorbesc și ele de ale lor.”

– Bine, fie. Da' numai de data asta vă fac pe plac, pentru că-i Noaptea Sfântă. Mai povestiți de ale voastre, da' nu prea mult. Să știți că vă aud. Ne-am înțeles?!

I-a răspuns un cor de da-uri nerăbdătoare să o știe ieșită, iar ușa închisă în urma ei să le ofere libertatea de a dezbate în voie cele întâmplare.

Odată văzându-se rămase singure, cârtogite una-ntr-alta, precum sardelele în cutie, au început între-bările.

– Kati, auzi, nu-i așa că și ție îți place seniorul?

– Ce prostie întrebi și tu. Sigur că-i place. Cui să nu-i placă? Ai-ai-aiii!

– Dreptu-i, vine aprobarea. E o cruce de voinic.

– Te-a ținut strâns când ai fost pe cal?

– Doamne, verișoară, te-a răpît ca în povești. De-ar ști unchiul și mătușa! Nici nu vreau să mă gândesc ce-ar zice.

– Păi, ce să zică? Oricum nu au ce face, Prințul Tzepeșchi e cine e.

– Oh, seniorul Vlad! oftează alta dintre fete. Să știi, Kati, că mor de ciuda ta. Ce noroc pe capul tău!

– Ce noroc, care noroc? Tu te auzi ce vorbești? Ți-e ciudă, ha? Ori tu crezi că te-ai putea măsura cu ea?! Minte ai în cap?! Parcă nu ai ști că i s-a dus vestea că ea-i cea mai frumoasă din întreg burgul.

– Care burg, soro? I s-a cam dus peste mări și țări. Nu vezi că, de când s-a întors Kati de la mănăstire, mătușa nu mai prididește cu lucrul? Toată ziua șterge și freacă și face la plăcinte, pentru primirea pețitorilor.

– Ehehe! Și ce mai pețitori. Toți unu și unu. De neam mare, înstăriți ...

Katharina tăcea. Ea era în lumea ei în care vedea numai chipul cu ochii cei verzi, a căror uitătură o îngheța, dar o și făcea să o treacă toate căldurile și să i se strângă stomacul, urcându-i-se în gât, tăindu-i răsuflarea.

Fetele se uită la ea, contrariate.

– Halo! Îi trece una mâna prin fața ochilor. Tu nu ai nimic de zis? Hai, descarcă sacul. Povestește tot. Cu de-amănuntul. Vrem să știm tot.

Kati nu aude decât atunci când i se dă un zdravăn cot în coaste.

– Ce?

– Ce? Ce? o îngână aceea. Cică, ce. Seniorul Vlad, asta-i ce-ul.

– Vlad? Cine-i Vlad?

– Fetelor, voi o vedeți? Hei, tu chiar ești picată din Lună ori faci pe niznaiul?

– Las-o! Uită-te la ochii ei. Chiar nu știe despre ce vorbim noi. A fost atâta amar de vreme închisă la mănăstirea aia! Credeți că franciscanele au învățat-o despre așa ceva?

– Zici că nu știe? Atunci am face bine să-i spunem și să-i deschidem capul. Încep eu.

– Dă-i drumul, nici nu m-am putut socoti că ai lăsa-o tu pe una dintre noi. Te ții că numai tu știi totul.

– Vă rog să terminați cu ciondăneala! se uită la ele rugător, Katharina. Și spuneți-mi și mie despre ce vorbiți voi, că eu nu pricep nimic.

Și i-au spus.

2.

Katharina

În rândul ofițerilor se împrăștiase, la fel ca puful de pădărie primăvara, un zvon nemaiauzit.

Comandantul lor, ducele, înaintea căruia nu mișca în front nici frunza-n pom, făcea tot felul de lucruri nefăcute.

Nu îndrăzneau să caște gura prea tare, căci umbra țepelor de pe Dealul Melcilor le umbrea complet plăcerea bârfei, mai ales că erau faptele atât de piperate, încât îi ustura limba și de aceea căutau a-și stinge focul în câteva pahare de vin bun la crâșmă, când se aflau în permisie, sâmbătă seara. Își șopteau ultimele vești prinse de vreunul de la o slujnică ori o vădană de târgoveț cu care petrecuse o noapte. Și le șopteau, veștile acestea, la ureche, ca într-un telefon fără fir. Nu că acesta le-ar fi fost obiceiul. Doar erau ei ofițeri care știau a porunci și a bate cu pumnul în masă și a zice ce aveau de zis cu glas mare, de să se zdrăngăne ferestrele și alta nu. Dar când venea vorba despre comandant, era musai să schimbe foaia, ca nu cumva, Doamne păzește!, să fie auziți de careva, iar acela să ciripească unde trebuie cu gândul la o cinstire, drept plată. Știau ei prea bine că astfel erau acele vremi. Era vândut omul și cumpărat pe doi ducați. Apoi, direct turnul cu temniță te păștea.

Cum vinul, cel mai adesea, dezleagă limbile, s-au apucat și ei a se scăpa la vorbă.

– Prințului nostru i s-au aprins călcâiele după această Katharina.

– Despre comandantul Vlad Drăculea îndrăznești tu a grăi?

– Și, de ce n-aș face-o?

– Dacă zici! Fie treaba ta, fârtate!

– Da', mă rog frumos, de unde știi tu toate acestea? După capul meu, mă socot că ar fi bine să bagi seamă ce dai pe gură, îl atenționează încă unul.

– Păi, bag, că de aceea vă spun numai vouă, sub jurământ că veți ține secretul priponit cu șapte lacăte, să nu ajungă la niscaiva urechi prea lungi. Jurați?

Bărbații, ca unul, își duc mâna întâi în dreptul inimii, apoi își trântesc palmele una peste alta, în mijlocul mesei, cu o plescăitură sonoră, în semn de neclintită solidaritate, chiar dacă i-ar ajunge prăpădul Lumii.

– Ascultăm.

– Păi, știți că el e cam muieratic și se ținea de poalele ba a uneia, ba a alteia. Când se sătura le dădea mai departe. Adevărat că-i domn și nu le dă oricum, ca pe o cârpă azvârlită-n drum, ci cu cununie și zestre, la nevoie, dar...

– Măi, pe astea le știm și noi de mult. Ori ai ceva nou, ori lasă-ne în pacea noastră să ne vedem liniștiți de pahar.

– Ai un strop de răbdare. Ce, ți-au intrat zilele-n sac, ori ce? O știți pe roșcata aia cu părul creț și ochii galbeni? Acea de la han. Cea care cântă și dansează de te bagă-n toate boalele. O știți? No, aceea s-a drăgălit ea

cu șeful cavaleriștilor, care, prostălău în călduri, că mai bine nu i-oi zice, a dat din el tot ce știa.

Cică prințul nostru, adică Vlad Drăculea, i-ar fi poruncit mutului lui să facă ce și cum o ști și să-i aducă știință despre frumoasa Katharina.

Auzind numele, s-a auzit un oftat prelung, a pagubă, scos din toți rărunchii mai multora, a căror inimă fusese săgetată de ochii ei albaștri.

Și-au dat ei multă osteneală ca să încerce marea cu degetul, dar pas de au putut ajunge la ea. Fată cuminte, bine păzită, nu ieșea decât însoțită de părinți ori de verișoarele și verii ei și numai pe timp de ziuă. Doar atunci, când cu merindea soldaților de Crăciun, s-a întâmplat să le prindă lăsarea serii, din cauza vremii căinoase. Așa a fost lăsat să fie, ca să se întâmple cum s-a întâmplat și să-și scrie soarta, care, orice ai face, tot ți se pune de-a curmezișul și face numai după voința ei.

– Eee! A reușit mutul să audă câte ceva?

– A aflat, cum să nu afle, altfel ar fi rămas și fără urechi, nu numai fără limbă.

– Și?

– Păi asta e, că mutul nu poate vorbi decât prin semne, pe care le înțelege numai Drăculea, că el a învățat vorbitul semnelor pe când a fost copil, zălog la turci.

– Oare ce i-o fi spus, că mor de curios.

– Parcă numai tu, însă nimeni nu a aflat mai mult, decât ce se vorbește prin târg, cum că el își încălecă bidiviul și se duce în fitece zi lăsată de la Dumnezeu și trece prin fața casei ei, încolo și înapoi și numai că se uită prin geamul ferestrei celei mari care dă către stradă.

E fereastra de la odaia în care se află războiul cel mare de țesut, la care stă și țese frumoasa Katharina.

Omul face o pauză, sorbind din paharul cu vin, căci i se uscaseră gura de la povestit și de la emoțiile destăinuirii unor asemenea bârfeli neîngăduite.

– Și, și?

– Și, nimic.

– Cum nimic?

– Așa bine. Nimic. Se plimbă omul, se uită și asta-i treaba.

– Bine, dar fata nu iese la ușă, la fereastră? Nu-i face măcar un semn cu mâna?

– Gurile rele spun că nici măcar nu întoarce capul către ochiul ferestrei.

Nu întorcea ea capul, fiindcă așa a fost învățată la mănăstire.

Copil fiind, părinții, la sfatul și insistența surorii mai mari a mamei ei, călugăriță ea însăși, o trimiseseră la mănăstire. Nu la oricare, ci la mănăstirea ordinului franciscanelor.

Nu întorcea ea capul, dar el a aflat ce a vrut să știe.

Fata se supunea bunei-cuviințe, dar în sufletul ei nu-și mai avea loc decât chipul lui, pe care-l îndrăgise din prima clipă. A trecut repede peste teama de a avea în față un bărbat care, după fireturile uniforme, era cineva. I-au spus verișoarele că era Vlad, comandantul Coronei.

Mai avea și căutătura aceea ca de smarald, care te tăia, nu alta. Însă sufletul ei de copilă neștiutoare și neînțeleptă, a prins a vibra din toate corzile, cântând, impresionat de gestul acelui bărbat măreț, care s-a înjugat să tragă la sanie în locul ei. A băgat ea de seamă cât de mirați se uitau ceilalți ofițeri, ca și când s-ar fi întâmplat minunea minunilor. Nemaipunând pe răboj soldații, care stăteau pe de margini și căscau gura ca la bâlci.

”Apoi, minune a fost, gândea Katharina în nopțile ei de nesomn, când stătea trează, cu gândul la el. Chiar minune. Dacă s-ar fi aflat, oamenii, de la mic, la mare, ar fi socotit fapta lui necugetată și nepotrivită rangului.”

În acel Ajun al Crăciunului când el a văzut-o pentru prima oară, Vlad a simțit un foc în inimă cum nu mai simțise pentru nicio femeie din multele cu care se iubise, chiar de le făcuse și copii.

O ceva ce nu i s-a mai întâmplat să simtă nici pe departe înainte, l-a făcut să-și urmeze primul impuls și s-o aburce, fără veste și voia ei, pe calul său și să o lipească de trupul lui, care fremăta tot. Fremăta de dragostea care îl pocnise fără veste. O dragoste care i se înfipsese iute și adânc, asemeni suliței slobozite de el însuși în trup de necredincios. Iute ca săgeata l-a străpuns, direct în sufletul lui cel aspru și i l-a răpus, înrobindu-l cât ai clipi, fără să-i ceară învoire, cum s-ar fi convenit față de un așa bărbat vajnic și de neclintit, prinț, fiu de domn al Valahiei, pe deasupra. Afurisita de vrăjitoare, dragostea, nu a binevoit a-l întreba dacă el binevoia, ori ba. Tuturor le era de mare mirare cum de a reușit, nemernica, să pătrundă prin platoșa de oțel a Daracului, cel tare ca și stâncă.

A venit și, după ce s-a fofilat, ea știe cum, și-a durat culcuș trainic în sufletul lui cel poavăr și nimeni, chiar nimeni și nimic, în afară de moarte, nu l-a mai putut clinti din dragostea lui cea mare peste poate.

Așadar, simțind toate acestea și după ce a aflat de la mutul lui cele de trebuință s-a hotărât. Nu avea să-i scape tocmai lui o astfel de bijuterie de fată.

Era nu numai frumoasă, ci și cuminte, sfioasă și pricepută în ale treburilor casei. Dar Katharina avea ceea ce lipsea multor fete ale vremii aceleia. Era învățată.

S-a hotărât ce și cum să facă, fiindcă se săturase ca el, coșcogea prințul, mare comandant de oștire, să se tot fâțâie, ca muierile, prin fața casei ei, ca să-i poată zări chipul măcar o afurisită de clipită.

Așadar, a încercat să se apropie, după modelul vremii, cu tot felul de daruri.

L-a trimis pe mut de mai multe ori să-i ducă mă-tăsuri și brocarturi scumpe, aduse anume din Veneția și Flandra. Le comandase, alese de el însuși, anume pentru ea. Le-a așezat cu propria lui mână într-o ladă din lemn de santal, venită pe corabie, tocmai din India. În lemn erau încrustate modele din foiță de aur și lapis-lazuli. Special a cerut această piatră, fiindcă aflase el de la dascălii ce-l învățaseră carte, cum că numele pietrei se trage din latină, fiind o combinație între piatră și cer, putând fi tălmăcită ca Rai. Paradis. Tocma potrivit. Paradisul lui însemna Katharina. Mai aflase că piatra aceasta apăra de rău, de deochi și blesteme, ceea ce, desigur, își dorea pentru iubita lui, fiindcă era convins că va avea parte de vorbe rele de îndată ce se va afla că este femeia lui.

Gelozia, invidia și ura vor fi mari. O vor lovi fără de milă. Va avea nevoie de protecție din toate părțile posibile.

S-a așteptat ca în ziua de Paște, la biserică să o vadă înveșmântată cu o rochie făcută din acele țesături rare. Dar nu a fost așa.

”Oare nu ar fi mai simplu să vorbesc cu bătrânul Siegel? Să vorbim ca între bărbați. Să-i spun clar ce vreau. Îmi e dator pe viață, fiindcă l-am scăpat, atunci, în primăvara lui 1438, din mâna turcilor, când a fost luat rob. Am dat peșcheș frumos beiului, ca să mi-l dea... Hm! Gândești că am simțit c-oi avea nevoie cândva să-mi țină partea. A fost așa, un îndemn și, după cum mi-i firea, am făcut ce mi-a venit. Parcă îmi părea rău. Îl vedeam om destul de bătrân și cam beteag. Știam că turcaleții i-au ars și casa. După ce pe el l-au luat, vecinii care au scăpat, au pus mână de la mână și au dres ce s-a putut drege, să nu stea muierea și pruncii lui fără acoperiș deasupra capului.”

Se frământa Vlad să găsească explicații care ar fi motivul pentru care fata îi dădea de înțeleș că nu e bine primit interesul lui pentru ea. Nu-i putea intra în cap că era respins. Și încă cine își lua asemenea cutezanță? O fată de târgoveți. O fi el, tatăl, staroste al țesătorilor, dară până atunci nimeni, dară nimeni pe lume, nu a cutezat să i se împotrivescă. Toți cunoșteau prea bine cam ce ar fi putut să pată. Unde mai pui că, după foc, Siegel cam sărăciseră. Adevărat că lucrau din greu toată familia și nu erau chiar să n-aibă ce pune pe masă, dar, Doamne apără-mă!, chiar și altele, mai bogate decât Katharina, s-ar grăbi să pună pe ele asemenea postavuri scumpe,

mai cu seamă că veneau, nici mai mult, nici mai puțin, de la el.

Nu prea-i venea la socoteală umilința aceasta, care îi scădea din respectul și teama altora pentru el, dar nici nu-i era la îndemână să-și manifeste furia pe cei apropiați dragei lui. Prinț de obârșie, marele guvernator se afla la ananghie mare. Stătea cu ceasurile în odaie și cugeta la ce și cum are de făcut. Comandantul, ziua-n nămieza mare, în odaie?! De neconceput!

– Prietene, ce-i cu tine? Ori te-ai înamorat cumva? întrebă, mios, cu voce ca de șarpe prefăcut, unul dintre apropiați. Știa el prea bine ce se întâmplă, fiindcă vorba a început să cam umble.

Vlad îl privește atât de crunt, încât acestuia i se zbârlește părul pe ceafă și, fără o altă vorbă, își ia repejor picioarele la spinare.

”Nu mai merge așa. Intru în gura lumii. Asta nu se poate. Oi mai face o ultimă încercare. I-oi comanda la Paris un medalion în formă de inimă, din rubin roșu, roșu ca focul inimii mele. L-oi atârna pe lanț gros, de aur. Și apoi, dacă nu și nu, oi face ce știu eu să fac. I-oi pune pecetea, ca să se știe, odată pentru totdeauna a cui este.

Doamne, cât mi-ar plăcea să-i pun la gât eu însumi acea inimă. Să-i simt mătasea părului alunecându-mi pe dosul mâinii, în timp ce, ca un bărbat nepriceput ce sunt, mă chinui să-i potrivesc cheutoarea!”

Vlad zâmbește larg, la această imagine a unei atingeri șmecherește prelungită, spre satisfacerea plăcerii lui bărbătești.

”Să atârne strălucitoare, își continuă gândul, să atârne scoțând flăcări, sub lumină de candelă, și alune-cându-i molcom pe piept, culcușindu-se apoi cuminte între frumoșii ei sâni, acoperiți de mătase scumpă. Scumpă și ca de borangic, cum aveau cadânele pe care le-am văzut când am fost copil, dat chezășie la curtea sultanului.”

Pentru că s-a dovedit că nu a fost de folos nici rubinul cel mare, a luat decizia.

”Mai întâi voi comanda, tocmai în Spania, o șa specială. Una în forma simbolului ordinului Dragonilor. Asta ca să nu existe îndoială despre cine a răpit fata, dar mai ales pentru a-i da ei cinstirea cuvenită.

Or să mârâie unii, ce fel de cinstire e aceasta, dacă o iau fără vâl de mireasă, dar aceasta este situația, altfel nu se poate, iar eu nu mai pot răbda acest foc al iadului, abătut din senin asupra mea. Oricât aş vrea să zic nu, eu o iubesc pe Katharina, cum n-am știut că se poate iubi. Nici o alta nu a însemnat mare lucru pentru mine, dar această copilă m-a înrobit cu totul. Pentru totdeauna. Când mă uit la ea, nu mai sunt acela, pe din dos numit Dracul în loc de Drăculea. Sunt doar eu, Vlad. Vlad, un bărbat ca toți bărbații, care și-ar vinde și sufletul, nu numai trupul, pentru muierea de care a prins drag așa de mare. Căci acum pot recunoaște că trupul mi-a mai fost vândut. Vândut de tata. Sultanului. Dar nu-i bai. Acum, că sunt cine sunt, mă pot răzbuna și o s-o fac.”

Își dă cu mâna peste frunte pentru a alunga gândul la acele întâmplări, care i-au marcat firea și viața.

3.

1431 – Ordinul Dragonului

Șaua a sosit cu un olăcar special și era nease-muită, în forma ei, la fel ca și simbolul Ordinului Dragonului, ordin din care făcea parte și Vlad.

Își amintea foarte bine ziua aceea, când a fost uns. Cinste mare pe capul lui. La fel ca și pe al tatălui lui, mai înaintea sa.

Gândind acestea, trage o strâmbătură amară.

”Tata! Cinste mare, da, dar s-a căptușit pe el și pe tot neamul lui cu ”binecuvântata” poreclă de Dracul. Mai ales pe mine. Vlad Dracul. Ce frumos sună! Nu vi se pare, oameni buni? se autoironizează. Vă faceți cruce cu limba-n cerul gurii când îmi roștiți numele, ca să nu vă pună piedică necuratul, auzindu-vă că-l pomeniți. Se crede și el chemat, sărmanul, și se repede a se prezenta la apel, căci nu prea suferă singurătatea. De aceea face ce face și-i prostește pe mulți, cu coada lui îmbârligată, ca să aibă o societate vastă în imperiul lui, imperiul păcatului.

Ordin mare, Ordinul Dragonului, nu se oprește din gânduri. Îi are ca patroni pe Sfântul Gheorghe, Arhanghelul Mihail și Sfânta Margareta. De înființat, l-a înființat Sigismund de Luxemburg, în 12 decembrie 1408. El, pe post de Maestru Magnificus.

Pe atunci nu pricepeam deloc de ce se cheamă al dragonului. M-a lămurit tata.

– Numele de dragon i se trage din limba latinească: draco.

Mi-a fost tare a mirare ce căuta un dragon ca semn al unui ordin creștin! Căci creștin sadea e, la fel ca și Ordinul Templierilor. Și aceia sunt soldați ai credinței creștine împotriva păgânilor.

– Rogu-te, mi-e a nedumerire, căci bine știut este, nu?, însuși Sfântul Gheorghe omoară balaurul, fiindcă, pentru creștini, balaurul e simbolul puterii întunericului, putere învinsă de sfântul soldat. Atunci?

– Atunci! s-a repezit tata la mine. Pentru membrii acestui ordin, dragonul învins de cruce reprezintă sufletul unui cavaler luptător, care își dă viața pentru a salva alte suflete de la necredință. Este icoana tulburătoare a sacrificiului de sine, în slujba binelui. Patroni îi avem pe Sfântul Gheorghe și pe Arhanghelul Mihail. Și mai slăbește-mă cu întrebări din acestea prostești. Pune de citește legile ordinului și ti-i lămuri singur, nu-mi bate mie capul.

M-am lămurit. Printre altele, am aflat că heraldica e dominată de unul și același dragon verde. Normal că verde. E ditamai târâtoarea. Interesant și deopotrivă ieșit din comun este faptul că apare cu coada încolăcită în jurul propriului grumaz. Pe spate are o dungă albă, peste care se scurge, în formă de cruce, sângele vărsat ca jertfă supremă întru credință. Deasupra dragonului se înalță o altă cruce, aurie, de data aceasta. La fiecare capăt, este înconjurată de flăcări. Pe cruce stau scrise câteva cuvinte latinești: *Quam Misericors Est Deus Iustus Patient.*”

O bătaie în ușa odăii îl trezește din gânduri.

– Intră!

O slujnică aduce o tavă cu două cafele și câte o narghilea pentru el și fratele lui, care pășea în urma fetei.

– M-am socotit că-i ceasul cafelei. S-o bem amândoi, ca frații. Da' ce-i cu tine, fârtate, de ești așa de-ngândurat? Ai un bai, ceva?

– N-am nimic. Numai că am picat pe gânduri. Mi-am adus aminte de ziua când am fost uns în Ordinul Dragonului.

– Mare celebrare a mai fost! Te-ai cam chinuit atunci să înveți pe din cap regulile acelea stricte ale lor. Iar eu eram calul de bătaie, căci m-ai pus să te ascult din doască-n doască, dacă zici bine, iară eu nu mai puteam de urât, căci mai bine îmi plăcea să merg afară, la tras cu arcul. M-am sacrificat de dragul tău. Nu a fost de pomană. S-a văzut rezultatul. Ai fost primit pe dată.

– Mda, am fost.

– Că acum cine-i mai mândru ca tine? Toată vremea porți semnele lor, nu uiți niciodată.

– Asta este o treabă obligatorie, să le porți oricând și oriunde. E spiritul solidarității dintre noi. Îi vedea când îți va veni rândul, peste un an.

– Te-am văzut că la întâlnirile voastre, ale Dragonilor, știi, acelea de vinerea, porți o mantie cernită. Cu asta ce-i?

– Vinerea neagră. Patimile Mântuitorului. Asta-i.

– Nu-mi place mantia aceea. Eu n-oi purta-o.

– Așa crezi tu. Trebuie s-o porți, după cum trebuie să ții seamă de fiecare literă a legilor ordinului. Altă formă...

– Altă formă, ce? Mă bagă și mă țin la beci? Mă spânzură de picioare, nemâncat și nebăut?

– Nu. Dar capeți drept pedeapsă o dare în ducați, de nu o poți duce. Adio chiolhane cu camarazii și muieri prin cele hanuri. Adio cai de rasă și straie scumpe. O să-ți sufle vântul prin pungă, frățânele meu. Și acum, gata, hai de-om bea în tihnă cafeaua asta! Au făcut și turcii ăștia un lucru bun.

– Bine, nu te încrunta la mine. Mai vreau să zic că mie, unul, tare nu-mi place că te strigă, ca și pe tata, de altfel, Vlad Dracul. De la dragon vi se trage, ori că ce?

– Îhî! Din draco cel latinesc, dragon, a devenit Dracula. Numai că românașii noștri nu știu latinească, neam. Ei știu numai de ucigă-l toaca. Dracula nu-nseamnă nimic în graiul lor, pe când dracul... acesta, da, e ceva. Ceva cam de speriat și de făcut cruce cu limba-n cerul gurii și de scuiat în sân. Asta-i tot.

Unii mai zic și Drăculea.

– Mai ceva și gata. Jur! Ce ai simțit în ziua aceea când ți-au pus prima dată pe umeri mantia aceea verde ca frunza de măslin și căptușită cu mătase strălucitoare, roșie, și cu crucea mare cusută pe piept, în stânga? Pe mine mă cam trec frigurile pe șira spinării, dacă mă gândesc la clipa aceea. Trebuie că a fost înălțător. Așa-i? Ai simțit tulburare mare?

– Ai răbdare! Îi vedea când ți-a veni rândul... Să bem odată cafeaua asta, că-mi crapă buza de poftă.

– Da' prost obicei ai mai dobândit de la turcaleți, frățânele meu. Nu că mie nu mi-ar plăcea licoarea, dară tu prea nu poți trăi fără de ea. Bei cam multă și am băgat de samă că după două, trei din acestea, îți ieși ușor din fire pentru orișice nimic.

– Ai tăcut, odată? se zborșește Vlad la frate-său.

– Aha! Înțăles-ai că nu zic minciuni, de aceea te zbârlești? râde Radu și se ferește într-o parte din cale, căci altfel l-ar fi ajuns o scatoalcă. Din joacă. Numai că el cunoștea greutatea mâinii fratelui său. Nu-i dorea atingerea nici măcar dintr-o hârjoană.

4.

1455 – Răpirea

Cal cu stea în frunte a încălecat prințul Vlad în seara aceea. Alb ca spuma laptelui, iar steaua, neagră, parcă trasă din condei. Întreg harnașamentul era din piele albă, cu ținte din aur curat.

Avea de unde, căci punga-i era bine căptușită, doldora cu ducați din negoțul pe care-l făcea cu cai arabi, dar și lipițani.

Pentru acea seară pusese totul la cale cu omul lui de taină și prieten apropiat, care-i știa toate cele, făcute și nefăcute. Adică îl cunoștea așa de bine, încât îi citea gândurile ca pe ceaslov.

– Nicolae, pentru mâine seară să mi-o pregătești pe Steluța.

– Iapa cea albă, andaluza?

– Da. Să-i puneți șaua cea nouă de Cordoba, adusă ieri. Să fie agățate și niscai panglici albe cu mărgăritare cusute pe ele. Să fie în formă de înger cu aripile desfăcute-n zbor. Vezi, poruncește slujnicei să le coasă bine, să nu cumva să se desprindă și să rămână îngerul ciung ori să ajungă mărgica pe jos și să intre în copita calului, să mă trezesc că o ia acela razna de durere și-mi dă cu povara de pământ.

– Cine, Steluța? Aceea-i tare potolită, mai că nu toarce ca mîța și-i blîndă ca soarele de primăvară, din câte am văzut-o eu. De fapt, nu pricep ce te-a pocnit să

încaleci iepșoara aceea. Aș fi zis că ai luat-o pentru Doamna, nu pentru tine.

– Nicolae, nu mă-ncerca!

– Bine, bine, că n-am dat cu barda, ridică Nicolae mâinile, semn de pace. Dar atunci, măcar, mă rog frumos ție, luminează-mă și pe mine, să nu mor prost, de când ți-i frică Domniei Tale de figurile unui cal, fie el și nărăvaș? Te-a însoți Gligore, grăjdarul, și a avea el grijă de copită, dacă ar fi să fie. Ș-apoi ce povară așa prețioasă duci cu tine, dacă nu-i cu supărare?

Vlad se uită urât la el.

– No, stai! Nu mi te încrunta iară. Strică la frumusețe. Nu ți-am pus iataganu la gătiță. Voia la tine și numai dacă poți destăinui unui muritor de rând ca mine.

– Nu vine niciun Gligore.

– Cum, pleci singur, singurel?

Nicolae era prieten de joacă cu Vlad din fragedă copilărie, când se târau alături prin colb și tină, de cum scăpa prințisorul de sub supraveghere. Au rămas apropiați și pe mai departe. De aceea își permitea Nicolae să glumească, să lungească vorba și să nu-i pese de încrunăturile lui Vlad. Adevărul curat era că nu-i păsa până la un punct, dar evita să întindă coarda prea tare și era foarte atent la fiecare tresărire de mușchi de pe față prietenului lui cel temut. Erau ei ortaci și frați de arme, dar nu voia nici în visele de coșmar să-l enerveze cu adevărat pe Vlad. Până și el se temea. Cât erau ei de apropiați.

Se socotiseră frați încă din copilărie, înainte de a fi dat Vlad turcilor, pe post de garanție.

S-a întâmplat demult înfrățirea aceasta a lor, dar tot își mai aducea aminte, ca azi.

El, Nicolae, își pierduse părinții într-un atac al turcilor. Au omorât tot ce au prins în cale. Tatălui lui i-a fost tăiat gâtulejul tocmai sub ochii înspăimântați ai copilului. Tata sărise să-și apere femeia, dar turcul a fost mai iute de mână. Erau mulți. O ceată întreagă a trecut Dunărea și au pustiit tot. Pe mama lui au siluit-o, care cum a apucat. Doi frați ai lui au fost aburcați pe cai și duși au fost. Mai încolo, când a crescut și a putut, a cercetat și a aflat că i-au făcut eunuci, la dispoziția plăcerilor unui bei. Doar el a scăpat, căci se ascunsese sub pat, iar când turcii au dat foc casei, a sărit pe fereastră, a fugit ghemuit de spate printre tufele din grădină, apoi în lanul de porumb și mai departe către bălțile pline de stuf, care i-au fost casă vreo câteva zile, până ce oștenii l-au găsit nemâncat și ud, ca vai de el, și l-au înfățișat dinaintea lui Vodă, tatăl lui Vlad, iar Domnul a dat poruncă să fie spălat, îmbrăcat și hrănit, apoi să fie dus în odaia copiilor. Așa a devenit el copil de casă domnească și prieten de joacă al prințului Vlad, fiul cel mare al Domnitorului.

După ce s-au împrietenit la cataramă, astfel că nu-i mai putea despărți nimeni, nici noaptea, când dormeau în același pat, pierzând ei uneori vremea printre soldații aflați de gardă pe meterezele cetății, i-au auzit pe unii cum că alde cutărică s-a făcut frate de sânge cu cutărică.

– Ce-i acela frate de sânge? au întrebat într-un glas băieții, curioși din cale afară.

– Frate de sânge te faci cu acela ce îți e mai aproape pe lume, dară nu-i din același neam cu tine, din aceeași sămânță. Înseamnă să juri că nu te dai în lături să-i faci binele și să te sacrifici până și cu viața, dacă e de trebuință.

– Și cum te poți face astfel de frate ? Te juruiești cu vorbe anumite sau trebuie și de făcut ceva?

– Anume fapt, vezi bine.

– Ce? Spune-ne ce, pentru că și noi vrem să ne fim frați credincioși pe viață.

– Atunci, să faceți cum v-oi învăța. Vă duceți în pădure, noaptea. Vă tăiați la mână fiecare și puneți tăieturile una peste alta, ca sângele să se amestece. Așa oți avea același sânge, cum aveți cu frații voștri buni, de după mamă și tată.

– Da-i întuneric tare noaptea în pădure. Și dacă cântă cucuvaua?

– Doară nu vi-i frică de o cucuva? Dacă nu vă simțiți destul de bărbați, să nu vă fie frică de o cucuva, atunci nu puteți fi frați de cruce.

– Nu ne e frică, strigă băieții, ridicând capetele și îndreptându-se de spate.

Au făcut cum li s-a zis. Au furat un cuțit de vânătoare de pe panoplia din sala armelor. S-au strecurat și în cămară, după ce au furat cheia potrivită de la chelăreasă, au intrat și au luat două lumânări din cele din ceară de albine. Nu au uitat amnarul și cremenea, ca să aibă cu ce aprinde focul. Treaba mai grea a fost să facă rost de o cruce și de o Biblie, pe care să jure. Dar, copiii isteți, au

rezolvat-o și pe aceasta. S-au furișat în capela palatului domnesc și... mai departe a fost simplu.

Cât Vlad a fost la turci, au ținut legătura cum s-a putut, prin tot felul de soli trimiși la Istanbul, care, pentru aur, făceau pe dracu-n patru și-i strecurau prințului valah epistolele de la Nicolae.

După ce s-a întors în țară și mai apoi a plecat la Corona, numit guvernator militar, l-a luat și pe el, pe Nicolae, ca singură mână dreaptă a sa, în care se putea încrede în acele vremi tulburi, cu turcu de o parte și cu papistașul, de cealaltă.

Toate aceste amintiri i-au trecut lui Nicolae prin minte într-o clipă. Clipă pe care Vlad nici nu a conștientizat-o, căci el însuși era dus departe cu gândul. Primul și-a revenit din reverie Nicolae, care face pe revoltatul, bucuros că nu a fost luat în seamă, ca să fie nevoit să dea raportul despre gândurile sale. Socotea că nu ar fi momentul potrivit. Când venea vorba despre turcaleți, fie și numai pe departe, ori printr-o simplă legătură de idei, Vlad își ieșea atât de tare din fire, încât era în stare să facă, pe loc, moarte de om, fără a mai gândi.

– Ai amuțit, ori îmi răspunzi, să știi și eu o treabă. Chiar pleci de unul singur? ridică tonul Nicolae.

– Îhî, mormăie Vlad în barbă, adâncindu-i-se cutele dintre sprâncene.

– Frățâne, dară ce-i ști face în așa mare secret la castelul cela de vânătoare, afundat în desimea codrilor? M-ai pus să pregătesc castelul în toate cele, cu una-alta, merinde și vin din cel mai bun, iar muierile au dereticat ca de Paște. Unde mai pui că ai comandat pat, îmbrăcat

tot în mătase albă, cu baldachin de borangic. Și pe deasupra, multe vase pline cu flori numai din cele roșii și albe, în oadaie, cât și pe scări. Ce înseamnă toate aceste, pot să aflu? În toată viața ta nu ai fost atât de... visătoriu, căci cum alt fel aș ști a zice. Eu am fost încredințat că tu ești bărbatul de oțel, care habar nu are ce-i aceea patima din inimă și din suflet, ci numai despre nevoi de ale noastre, bărbătești.

Văzând apriga cătare din ochii lui Vlad, caută să se explice, continuându-și tirada.

– Apoi, fie-mi cu iertare că mă minunez, căci niciodată n-ai mai fost dus acolo vro muiere, acela fiind loc chitit numai pentru chiolhanuri cu ceata, așa cum șade bine unor viteji după o vânătoare strașnică de urși ori lupi, fiare mari ce pot fi tare primejdioase, nicidecum o joacă potrivită fluturării de poale și catrințe, fie ele de care-or fi, cu sânge albastru ori că ba.

Nicolae se uită lung și-și scrutează întrebător, prietenul.

– Ori că tu ai prins mare drag de oareșcine? O iubire din cele fără de asemănare?

Vlad îi aruncă o uitătură cruntă, dar Nicolae cutează și de data aceasta să-l înfrunte, fiindcă i se părea că situația a devenit cam prea serioasă. Iar, dacă acesta era adevărul, el, Nicolae, trebuia să știe. Nu de alta, însă era nevoie să-i stea prin preajmă, ca să-l apere. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla când omul e luat de fire din dragoste mare și e orb la ce se întâmplă în jurul lui.

– Doar n-a fi poveste cu săsoaica pentru care te preumbli de la o vreme pe strada negustorilor, mai cu

samă prin fața casei starostelui țesătorilor? Să nu-mi spui asta, frate!

– Mai tacă-ți fleanca, odată! O fur pe Katharina. Dar de-i scoate vorbă legănată, capul ți-a sta unde-ți stau picioarele.

În primul moment, Nicolae a rămas mut de uimire. Când s-a mai pomenit ca șturlubaticul lui prieten să se pregătească astfel pentru o muiere?! Le lua și pace bună. Chiar de erau ele mai de neam, nu ținea seamă. Dreptu-i că și ele se lăsau ușor, căci Vlad era cruce de voinic, chipeș, nevoie mare. Când le pironea una, cu uitătura lui cea verde, se dădeau acelea duse, urmându-l cuminți, ca sub vrajă, fără să zică nici cârc. Se uitau la el precum vițelul la poarta nouă.

După ce a aflat despre plan, în primul moment de mirare mută, Nicolae nu tace. Nu putea să tacă pentru că el vedea mai mult decât lungul nasului. Iscoadele lui i-au adus veste cum că patriciatul sas îi era împotriva, mai ales că și fiii unor familii de seamă din rândul lor și-o doreau ca soție. Colac peste pupăză, se zvonea că fata fusese deja promisă de către tatăl ei vicecomitelui Sibiului, Thomas Altemberger. În situația aceea politică, când bunul mers al unui important oraș din Transilvania depindea de puterile din jur, care numai mici nu erau, aventura cu Katharina devenea de-a dreptul periculoasă. Putea duce chiar la mai mult decât la revolte personale, ori de clan.

Aceste gânduri, Nicolae și le păstrează deocamdată pentru el, veștile pe care le deținea nefiind foarte

sigure. Decide să o dea mai pe ocolite. Cum se zice "bate șaua, să priceapă iapa."

– Nu spune că ai împodobit-o pe Steluța ca pe o mireasă și ai pus să pregătesc castelul ca pe o floare, pentru săsoaica asta simplă. O țesătoreasă. Tu ești cine ești... gura lumii...

– Nu-i treaba ta. Treaba ta-i să îndeplinești ce poruncesc. Și da, ca pe mireasă. Măcar calul pe care oi duce-o să fie cum trebuie, dacă pe ea nu o pot trece pragul cu vâlul alb pe cap.

– Chiar atât ești de mort după ea?

– Mort, nemort, mă cunoști cine sunt. Nu-s vrun papă-lapte din cel ce se scapă-n nădragi, dar fătuca asta mi-a luat mințile de când am zărit-o-n ochi prima dată. Știi tu, în Sara de Ajun, când trăgea la sania aceea cu de-ale gurii pentru ostași.

"Care vasăzică, nu m-am înșelat. O mare și interzisă dragoste princiară. Nemaivăzută și nemaiauzită. Vai de capul nostru, frate, ce ne așteptă! Numai că tu ai acum ochelari de cal și nu vrei să înțelegi, leac. Om trăi și om vedea, dară eu, unul, cred că numai bine nu va fi."

Gândește, însă de grăit, grăiește altceva.

– Îmi aduc aminte, cum să nu? Toată garnizoana s-a crucit, ca dinaintea Sfântului Altar, când a văzut ce faci, că te înhami în locul ei. Rău ai încurcat-o, ce să știu zice.

Nu zicea, dar tare se mai teme în sinea lui.

– Nu am încurcat-o, Nicolae. Mi-e dragă, foc. Mi-e dragă din suflet, nu altcumva. Mi-a furat inima și visele de noapte, dară și visurile de peste zi.

– Trag nădejde că asta nu înseamnă o mărturie cum că ți-ai uitat de oaste, de "dragii" de osmanlâi și de hoardele tăărăști.

– Asta nu se poate, dar și când sunt pe câmp la aruncat sulița ori la tras cu arcul, în sală la lupta cu săbiile, pentru a nu ne pierde îndemânarea, gândul îmi fuge la ea prea adesea. Nu-mi prea place, dar se vede treaba că de data aceasta m-a prins mai rău ca oricând.

– Îhî! Eu ce ți-am grăit mai înainte? Ț-oi spune că ți-i dragă peste fire, fiindcă nu suferi nici gândul de-a o atinge altul. Îți aduci aminte ce-ai făcut cu popa acela? râde Nicolae.

Își aducea aminte.

Fusese plecat pentru o vreme la cetatea de scaun a Munteniei, Târgoviște. Treburi de stat l-au chemat pentru o vreme acolo.

La întoarcere, a ajuns la Corona, lângă Troița din Cotun, pe la apusul soarelui, care își profila semeția pe sub coastă. Părea că a luat foc, așa cum era luminat de razele de aramă topită, parcă slobozite din vârful muntelui a cărui umbră profila un mare arc, gata să-și sloboadă săgețile fermecate. Una l-a ajuns și pe el, una cu vârful înmuiat în otrava amorului. A simțit că se topește de dorul iubitei. N-a murit el de iataganul turcului, dar de n-o vedea repejor pe ea, avea să se topească de tot, precum omătul, primăvara. Dintr-odată a simțit cum îl rupe dorul de Katharina și că nu mai poate răbda pojarul.

Prin urmare, a descălecat rapid, a azvârlit frâiele rândașului, care îl așteptase în ușa grajdului, i-a poruncit să-i pregătească un armăsar hodinit, el s-a priment cu

straie curate, după ce s-a aruncat două clipe în ciubărul cu apă de ploaie, pe care o adunau domnițele castelului, ca să-și spele cosița. Apa aceea era mai moale și le făcea pletele mai strălucitoare. Cu siguranță îl vor face troacă de porci, pentru că le-a stricat apa lor cu trupul lui nelăut de colbul drumului, dar nu aveau decât să-l boscoro-dească între ele, cât poșteau. Lui nu-i păsa decât ca, în fața femeii iubite, să se înfățișeze cum se cuvine, frumos mirositor și arătos. În vremea aceasta, seara se lăsase de-a binelea.

Încălecând din nou, a luat-o din loc, către casa Siegel. Pe când trecea printr-un gang, în puțina lumină dată de cele câteva făclii prinse în pereți, zărește un grup de fete, care pășeau săltăreț, trâncănind vesele precum cintezoii și râzând de oareșce. În mijlocul lor, Katharina. Ideea de a o vedea pe cale la ora aceea, i-a picat ca un ciocan în moalele capului și l-a înfuriat grozav. Ea era a lui, cum de îndrăznea să iasă pe cele uliți la ceas de seară, când orice nespălat ar fi putut să o atace.

Oareșcum ca pe o pedeapsă pentru ținere de minte, sare din șa și strigă către ele.

– Stați așa, frumoaselor, că vă prind! V-iț potrivii numa bine într-un harem de bei.

Fetele se zburătăcesc, care încotro, precum un ciopor de găște. El o prinde pe Katharina și dă să o sărute.

Auzind zarva mare, un călugăr iese să vadă care-i baiul. Prin umbrele întunericului, nu-și dă seama cine-i cel ce pusese mâna pe fată și se repede în ajutorul ei, dar se trezește lipit de zid și burdușit bine cu niște pumni grei. Mai că nu l-a făcut zob, sărmanul om.

– Da, îmi aduc aminte, se rupe Vlad din gânduri.
Și... știi ceva? Nu-mi place, dar îmi place. Îmi place că simt
din suflet. Îmi place că inima mea nu mai e de cremene.
Mi-i tare dragă, ca nimeni alta și simt că-i pentru vecie.

– Așadar, să înțeleg că tu cu adevărat gândești
să-ți pui planul în aplicare și să furi fata?!

– Te mai îndoiești? Taman asta fac. Și ține minte!
Am zis c-a fi pentru vecie.

Pentru vecie!

Nici gândea atunci cât adevăr grăia.

5.

Gura târgului

De dimineață, străzile celui mai mare oraș transilvan se însuflețiseră foarte. Nevestele au ieșit în uliță, de îndată ce sfânta zi de vineri și-a crăpat zorii. Era zi de mers la piață. Coșuri împletite din nuiele le atârnav de brațele acoperite de șaluri puse peste umeri. Șaluri frumoase, făcute din fir de lână țurcană, cumpărată direct de la oieri. Aceștia aduceau lâna spre vânzare, la fiecare început de vară, după ce tundeau oile, acolo sus, în munte, la stână. Ele o torceau în lunile de iarnă, când era omătul mare și nu prea mai era mult lucru pe afară. Atunci, ele, lângă un foc bun de bușteni, aduși cu carul din pădure, se adunau după amiezile, pe lângă sobă, câte două, trei vecine și, trocerind, își împleteau șaluri și alte alea. Le lucrau din andrele lungi, de lemn. Aveau șalurile acestea formă de maramă într-un colț. Ciucuri bogați le atârnav pe de margini. Erau tare bune șalurile, țineau potrivit de cald, numai cât trebuia pe vreme de primăvară, când soarele încă mai avea colți. Iarna se îmbrăcau în surtuțe și cojoace, căci altă formă frigul le-ar fi ajuns până la oase, iar pe dedesubt, peste cămașă, sfetăre ori prusliuce făcute tot de ele din fir de lână, vopsit în fiertură cu frunze de nuc, ori foi de ceapă.

Azi era târg mare, ca la sfârșit de săptămână, cu atât mai mult cu cât era săptămâna Floriilor și era nevoie de aprovizionare serioasă, mai ales cu pește. Era postul

mare, însă în Duminica Floriilor era dezlegare la pește. Pe lângă erau trebuitoare și tot felul de legume.

Prima pornea cea care locuia în capul străzii. Călca hotărât pe strada pietruită și bătea la ușa vecinei, care ieșea ca la comandă, căci așteptase lângă ușă, gata pregătită, nerăbdătoare foarte să iasă-n uliță, ca să afle noutățile de prin târg, fiindcă se săturase să stea singură numai între patru pereți și să le țină de urât mâțelor, cât era ziua de lungă. Bărbatul îi era la atelierul lui de tăbăcărie, iar copiii erau la școală, căci, de când s-a ridicat școală-n cetate, nu-i mai prindea pe copii nici să-i pupe-n frunte ori pe obrajii rumeni, nici să pună joarda pe ei, când făceau năzdrăvăanii.

Era frumos orașul lor. Străzi pietruite, drept, cam strâmte, ca-ntr-un oraș de munte, dar ce să-i faci, în tot răul și un bine. Nu mai aveau trebuință de prea multe fortificații, pentru că erau străjuți de munți, care-i apărau mai zdravăn decât niște ziduri. Sigur, erau și ziduri acolo unde se cerea. La porțile de pătrundere în oraș era strajă serioasă, nici musca să nu intre fără control. Dar de aia, tot se mai întâmpla câteodată să scape cine nu trebuie. Sau să nu-i poată opri. Cât te poți împotrivi când dă buzna, peste noapte, hoarda tătarască, ori o trupă de ieniceri sălbatici? Veneau, distrugeau tot ce prindeau, dar orașul se refăcea mai frumos și mai puternic. Uite, aveau școală. Școală de școală, nu cea duminicală, de la biserică. Școală cu dascăl învățat, un mirean, nu un călugăr. Nu că acei călugări n-ar fi învățați, numai că altă formă, mai pe cele de credință, ori copiii aveau nevoie să știe de ale vieții.

Mai aveau o spițerie, cu spițer care se pricepea să le dea leacul potrivit când îi lovea vreo boală. Apoi, o grămadă de prăvălii, unde găseai tot ce trebuie la casa omului, de la blide, la mirodenii aduse de pe undeva de prin cele depărtări neștiute. Aduse de negustori curajoși, care cutezau să înfrunte asemenea cale lungă. Dar și ce câștig bun ieșea mai apoi!

Erau și două hanuri. Mari și frumoase, cu fete care serveau drumeții cu șorț alb pe dinainte, iar pe cap, bonetă cu cipcă. Se legau cu mașlă sub bărbie. Ce vrei mai frumos de-atât?! Au zis ei, oamenii, că-i diluiu cel ce a durat han din fostul lazaret pentru leproși, dar până la sfârșit s-a dovedit a fi treabă bună și negoț așijderea. Avea unde-și pune capul peste noapte neguțătorul străin, venit de peste munte cu sare, ori mălai și grâu, căci la ei, între munți, nu rodeau bucate... Și câte și mai câte se aflau în Corona lor.

”De un dragu să tot ieși pe uliță, să te vezi cu vecinele și să schimbi o vorbă, că nu ni-s mute” se socotea nevasta, bătând în următoarea poartă. Și tot așa, până se adunau un cioporaș și începeau a gâscări toate deodată.

Doar că în dimineața aceasta a fost altfel.

Una dintre ele, a cărei casă se afla taman în stânga casei lui Thomas Siegel, tatăl frumoasei Katharina, care de la o vreme era în vizorul ei, aflase ceva neobișnuit și tremura de nerăbdare să le spună și celorlalte, ca să dezbată ce s-o fi întâmplat.

Stătuse ea la pândă din dosul firangului de la fereastră, numai un pic tras la o parte, ca să nu fie prinsă că spionează, dar, totuși, ca să vadă ea când și cum vine

comandantul Drăculea să patruleze pe ulița lor. Vezi bine, că pentru Katharina, pentru ce alt?

În această dimineață, după obicei, a bătut și la ușa lor, ca să o ia pe Suzanna, mama fetei. Nu i-a răspuns nimeni. A bătut din nou. Tăcere. A vrut să privească pe fereastră, dar a constatat cu surprindere că obloanele încă erau trase. S-a dus prin spate, prin grădină, dar și ușa bucătăriei era zăvorâtă.

”Aici nu-i lucru curat. Să vedem dacă celelalte știu ceva. Dar să știe mai multe decât mine?!”

Totuși, una dintre ele știa ceva. Feciorul ei a fost în acea noapte la han, cu niște ortaci, la un pahar de bere. S-a întors pe la miezul nopții, cam atunci când paznicii de noapte suflau în buciom, pentru a-i atenționa pe oameni să stingă lumânările și focurile, ca să nu ia ceva foc. Le era teamă de foc, fiindcă orașul a fost pârjolit, nu o dată și au fost nevoiți să-l reconstruiască din temelii. Le ajungea pârjolul dușmanului, nu mai trebuia să provoace și ei înșiși necazul.

Femeia n-a prea înțeles bine despre ce grăia feciorul cu limba împletită de băatură.

– Bolborosea ceva cum că l-a văzut pe Sfântul Gheorghe pe un cal alb, cu sabia atârnată la oblânc. Că s-ar fi oprit sfântul în dreptul unei case, din care ar fi răsărit o zână, cu părul de aur, care-i atârna, despletit, până la mijloc, peste faldurile unei cămeși largi, care ajungea până-n pământ.

Femeile și-au dus mâna la gură de mirare.

– Voi sunteți proaste, se repede vecina cea băgăreață, căreia-i plăcea să spioneze. Nu v-am zis că la

Siegeli e totul ferecat în dimineața asta, ca la casă părăsită? Ce sfânt și ce zână cu păr de aur! Nu vă duce mintea nici cât pe un pui de curcă?

– Că-i fi tu deșteapta lumii. Ori că Ț-o fi ghicit Zambila țiganca, la ghioc? o atacă una, care s-a simțit atinsă în mândria ei de vorbele celeilalte. Ori că ai visat azi-noapte?

– Uite-te la ea, că i-a și sărit țandăra. Nuuu. N-am visat. Nici nimeni nu mi-a ghicit. Io am ghicit, că am minte-n cap, nu tărăște, ca alții.

– Ascultă, tu! Dacă mai scoți așa vorbe, te...

– Mă ce? Mă părăști la mutălăul de bărbat-tu, care nu-i harnic nici să-ți ridice poalele și să-ți facă un copil, acolo?

– Te spun la soră-mea, care-i la Curte. Își are bine cu unul din bucătarii prințului Vlad. Dacă-i spune, vezi tu pe dracu.

– Îhî! Nu vă duce mintea aia scurtă a voastră nici un pic. Feciorul ăla al ei, așa afumat cum a fost, chiar pe Dracul l-a văzut, nu pe Sfântul. ăsta a furat-o pe Katharina. Îmi pun capul pe butuc, dacă nu-i așa. Nu v-am zis mai-nainte că la ei casa-i încuiată și toblele trase-n plină zi?! Cu siguranță că a fugit Katharina cu domnul nostru guvernator. Că nu geaba l-am tot văzut învârtindu-se călare pe dinaintea casei lor.

Și așa a și fost. S-a întâmplat cu ajutorul moașei burgului, care avea liber la orice vreme, în toate așezările. Doar era moașă, iar problemele muieresti erau multe și nu țineau seamă de ceas de zi ori de noapte.

Și-a găsit ea treabă să intre în vorbă cu Katharina și i-a purtat veste de la Vlad. De mai multe ori. Ba, de câteva ori i-a dus din partea lui niscai delicatețuri, cum numai la palat se găseau. La început, fata s-a făcut cu nărav, cum că ea nu-i din acelea care capătă daruri de la bărbați, dar moașa, care nu era de azi, de ieri, meșteră în codoșlăcuri, a îmbrobodit-o cu șoșele, cu momenele, până a adus-o unde voia.

De fapt, Katharinei îi rămăsese inima la prinț, de prima dată când l-a văzut în ochi, dar nici cu gândul n-a îndrăznit a gândi. Ea era fată crescută în mănăstire și nu putea uita ceea ce a învățat acolo.

Numai că vorbele meșteșugite ale moașei și căutăturile galeșe ale frumosului prinț călare, i-au sucit fetei mințile, au vrăjit-o și au făcut-o să se aburce ca o lunatică, în crucea nopții, pe calul cel alb al lui Vlad.

– Că tu, fată, nu fi proastă, viața nu-i mănăstire. Tu nu ești mireasă juruită lui Hristos. Ești frumoasă și de acum muiere în toată firea. Îți trebuie bărbat. Ascultă ce-ți spun! Mai bine te duci de bună voia ta după cel drag, decât să te mărite tată-tu, cu cine știe cine. Am auzit că te-a zălogit sibianului, dreptu-i? Nu-i cam bătrâior acela și cam pocit, că l-a spintecat turcu cu hangerul peste obraz. L-a tăiat de la ochi până la gură, de a rămas cam chior și cu gura strâmbă. Asta-ți trebuie ție, în loc să te duci după o cruce de bărbat frumos ca un soare și viteaz și de neam mare. Acesta-i os domnesc, fată dragă. Unde mai găsești sămânță de domn ca acesta, tu, o simplă orășancă, fată de meșter? Știi tu oare că bunul lui dinspre mama sa, Vasilisa Mușat, a fost Alexandru, domn al Moldaviei, în anii

Domnului 1430. Tată pețitorului tău i-i cel ce-i acum voievodul Munteniei, Vlad Dracul al II-lea. Acesta i-a urmat în scaunul domnesc tatălui lui, gândesc că ai auzit de el, Mircea I-ul. Acesta a fost mare domn, dar s-a auzit că, la vremea sa, bătrânul a cam fost muieratic și însă-mânțatu-le-a pe multe. Țandăra nu sare departe de gard, de aceea, decât să o pați ca altele, mai bine du-te cu el de bună voia ta și ține-l bine. Nu-ț fie teamă că nu-i putea. Îi putea, mă pun io zălog. Mă pricep și am văzut bine că el îi tot topit după tine. De-i fi isteată, și ești, a da norocul peste tine. Cu ajutorul Celui de Sus, îi apuca a fi Doamna cu coroană a voievodului Vlad Dracul al III-lea.

Mi-o făgăduit că a cere bulă de la Papă și s-o slobozi de acritura aceea a lui de nevastă, la care nimeni nu-i ajunge la nas nici cu prăjina. Că ea-i nepoată de regină. Auzi vorbă la ea! Nepoată de regină! Că feciorul nost, așchie dintr-un vodă, ce-a fi, mă rog frumos?! De ce-a fi ea mai pe sus?! Haide, pregătește-te, tu fată!

Pe deasupra mi se pare mie, ori că și el ți-a picat drag ție? Ha? Ghicit-am, își râde moașa-n barbă. Ascultă, că știe baba ce grăiește.

Știa, desigur că știa, dar mai ales punga ei avea să știe. O împingea de la spate pe sărmana fată naivă, dezorientată și, mai presus de toate, îndrăgostită până peste urechi.

De parcă au dat turcii, prințul Vlad a silit calul la un trap de a făcut acela spume la gură, iar părul despletit

al Katharinei se zburătăcea în vânt atât de tare, încât atunci când au ajuns la castel, numai frumos nu mai era, ci un adevărat caier încâlcit de câlți. Nici ca de aur nu mai era, căci se încărcase cu colbul drumului.

N-au ajuns la un metru depărtare, când una din străjile cocoțate pe zid a dat de știre cu glas puternic, care a fost urmat de fâlfâitul păsărilor care și-au luat, speriate, zborul de prin brazii falnici, unul și unul, ca și când ei ar fi fost tovarăși de arme ai vajnicului Drăculea și nu voiau a-l da de rușine. Porțile mari, din lemn gros, bătute în fier greu, s-au deschis larg, scârțâind din toți bojocii lor de porți. Patru zdrahoni au fost necesari, ca să le urnească din loc.

Curtea interioară era largă, în spate cu grajduri pentru cai și o clădire separată pentru câinii de vânătoare și alta pentru cuștile cu șoimi.

De îndată ce au pătruns în curte, caii și-au simțit stăpânul și au început să necheze ușor și să fornăie a drag, iar el s-a dus la ei. Mai întâi i-a mângâiat pe fiecare pe bot, le-a vorbit dulce, așa cum nu le vorbea ființelor umane. Apoi a scos din buzunarul mantiei bucăți de zahăr și le-a dat din propria sa mână.

– Hrănit-ați animalele? Îmi par cam flămânde, după cum de iute apucă zahărul, se întoarce încruntat, către grăjdar.

– Hrănit, stăpâne, ce vorbă știi înălțimea Ta a zice, răspunde acela senin, hlizindu-se, ca de o glumă.

Vlad se întoarce rapid ca un sprâsnel către el, cu palma ridicată. Dar, înainte să-l pocnească, apucă a băga de samă că-i un copilandru căruia de abia-i dădeau

tuleiele. Lasă mâna jos. Copilul se trăsese un pas din calea lui și acum avea ochii mari, speriați, dar și nedumeriți. Cu ce greșise?

– Tu ești nou aici, după cum văd.

– Da, stăpâne. Nou.

– Cine te-a trimes?

– Măria Sa Vodă m-a trimes. Cică aș fi isteț, se destinde copilul, și numa bun de slugă a Măriei Tale.

Imediat își realizează greșeala a ceea ce a zis și a pus, spăsit, capul în pământ și își freca de zor mâinile, parcă așteptând să-l trăsnească cerul.

– Acuma ce mi te-ai opărit așa, că nu ți-am făcut nimica. Ia poftește de sărută mâna și să fii iertat. De data asta, că dacă mai faci... ridică arătătorul dreptei și-i face cu el semnul cel prea grăitor a ceea ce l-ar aștepta.

Nu-și termină amenințarea, fiindcă, din spatele lui îl ajunge un oftat prelung. Era Katharina. Rămăsese cocoțată pe spinarea calului, căci rândașul de ținea frâiele, nu cutezase a o atinge, ca să o ajute a se scoborî. Fata se uita la prințul și domnul ei cu ochi umezi și calzi. Ceea ce văzuse îi înmuiase de tot inima, dacă ar mai fi fost rămas ceva de înmuiat, căci ea era de mult topită de dragul acestui bărbat. Topită, topită, dar mai dăinuiau și unele spaime, din pricina celor cruzimi care au ajuns și la urechile ei, cum că el le-ar fi făcut. Se uitase și la ea aspru de vreo două ori, dar căutătura cu care se uitase la cai și cum se purtase cu flăcăușul, i-au făcut ochii să se umezească de bucurie. Ea chiar se simțea fericită că se afla acolo, cu el. Uitase cu totul că mai exista și altă lume, lume care sigur ar fi pus-o la zid.

Nu avea de unde ști, sărmana, că soarta hâdă avea alte socoteli cu ea. În acel moment, pentru ea totul era o poveste cu zâne.

Vlad, din trei pași mari, a ajuns lângă crupa calului, a întins brațele lui musculoase, a cuprins-o peste mijloc și a săltat-o ca pe un fulg de lebedă, scoborând-o din spinarea animalului.

Ținând-o de mână, o cam trăgea după el, căci pașii ei mici nu reușeau să-i urmeze călcăturii lui de uriaș.

Înainte de a urca scara din lemn, din mers s-a întors către păsărarul, care aștepta drepti, mai într-o margine, dacă avea stăpânul să-i dea vreun ordin.

Întors cu spatele, Vlad mai azvârle din mers trei vorbe.

– Ai săturat păsările cu carne din cea bună?

– Da, Mărite.

– Trei zile nu le mai dai nimic. Mergem la vânătoare. Să fie bine flămânde.

– Așa oi face.

Vlad face un anume semn cu mâna, semn care însemna ca toți să dispară din jurul lui. Urcă treptele care dădeau în gangul semideschis, de ai cărui stâlpi atârnavau oale cu flori de mușcată roșie ca sângele. Ce-i mai plăcea lui culoarea aceasta, când venea vorba de cei ce dușmăneau țara și pe ai lui!

Trec pe lângă un șir de uși ale diverselor odăi. Una era deschisă larg și se putea vedea panoplia cu arme de tot felul. Erau acolo, înșirate cu grijă, spade, sulite, paloșe, topoare, lănci, arcuri și săgeți în tolbe frumos lucrate din piele. Asemenea, se mai găseau hangere și iatagane,

din cele cum aveau otomanii, căci, pentru a te putea lupta bine, era necesar să-i cunoști arma dușmanului, dacă vrei să-l poți doborî tu primul pe el. Armurierul palatului tocmai supraveghea cu mare băgare de seamă, curățarea armelor.

Katharina, în trecere, apucă să arunce o privire și face ochii mari, minunându-se foarte. Iarși o scuturase un fior de frică pe șira spinării, trecându-i prin minte ce se putea face cu alde de acestea. Ea nu văzuse-n viața ei asemenea arme, atât de multe la un loc. Nici măcar la târg, ori la fierarul din Corona, care le mai ascuțea pentru câte unii dintre soldați.

Când ajung în fața unei uși mari, duble, și aceasta, ca și porțile, se deschide ca la comandă. El o ia în brațe, ca pe un prunc, și așa o trece pragul. Luată prin surprindere, fata scoate un țipăt scurt, iar el, drept răspuns, dă drumul unui râs în cascadă, un hohot slobozit din toată inima, ceea ce o lasă mută pe slujnica care, pe moment, făcuse oficiul de camerieră. Un semn scurt din cap, iar ea se face iute, iute nevăzută, cu poalele-i fluturânde în jurul gleznelor, de graba cu care se urnise din loc, spre executarea ordinului. În urma ei s-a auzit scârțâitul broaștei în care Vlad răsucea cheia încuind-o.

În mijlocul odăii de dormit, mari cât o întregă casă a unui meșter, trona un pat regal, gătit tot cu albituri proaspete. Avea spătar înalt, lucrat din daltă. Pe patru stâlpi se sprijinea un borangic, din acela de-i zice baldachin.

Mai într-o parte, un ciubăr mare, iar alături mai multe căldări din aramă, pline ochi cu apă fierbinte din

care ieșea abur. Vlad le ridică pe rând ca pe o frunză și toarnă apa în ciubărul ale cărui doage din lemn de cireș parfumau aerul. Pasă-mi-te, făcea pregătiri pentru a se scălda.

Fără o vorbă, bărbatul se dezbracă, spre încremirea totală a fetei, apoi, fără pic de rușine, îi scoate și ei cămeșa de pe ea. O ridică, o scufundă în apă și apoi se bagă și el.

Lângă ciubăr, pe spătarul unui scaun, erau împăturite șterguri de cânepă. Se mai afla pregătită pe acel scaun și o bucată de săpun, frumos mirositor, adus de cine știe de pe unde.

Vlad deprinsese plăcerea spălatului pe când se afla în palatul sultanului. Spre deosebire de alte nații din vremurile acelea, turcii se curățau des în hamamuri. Pentru aceasta urmau un adevărat ritual, respectat cu strictețe.

De un cap al scaunului atârna o căniță. Cu ea i-a turnat Vlad apă-n cap și, cu mâna lui, i-a spălat costița. Apoi întreg trupul i l-a spălat. Cu mângâieri ușoare i l-a curățat, bucățică cu bucățică, prelung zăbovind, atingând cu vârful degetelor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o spargă.

Tot el a șters-o cu ștergurile, cu blândețe, prin toate locurile. Apoi a pieptănat-o. Avusese el grijă, când a fost la Buda, cu treburi la împărăție, să cumpere o perie cu coada și dosul din argint. Dinții erau din ivoriu, tăiat din colți de elefant. Au fost aduși pe calea apei, pe Dunăre.

După ce a șters-o cu mare grijă, a așezat-o în fața oglinzii celei mari, cu rama lucrată-n lemn de trandafir aurit. Peria așteptase, alături de un pieptene tot din argint, pe marginea oglinzii aceleia pe care el special a comandat-o din orașul dogilor. Erau renumite acele oglinzi. Cele mai frumoase din lume. A așezat-o în dreptul patului, de te vedeai în ea tot, când te așezai pe acel pat.

”Oare ea pricepe toate aceste? Le cunoaște valoarea? Știe că le-am făcut anume pentru ea și că nici eu nu aș fi crezut în veci, că am să prind atâta drag de o femeie. Dacă se află... Deh! Fie ce o fi. Mi-a străpuns inima și nu o pot scoate. Or să tacă și or să asculte cu toții, că de nu...”

Nu-și încheie gândul, căci Katharina se întoarce către el, îi ia mâna și i-o sărută.

– Pentru ce a fost aceasta?

– Pentru tot, șoptește fata, uitându-se lung în ochii cei verzi, topită de drag.

Răbdarea lui ajunsese la capăt. A luat-o în brațe și a pus-o pe patul cel larg.

În spatele ușilor, servitorimea se bucura de un adevărat festin al bârfelor. Se șoptea la ureche, din om în om, căci cine avea curajul să zică-n gura mare.

Într-un colț de cuhnie, un grup de trei slujnice ascultau cu sfințenie ce le șoptea cea care pregătise iatacul.

– N-am apucat bine să ies, că o șî încuiat ușa în urma mea. Poruncise să fie acoperite ferestrele cu veluru cela gros, bag samă să nu poată uitătură de om să străbată.

– Bine o făcut. Gândesc că n-are cine ce vedea. Că mi-o zâs mie Doamna Anastasia cum fac pân alte părți de lume. Că atunci cându-i gata cununia șî mirii să duc în iatacul lor, trăbă careva să șadă șî să uite ce și cum. Cică să fie sâguri că domnu o luat-o neștrâcată de altu. Auzi, tu, să uite la mine unu șî altu.

– Taci tu! Mai mare rușânea!

– Ba, așa-i, că doar n-a mințî doamna Anastasia.

– Așa o fi fost șî când s-o cununat ea?

– Ești prostăluă? Nu ț-am spus că pân alte locuri, nu știu a spune ezact pă unde, dară nu la noi.

– Acea, de nu era fată mare, ce păța?

– Apoi, păța, că nici la noi nu scapă prea ușor.

– Nu una ca tine, dară dacă-i una bogată, face tată-su plată bună șî scapă cu față curată.

– Dacă n-are cine o învăța cum să facă.

– Pă tine cine te-o învățat?

– No, asta nu-i treaba ta.

– Io am auzât că să poate face o bășâcă dâș maț de porc șî umple cu sânge șî...

– Știț ceva? Mai tacă-vă melița ceea! Mai bine zâceț ce mai știț de doamna Anastasia. Oare ce a face ea, când a auzî ce să petrece aici.

– Doamne ferește, săraca! Că parcă n-o avut dăstule de tras cu el pân-acuma.

– Io i-aș zâce de la obraz: Mă bărbate, io...

- Tu ce? Ț-a plesni una, de te-i da de-a dura.
- Haida, gata, că să-ndreaptă chelăreasa cătră noi! De ne aude, vai a fi de cojocul nostru.
- Se împrăștie ca potârnicile, la apropierea vulpii.

6.

1462 – La Cetatea Poenari

Anastasia s-a urcat în cel mai înalt turn al cetății. Stătea la fereastra mică cu ochii boldiți în depărtare. Privea ca dusă peste stâncile din jur și peste posada adâncă dintre ele, pe buza căreia șerpuia o potecă îngustă, pe care de abia putea să încapă un călăreț cu calul său. Jos, curgea râul, care se vâlătucea, bolborosind furios printre pietre.

În zare, peste vârfurile brazilor bătrâni și falnici, soarele își azvârlea, parcă în dușmănie, ultimele raze ale zilei.

Anastasia vedea în ele sânge. Sânge așa cum văzuse în ochii soțului ei atunci când și-a dus la bun sfârșit răzbușunarea pentru uciderea părintelui său și a fratelui mai mare, Mircea.

De atunci, Vlad al ei a început să se schimbe foarte. Nu fusese el niciodată blând din cale afară, dar cum să fii blând în vreme ce erau atât de cruzi cei din jur? Atât de multă ticăloșie. Se omorau oamenii unul pe altul din te miri ce, de parcă erau muște. Pedepsele și răzbușunările curgeau. Invidiile, ambițiile, intrigile și trădările nu se mai sfârșeau. Ca urmare, decapitățile, spânzurarea și arderea pe rug erau la ordinea zilei.

Dar ea recunoștea că Vlad, deși tare aspru, era drept. Nu suferea trădarea, hoția, minciuna și lenea. Dăduse rânduiei aspre, pentru că voia ca țara lui să nu se umple de mișelii.

Își aducea prea bine aminte de o întâmplare, pentru care ea, la vremea sa, a fost mândră de istețimea soțului ei, care împărțea dreptatea fără părtinire.

Se înfățișase la curte un om în straie de neguțător și a cerut să intre la Vodă, pe motiv că ar fi fost jefuit, iar Vodă l-a primit.

– Măria ta, se închină acesta până la pământ. Hoții mi-au furat pungă cu galbeni.

– Tot mai sunt hoți pe aici? se miră Domnul, nevenindu-i să creadă, fiindcă pentru așa ceva el a dat osânde grele. Nu s-au săturat de gustul țepeii?!

– Bag samă că nu.

– Câți galbeni aveai în acea pungă?

– O sută de galbeni, Măria Ta. O sută în cap.

– Îmi pare rău că au dat peste tine tâlharii, în țara mea. Uite cum facem. Tu te duci la han și ștezi potolit trei zile, apoi întoarce-te la Domnia Mea. În vremea aceasta, oamenii mei au să prindă lotrul. Dacă nu or face-o, oi scoate cu mâna mea banii din visteria țării și ți i-oi da.

Neguțătorul s-a întors la han bucuros nevoie mare. A făcut cinste cu un pahar la toți cei ce se aflau în crâșmă. Lui Vodă, însă, ceva nu-i mirosea a bine cu acel om. Avea el un simț al lui când privea la careva. Știa pe dată cam cu cine are de-a face. Cu toate acestea, ca să nu greșescă, îi punea la încercare.

După trei zile când s-a întors negustorul, Domnul i-a întins o pungă.

– Asta este?

– Da.

Omului îi sticlesc ochii în cap.

– Ia-i de-i numără.

Neguțătorul face după cum i se spune.

– E bine, Măria Ta. Sunt o sută.

– Ești sigur? Ai numărat bine?

– Bine, bine, Măria Ta, se repede cu răspunsul.

Vlad zâmbește prefăcut, precum vulpea când a păcălit ursul.

– Mai numără-i o dată.

– Nu-i de trebuință. I-am numărat bine.

– Dă-mi să-i număr și eu.

– Nu te osteni, Măria Ta. E bine.

– Dă-mi-i!

Întinde mâna, iar pe fața lui încruntată s-au așternut nori de furtună mare.

Speriat tare, tot tremurând, cu groaza deja rostogolindu-i-se prin tot sângele, neguțătorul cel ce s-a socotit că-l poate vicleni pe Vodă nu are ce face și-i dă punga, iar Domnul începe a număra, potrivit galbenii în grămăjoare de câte zece.

– Zece, douăzeci, treizeci, începe a număra. Așa este, de zece ori câte zece.

Nu-i fu de mirare când negustorul, sub chiar ochii lui, a răsuflet cu mare ușurare. Dar, în acea clipă, Vlad răstoarnă punga cu fundul în sus, iar din ea se mai rostogolește un galben.

– Cu acesta ce-i?
– Nnu șșștiu, se bâlbâie acela, pălind ca un mort.
– Nu știi? tună Vodă. Ți-oi spune eu, dacă nu știi.
Nu te-a furat nimeni. M-ai mințit și ai vrut să mă și furi.
Luați-! poruncește gărzilor, care așteptau, neclintiți, la
ușă. Știți ce aveți de făcut!

Știau. Mâinile tăiate, ca să fie de învățătură
pentru toți. Să piară stirpea lotrilor din țară. Iar după
aceea, sfânta țeapă.

De la o vreme, însă, Anastasia nu se poate
împiedica de a recunoaște că Vladul ei își pierdea firea tot
mai ușor și tot mai tare. Era ca ieșit din minți. Ceea ce
făcea nu mai era dreptate.

”S-a făcut nefiresc de crud, gândește Doamna. A
ridicat pădure de țepe în marginea cetății de scaun. A ars
oamenii de vii și a spânzurat, a sugrumat cu mâna lui
pentru te miri ce nimic. Le face ca și când asemenea faptă
îi aduce împlinire a inimii. El zice că e dreptate și plată
fără de părtinire. Ca și cu acel Vladislav al II-lea, domn al
Valahiei, nepot de fiu al lui Dan al II-lea.”

Ce anume i-a făcut ăștuia și de ce, nu știa ea, doar
ce i-a ajuns la ureche, șoapte rostite ici și colo, pe care
le-a prins din zbor. Când se apropia, tăceau, iar când
întreba, se ridica din umeri. Nici nu voia să știe cu ade-
vărat, dacă era să recunoască adevărul. Îi ajungea să știe
că se dușmăneau de moarte pentru tronul Valahiei și că
ar fi fost părtaș la uciderea părintelui lui Vlad și a fratelui
Mircea. Despre rest nici nu voia să-și închipuie.

Auzise ea cum se vorbea în lume despre bărbatul
acesta al ei. I se dusesse buhul cum că ar fi cel mai

necruțător și nemilos domnitor cunoscut peste vremi. Nu arareori era socotit cu adevărat smintit. Se mai șoptea că el ar fi cel ce a gândit pentru prima dată trasul în țeapă, această pedeapsă nemăsurat de sălbatică. Adevărat că era o cale neobișnuită prin aceste părți de lume, dar ea știa sigur că nu el a scornit-o, ci de la tătari se trage. Ei au adus-o. Nici turcii nu erau străini de ea.

”Da, Vlad e prea adesea crud, dar nici cu alții nu mi-i rușine. Mehmed Sultan și-a omorât nu numai toți frații de stirpe bărbătească, ci și propriii copii, băieți, făcuți cu o grămadă dintre cadănele haremului. Pentru ce? Ca nu cumva vreunul să-i râvnească tronul și să-l omoare pentru aceasta. L-a lăsat în viață numai pe fiul sultanei, care să-i fie moștenitor de drept și atât.

S-a zvonit că la a doua sarcină, sultana înălța zilnic rugi fierbinți către Allah, pentru ca acel copil să fie fată și să scape cu viață. Ea, sultana, știa că, deși Mehmed o iubește, nu-i va lăsa copilul, dacă ar fi să fie fecior. Aceasta era legea, care trebuia respectată fără cârtire. L-ar fi dat morții de îndată ce a ieșit în lume.

Iar Vlad, în acești șapte ani de când a bolunzit după frumoasa aceea cu părul de aur, nu mai ține seamă de nimic.

La început am crezut că-i va trece, cum i-a trecut și cu toate celelalte, dar nu s-a întâmplat așa. Când e silit de treburi să vină acasă și nu poate fi lângă ea, e ca turbat.

Ca și ieri, când am pomenit eu despre țiitoare.”

Gândind acestea, și-a adus aminte de cum Vlad și-a ieșit cu totul din minți când a surprins-o pe ea că ține în mână cosița Katharinei. El o păstra dosită într-un sipet,

pe o pernă de catifea. Ea bănuia ceva, îl văzuse o dată când a scos-o, a sărutat cosița și a oftat prelung.

Doborâtă de ciudă și necaz, geloasă peste poate, într-o zi, când l-a crezut pe Vlad ocupat în cancelarie cu treburi de ale țării, s-a furișat să ia cosița aceea afurisită și să o arunce direct în focul de la cuhnii. Să stea ea și să se uite cum se zvârcolește fiecare fir de păr, exact cum dorea să o vadă pe Katharina zvârcolindu-se în flăcările iadului. Știa că asta i-ar turna balsam pe sufletul ei rănit.

Dar nu a fost să fie. Vlad a dat peste ea taman când ieșea pe ușă, ținând cosița în mână.

Atunci a scăpat ieftin, numai cu o scatoalcă. Dar una atât de zdravănă, încât s-a întors în loc ca un titirez. N-a lovit-o și a doua oară, în schimb, furibund, a lovit în jur cu sabia de a spart tot. Îi ieșiseră ochii din cap și i se înroșiseră, ca la nebuni.

Era lungă povestea acelei cosițe păstrate în sipet cu atâta sfințenie și adorație.

7.

1456 – *Stâlpul infamiei*

Nicolae l-a prevenit în van pe încăpățânatul senior să aibă grijă ce face în ceea ce o privește pe frumoasa săsoaică, fiindcă, cel mai probabil o să-și atragă multe și serioase dușmăanii. Cine să-l asculte?! Nici măcar nu i-a intrat pe o ureche și să-i iese pe cealaltă. Poate tot ar fi lăsat o urmă. Doar că lui Vlad i-a trecut prin dosul cefei.

N-a trecut prea mult până când s-a dovedit că Nicolae a avut dreptate. Pe de o parte vicecomitele sibian, care tare și-ar fi dorit-o pentru el, pe de alta, fiii nobilimii săsești, răniți în amorul lor propriu, de a fi ignorați cu totul, ca și când ar fi fost un neica nimeni. Nu era posibil să fie trecut prea ușor cu vederea comportamentul scandalos al celor doi amorezi. Toate regulile acelei vremi au fost călcate în picioare, cu cea mai crasă nepăsare. Ca urmare, orașul a început a bâzâi mai rău decât un cuib de viespi înfuriate.

Cu fiecare zi care trecea, agitația și frământările deveneau tot mai evidente. Pe fondul nemulțumirilor sociale locale, deja existente, nu le-a fost greu unor agitatori să le întărate la acțiune pe nevestele târgoveților, deja înverșunate. Oamenii plătiți ai sibianului, care își dorea răzbunare pentru orgoliul și sentimentele lui adânc rănite, umblau pe străzile Coronei și-și scuipeau otrava. Prin piețe și prin birturi, nu se mai clevetea despre altceva, iar revolta, în special cea a femeilor, stătea numai să pocnească. Și a pocnit.

Când a venit vremea nașterii și au apucat-o pe Katharina durerile facerii, Vlad se afla lângă ea. Socotise el cam când ar trebui să fie sorocul. Voia să fie acolo, ca nu cumva să pățească ceva. Dacă nașterea are să fie grea? Dacă avea să se întâmple să...

”Nu, nu are să se întâmple. Cum aș putea eu trăi fără femeia aceasta, care mă sprijină toată vremea?”

În odaia cu ferestrele acoperite, ca să nu poată străbate uitătura străină, Katharina era înconjurată de muierile casei, care roiau în jurul ei, precum albinele pe lângă matcă atunci când depune ouăle. La primul semn că a venit ceasul, au trimis degrabă după moașa care a grijit-o în toate cele nouă luni.

Nu ar fi trebuit să se teamă, însă el nu avea stare. Nicolae, care-l cunoștea ca pe propria pungă, se mira foarte de neliniștea și agitația care a pus stăpânire pe acest bărbat vajnic, care, altfel, era oțel curat.

– Oare te cunosc eu pe tine, omule? Tu ești Vlad Dracul, zis și Țepeș? Tu, cel care, nu mai departe de alaltăieri, le-ai făcut de petrecanie solilor turci, fără strop de tulburare, într-un fel nemaivăzut, fiindcă aceia nu au vrut să-și scoată turbanele și să se descopere înaintea ta? Le-ai pironit de cap cu cuie, ca să nu se mai desprindă în veci de acolo.

– Vezi bine că am făcut-o. Doar nu era să-i las să mă umilească, în casa și în țara mea. Cu ce sunt ei mai presus de noi? Îi învăț eu să aibă temere și respect. Dacă vreunii cred că pot fi aici stăpâni, se înșală amarnic. I-oi învăța eu minte. Altă dată, am să-i jupoi de vii, căci știi vorba cum că frica apără pădurea. Le-oi băga frica-n oase.

Să țină minte câte zile o avea neam de neamul lor și să nu mai cuteze a trece acest hotar.

Un geamăt puternic străbate prin pereți.

Nicolae, nepăsător, continuă discuția. Era învățat, căci nevasta lui îi făcuse șapte copii. În cei șapte ani de când o luase cu cununie, a fost anul și cârlanul.

– Așa, vezi! Așa te vreau! Fii bărbat, Dracule! Toate muierile nasc. A mea a născut...

– Nicolae, vezi că-mi sunt ieșit din fire, îi taie vorba. Tu ești tare de urechi? Nu auzi cum zbiară de durere? Dacă pate ea ceva, eu cui rămân?

– Nu a păți nimic, doară că a aduce pe lume un falnic fecior, pe măsura părintelui său.

– Doamne ajută!

În ochi i s-a ivit o strălucire de speranță și mândrie de bărbat împlinit. De dincolo de ușă, un nou țipăt, care îl face să tresară. Uitătura i se schimbă, bântuită din nou de teamă. Icnește. Își duce mâna la frunte și se freacă, agitat din cale-afară. El, care niciodată nu s-a văitat, nici de rănilor dobândite prin cele lupte, nici măcar în nopțile petrecute în iatacul stricatului de padișah, aflat în mijlocul haremului. Frământându-se să găsească o cât de mică ușurare pentru durerile femeii lui, îl pocnește un gând.

– Nicolae, în cetate, din câte am fost înștiințat, a venit un doctor nou. Cică ar fi învățat la Viana, la școli înalte. Du-te degrabă și mi-l adu încoace.

Vestea s-a răspândit ca focul prin miriște.

S-au adunat târgovețele ciotcă, pentru ca să foarfece fapta aceasta de neînțeleș pentru mintea lor limitată.

- Ai auzit? I l-a dus la pat pe doftorul cela nou.
 - Nu se poate, soro, așa rușine. De când mă știu, doar la moașe le-a fost îngăduit a ajuta la faceri.
 - Da, da, moașele-s muieri. Cum să se uite un bărbat la asta?!
 - Al meu mai bine m-ar ucide cu mâna lui, decât să știe că altu se uită la mine.
 - Mai cu samă în locurile acelea.
 - Maică Precistă!, s-a stricat lumea cu totul tot.
 - Eu aș zice să nu îngăduim. Dacă îngăduim o dată, ne-om trezi cu toate fleandurile că ne-or lua bărbații.
 - Da, da. Așa-i. Că ei nu se socot de două ori. Dacă una-și ridică poalele în cap...
 - Lasă, că nu toți îs muieratici, se găsește să replice una mai tinerică, de curând măritată.
 - Pe asta s-o crezi tu.
 - Auziți la mine, se ițește una dintre cele mai bătrâne. Cum o fi, cum n-o fi, nu trebuie să încuviințăm, și să ședem cu mâinile-n sân.
- Pe zi ce trecea, atmosfera era tot mai fierbinte, numai să dea în clocot.
- Colac peste pupăză, după nașterea acestui prim prunc, pe acel copil de gard l-au botezat în credința tatălui lui. Ori tradiția lor săsească era clară: feciorii, după religia mamei. Numai fetele, pe cea a tatălui.
- A încercat ea, Katharina, să caște din gură și să-i explice lui Vlad cum stă treaba, dar n-a avut cu cine se-nțelege.
- La noi așa e obiceiul, băiatul la biserica mamei.

– Uite ce-i. Tu ești inima vieții mele, iar el e sânge din sângele meu. Nu l-am luat de pe marginea drumului. Oricât te-aș iubi pe tine, nu pot îngădui ca rodul seminției mele să fie papistaș. Înțălesu-m-ai? Abatere nu-i! *Yok! Tamam?!*

Când o dădea pe turcește, însemna că urma să sară scânteii. S-a uitat la ea astfel încât a priceput pe dată că, dacă nu cată repede a stinge acele scânteii, va urma pârjol mare de tot.

”Acesta e el, iar eu știu bine că nu mi-l pot scoate din suflet, orice s-ar întâmpla. Simt și sunt sigură că om fi laolaltă până la sfârșit. Nu ne-om fi cununat noi cum se cuvine, dar înaintea lui Dumnezeu suntem ca și cum am fi rostit în fața altarului vorbele trebuitoare: Până moartea ne va despărți.

Nu se arată el în toate cele, dar eu știu că sunt viața lui. Cum altfel? Cât am fost grea, a poruncit, sară de sară, ciuberel cu apă caldă, din cea sărată, adusă în butoaie pe spinarea catârilor, tocmai din Marea cea Mare. Mă punea să-mi bag picioarele umflate în ea, iar el mă freca ușor pe ele, în sus până cătră genunchi.

– Te mai dor? Ia să văd.

Mi le scotea să le cerceteze și le săruta apoi, unul câte unul, în vreme ce cu degetul mare îmi apăsa mijlocul tălpii.

– Ți-e mai bine?

– Bine, cum de nu? Tare bine. Dar aș avea o întrebare, dacă nu-i cu supărare.

– Dă-i grai.

– Cine te-a învățat aceste lucruri?

Zâmbește larg.

– Jură că n-ai să faci bot, dacă afli.

– Trebuie?

– Îhâm! Jură cu mâna pe inimă.

A jurat. Avea de ales? Nu, căci curiozitatea tare o mai măcina.

– O cadână din haremul lui Murad.”

Pe băiat l-au botezat cu popă, adus special. În capela conacului celui nou l-au botezat. Căci îi durase Vlad țiiitoarei lui de suflet și capelă, lângă cel conac mare. Nici una, nici cealaltă nu erau lucruri care să poată fi trecute cu vederea, cu atât mai puțin iertate de către comunitate. Comunitate care se înfuriase tot mai tare și ajunsese să fiarbă ca fasolea-n oală, de sărea capacu-n sus. Locuitorii orașului au fost rău de tot înfuriați. Pe deasupra, se simțeau jigniți și înjosiți. Se mai adăuga și faptul că pe cei care nu și-au putut plăti la vreme dările lor de negustori, i-a silit să lucre la durarea acelu blestemat de conac, adăpost al păcatului. Păcat scrijelit de Dumnezeu pe răboj. Avea să-i trimită și pe ei în focurile iadului pentru fapta lor de a se fi învoit, fie și în silă, a-i sluji Dracului, cât era el de os domnesc. Le era teamă de biciul de foc al Judecății de Apoi.

Au făcut ei pe dracu-n patru ca să poată plăti, dar nu au reușit. Nu au reușit, nu pentru că ei ar fi niște loaze puturoase, căroră nu le plăcea munca. O lume îi cunoștea ca pe o nație harnică din cale-afară. Se dedau toată ziua

după treburi, pe care le împlineau bine, cu dichis, căci sunt meșteri recunoscuți, dar ce să facă, dacă a venit pândalnicul de cutremur peste ei și le-a doborât din două zdruncinături casa și tot ce adunaseră?! Mașinăriile de prin ateliere nu mai erau bune de nimic.

Cei ce fuseseră deștepți și și-au pus ducații la loc sigur, la Sibiu cum ar fi, mai puteau să o scoată, cumva, cumva, la capăt. Ceilalți, să zică mulțam Domnului celui Ceresc că i-a îngăduit să rămână a face umbră pământului.

Cam aceasta era atmosfera în momentul în care Katharinei i se făcuse dor de părinți și de verișoare și i s-a pus pata că-i musai să-i viziteze. Nu s-a socotit prea mult. Se săturase să stea închisă în cel conac, numai ea cu copilul și cu slugile. Nu-i lipsea nimica, Vlad o răsfăța în toate cele, dar ea se simțea precum papagalița ce tot el i-o adusese. Cică să-i țină de urât când el nu-i lângă ea. Cam prea adesea nu era. Înțelegea că-l țineau treburile lui, dar ea se simțea singură și părăsită. Fericită cu adevărat era numai când el binevoia să se arate la față.

În cușcă de aur adusese sărmănuța pasăre. Ce folos? Tot roabă se chema că este. Știa și ea, pasărea, asta. Nu ducea lipsă de mâncare și apă, avea Katharina grijă. Cu mâinile ei o hrănea, dar câteodată se dădea cu capul de gratiile cuștii, în dorința de a zbura.

De fiecare dată când se uita la pasăre, o admira cât de frumoasă era, cu penele ei colorate strălucitor, cocoțată pe stinghia ei de aur în locul unei crengi înverzite. Katharina știa că Ciochița e pe o potrivă cu ea. Adică, fie colivia aurită, ușa tot ferecată era, iar ele, amândouă, prizoniere.

– Ciochițo, scumpo! Ești tristă și tu, văd eu bine. De ce alt ai sta mai toată vremea cu ciocul sub aripă, în loc să cânti? Vlad mi-a spus că, dacă mă silesc cu tine, tu îi învăța a grăi niște vorbe. Bag seamă că din cele românești să te învăț. Altfel, poate că el s-a supăra... Poate că nu, fiindcă el însuși vorbește vreo câteva limbi de alte neamuri. Turceasca îi curge de pe limbă, ca pe apă, dar și nemțește, polonezește, ungurește și nu mai mi-aduc aminte care, dar află că-s multe.

Dar ce-ți îndrug eu ție, Ciochițo? Ooof! Am ajuns să grăiesc cu o necuvântătoare.

Gata! Fie ce o fi! Eu mă duc până la ai mei. Mi-a mai trece de dor. Tu ai tot ce trebuie. Mă întorc îndată. Nu lipsesc mult. Tu să fii cuminte. Gut?

Cum prințul-gubernator o răsfăța în toate cele, de Crăciunul trecut îi dăruise și un rădvan, numai al ei. În mijlocul coviltirului tronau, ca un blazon, doi îngeri înlănțuiți. Caleașca aceea era trasă de doi cai frumoși, pe care puțini și i-ar fi putut permite. Vlad i-a ales din propriile-i crescătorii. Cu aceste crescătorii își durase el cea mai bună parte din avutul, care numai mic nu era.

Frumos îmbrăcată și cu copilul în brațe, stătea Katharina în trăsură mânată de un vizitiu. Acesta, de pe capră, ținea, mândru, frâiele. Trecea căruța prin mijlocul pieței mari.

- Ce nerușinare! strigă una dintre femei.
- Curvă, îi urmează alta.
- Merită să fie pedepsită.
- Să-i arătăm noi ce înseamnă o nevestă cinstită.
- Să o batem bine, să învețe minte.

- Astea ca ea ne fură bărbații.
- Să-i tăiem cosițele acelea cu care-i momește.
- Așa, așa, să o sluițim.
- La stâlpul infamiei, cu ea!
- Da, da! La stâlpul infamiei! urlă mulțimea care s-a adunat degrabă.

Atât a fost de ajuns. Au prins caii de căpăstru, ca să-i oprească, au înconjurat rădvanul, pe vizitiu l-au azvârlit pe jos și l-au călcat în picioare, în graba de a o apuca pe Katharina, ca să o târâie către stâlp și să o ferece de el.

Sărmana Katharina a mai apucat doar să dosească bebelușul după spătarul scaunului, cu gândul că-l va găsi un creștin milostiv și se va îndura de un biet prunc.

Până să prindă de veste gărzile, muierile, ca o hidră înfuriată, au tuns-o, au înlănțuit-o acolo, în mijlocul pieței, ca să poată toată lumea să o scuipe și să-i strige măscări, spre distracția multor gură cască adunați și care, excitați de spectacol, urlau fiecare pre limba lui.

Din fericire, un om de-al stăpânirii tocmai trecea pe acolo. Când a văzut cum stau lucrurile, a luat-o la goană și a anunțat garda, care a venit într-un suflet. Au împrăștiat mulțimea, intrând cu caii în ei. Pe mulți i-au copitat, pe mulți i-au atins cu biciușca ori i-au înțepat cu vârful săbiei. Gloata, ca orice gloată, s-a înspăimântat repede și toți, ca unul, s-au zburătăcit precum potârnicile.

Neîntârziat i s-a adus spre cunoștință excelenței sale, ducelui Drăculea. Acesta a văzut nu roșu, ci negru înaintea ochilor.

– Fără întârziere, găsiți-mi-i! a răcnit, de i s-a auzit glasul peste munte.

Multe limbi au fost tăiate. Nimeni nu a scăpat de pedeapsă. Și ce pedeapsă!

Pe colina de la Bartholomeu a fost ridicată o pădure de țepe. Au fost prinși și aduși acolo tineri sași, soți și fii ai muierilor celor ticăloase, care au avut îndrăzneala să se atingă de iubita lui Katharina și de fiul lor.

Dacă pe Katharina au slobozit-o fără întârziere, copilul nu era de găsit. Mai furios decât un taur în coridă, Vlad a poruncit să se întoarcă orașul cu susul în jos ca să îl găsească.

– Dacă nu-mi găsiți fiul, dați foc nenorocitului de oraș, să ardă toți ca șobolanii! Ori aduc copilul de unde l-au dosit, ori, dacă a pățit ceva, să-i prăjiți de vii, înțelesu-m-ați?! Și să-mi aduceți și cosița pe care acești nelegiuți au îndrăznit să i-o taie!

Era ca turbat. Îi lua pe prizonieri unul câte unul și îi înfigea cu mâna lui în țeapă, rânjind sardonice.

– Să fie, veci, de învățătură, a mai face vreunul ticăloșii și să nu mi se supună!

Toți locuitorii Coronei s-au înspăimântat foarte. Bărbații rămași s-au ascuns în gaură de șarpe, iar femeile își plângeau soții și copiii duși pe Colina Morții.

În atare situație, s-au sfătuit să trimită un sol, să facă o înțelegere, în speranța salvării celor rămași. Au aflat la cine se afla copilul, iar femeia aceea, de frică, a prins de bine, fără vorbă, să-l dea. Voiau să se ducă la duce cu propunerea de schimb. Copilul, în schimbul prizonierilor.

Au desemnat un sol, iar ceilalți stăteau mai în urmă, cum stau oile rătăcite, adunate una-ntr-alta. Erau speriați foarte.

Solul, cu steagul alb în vârful unei prăjini, s-a apropiat potopit de frică, de locul carnagiului. Se temea că nu va scăpa teafăr, chiar dacă propunerea îi era de bine, însă trebuia să o facă, pentru că fiul lui era printre cei câțiva prizonieri încă rămași în viață. Prefera să moară el în locul băiatului. Mai mult de jumătate dintre prinși fuseseră deja terminați și nici cea mai vagă intenție din partea lui Drăculea de a se opri, așa că omul și-a adunat tot curajul și a pășit, înfățișându-i-se dinainte.

– Mărite, copilul în locul condamnaților. Altfel îi facem și lui felul așa cum li-l faci tu alor noștri.

– Prima dată să-mi văd fiul că e bine!

În acel moment, ca un făcut, s-a auzit un plâns de prunc dinspre pădure. Femeia care îl luase pe copil din căruță l-a pus acolo, ea nevoind a se arăta de teamă. Tremura la gândul că se va alege, în loc de vreo răsplată, cu mâinile tăiate, în cel mai fericit caz, fiindcă se atinsese de acel pui de sânge albastru.

De bucurie, Vlad a luat pruncul în mâini și l-a ridicat în sus, către cer.

– Mulțumescu-Ți Ție, Doamne!... Iară voi, se întoarce cu privire cruntă către prizonierii care se făcuseră mici, voi ridicați rugă mare Celui de Sus în fitece zi a vieții voastre, că și-a arătat milostivirea către niște netrebnici. Pieriți din fața ochilor mei! Și să nu mai îndrăzniți la nesupuneri și răzvrătire, căci nu veți mai afla iertare!

8.

1462 – Zborul în gol

Tocmai cu două zile în urmă, doica îi adusese Anastasiei veste, cum că țitoarea i-a făcut lui Vlad cel de al treilea copil. Tot băiat. Îi pusese numele Christian. Mai făcuseră înainte alți doi. Un băiat, primul născut, Vladimir. Venise pe lume la puțin peste nouă luni după răpirea Katharinei. A doua a fost o fată. Catherina. Iar acum încă unul. Oare când avea să se oprească?

”Aceștia parcă ar fi iepuri, gândea doica, însă nu cuteza a scoate vorbă legănată, fiindcă pe acolo și pereții aveau urechi. S-o ferească tot soborul de sfinți de a ajunge la urechile domnești ceea ce-i trecea ei prin cap, căci nici n-a apuca a zice păs și capul acela prost al ei, i-ar pupa picioarele.

Cât despre Anastasia, ea nu mai putea răbda, în ciuda numelui ei care părea predestinat și care însemna ”cea care învie din moarte”. Ea nu-și mai putea îndura viața. Simțea că-și pierde mințile. Tot mai adesea își ieșea cu totul din fire și îi arunca lui Vlad în față tot ce-i venea la gură. Vorbe grele, negândite.

– Te-ai încurcat cu o femeie din popor, simplă, o aia de piață, numai fiindcă e cu mulți ani mai tânără. Cu repeziciune i-ai făcut trei copii, numai ca să o legi de tine cât mai abitir. Cine știe câți veți mai face. Poate vrei să-ți întărești armata în forma asta. Cum văd că te-a aburit bine, nu pricepi că ei îi convine să trăiască în huzur alături

de tine. Unde ar mai fi ajuns una ca ea să ducă un atare trai îmbelșugat, nemișcând un deget, afară de slujba din așternut?

Nu se abține de la a-l privi cu evident dispreț când l-a ironizat astfel. Era conștientă că avea să o coste scump această scenă, dar tot nu și-a pus stavilă la limbă.

– Iar pe mine m-ai lăsat să putrezesc singură la castel, doar cu slugile în preajmă, continuă furioasă, a-și striga neîmplinirile. Dar ar trebui să-ți vii odată în fire și să vezi că ai îmbătrânit, iar Katharina e încă tânără. Când ai cunoscut-o, tu ai avut douăzeci și patru iar ea, doar șaptesprezece. De atunci s-a mai scurs ceva vreme. Crezi că mult va mai rămâne cu tine? Bine. Ți-ai chivernisit bastarzii, le-ai dat averi acelor copii de gard. Acum, gata! E vremea să te aduni de pe drumuri. Îmbătrânești, nu înțelegi? Acum, că ai făcut-o bogată, cu casă mare, caleașcă cu cai și vizitiu, cu slugi care mai de care, ca nu cumva să ostenească dumneaei, îi dă mâna să-și ia altul, tânăr, în putere. Ai destui oșteni dornici, nu? Tu te cam ofilești de acuma, fie vorba între noi.

Toate ca toate, dar l-a făcut bătrân și încornorat. Aceasta nu era de răbdat. Dacă până atunci a ascultat cu stăpânire de sine, deși își juca fălcile, brusc i-a zburat toată îngăduința și, fără o vorbă, s-a întors și a privit-o cu așa suliți izvorâte din ochii lui cei verzi, de ar fi putut să o străpungă pe loc și alta nu. Stătuse cu spatele, uitându-se pe fereastră și lovindu-se ritmic cu biciușca în carâmbul cizmei. Se vedea că e ieșit din fire, dar că se silea să se țină în frâu. Când, însă, i-a pomenit de putere bărbătească și de bătrânețe, s-a răsucit brusc, mâna i-a zvâcnit

ca un arc și i-a tras un dos de palmă, de a răsturnat-o cât era de lungă. Aplecându-se deasupra ei, printre dinți, i-a mârâit drept în față.

– Ea este un înger pe care mi l-a dăruit Dumnezeu în Noaptea de Crăciun. Noaptea Îngerilor. Să nu mai cutezi a-i rosti numele! Te învăț eu să fii nevestă, viperă ce ești!

”Doamne, Dumnezeule! Cu ce i-am greșit?! Trebuie să-l fac să înțeleagă.”

Sprîjinindu-se într-un cot, a dat să se ridice, ca să continue a-l înfrunta.

Această încercare de împotrăvire l-a scos pe bărbat de tot din miști. Nu a mai zăbovit, ci, orbit de furie, a pus pe ea biciușca, pe care o avea încă în mână de cum descălecuse, căci tocmai sosise de la Corona, unde s-a fost dus s-o vadă pe Katharina. Căci atunci când îl loveau căldurile patimii, se aburca degrabă pe cel armăsar iute al lui și p-aci ți-e drumul. Nu mai privea înapoi. Cât despre ea, ca și când nu exista.

Ea și-a mușcat limba și și-a ținut fălcile încleștate, ca să nu scoată niciun sunet. Și-a strâns pleoapele, ca să împiedice lacrimile. Nu voia să se vadă cât de adâncă-i era suferința. Și cea trupească, dar mai ales cea sufletească. Fiecare plesnitură de bici, care făcea aerul să șuiere, o ardea și o ustura. Dâre de sânge i-au lipit țesătura îmbrăcăminteii de carnea sfâșiată. Dar ea continua să rămână mută. Doar corpul ei chinuit tresărea sub șfichiul biciului.

De la o vreme, lui Vlad i s-a mai potolit furia, sătul să o lovească. A azvârlit biciul pe jos și a urlat către ea.

– Află că i-am cerut Papei bulă de despărțire și am să mă însor cu Katharina.

A ieșit trântind ușa, de s-au zguduit canaturile, ca la cutremur.

A trecut o vreme, fără ca Anastasia să aibă putere a se ridica. Doar spera să nu intre cineva și să o vadă în halul acela. A stat liniștită ceva vreme, gândind că astfel va căpăta putere, cât să se scoale și să stea pe picioare, să se curețe și să-și pună pe ea straie noi, să acopere totul și nimeni pe lume să nu afle.

Doar nu era să-i dea satisfacția durerii ei acelui satrap de bărbat, luat cu cununie, în fața altarului și a lui Dumnezeu cel Sfânt. Ea nu voise, dar așa a fost să fie. Însoțire de palat. Târg, sadea.

”O să-l pedepsească Cel de Sus, căci are de plată pentru multe și mari păcate”, gândește, apoi nu se mai poate ține și începe a blestema din tot amarul care-i sugruma băierile inimii.

– Să arzi în flăcările nepotolite ale iadului! În cazanul cel mai mare plin cu smoală, să fierbi! Blestemul meu să te ajungă, Vlad Drăculea!

Se ridică cu greu de pe jos, sprijininindu-se prima dată în genunchi, apoi împingându-se în sus prin puterea mâinilor.

”Dumnezeule, iartă-mă, fiindcă am gândit blestem!”

Pe fața albă ca varul i se scurg, în liniște, lacrimi, în timp ce continuă să gândească.

”Eu sunt Anastasia Holszanska, nepoata Marii Regine a Poloniei. Dacă se află cele ce tocmai s-au întâmplat, înseamnă război.”

Era sigură de asta.

Căsătoria lor a fost o simplă alianță, exact la fel cum erau, în vremea aceea, mai toate căsătoriile celor de neam. Nimeni nu-i întreba pe ei dacă vor. Iubirea nu intra în calcul. Erau doar interese politice și economice. Astfel se uneau domenii și regate, se schimbau hotare, apăreau imperii.

Turcii băteau la porțile Apusului, prin urmare Polonia avea nevoie de aliați. Faima vitejiilor de arme ale lui Vlad era mare, iar regina a socotit de bun augur o căsătorie a lui cu nepoata ei, Anastasia.

Au urmat tratativele și înscrisurile. Apoi nunta le-a pecetluit soarta. O căsătorie aranjată ca multe altele. Se socotea ca fiind ceva firesc faptul ca acele căsătorii să se consume doar pentru a aduce pe lume un moștenitor. Și, dacă era posibil, măcar unul în plus, ca să fie la nevoie. Cu aceasta se încheia totul fără a se considera nimic neînregulă. Rămâneau căsătoriți, dar împărțeau doar titlurile.

S-a nimerit ca Anastasia să fie una dintre cele sacrificate. A fost dusă de o suită regală și predată, ca un balot de stofe scumpe, acestui bărbat. L-a văzut pentru prima oară, când a coborât din căruța cu care călătorise ore nesfârșite. El stătea în cerdac și privea, cu privirea aceea a lui verde, ca de gheață, care putea înfricoșa și o

fiară sălbatică. Era dichisit în straie domnești, în timp ce ea era obosită și prăfuită.

I s-a aruncat o uitătură, după care bărbatul s-a întors și a intrat, fără măcar o vorbă de bun venit.

A fost luată în primire, nici în zi de azi nu știe de către cine. Probabil doamnele unor boieri cu rang înalt. Așa crede că a fost. Cum să-și fi permis mai puțin de atât? Era vorba despre relația cu Polonia, nu-i așa?!

Mai târziu, cunoscându-și soțul, avea să înțeleagă că nu era omul căruia să-i pese de astfel de lucruri. El făcea numai ce voia.

Anii au trecut, iar ea, Anastasia, soața luată după lege de către prințul Vlad Dracul al III-lea, fugea din calea lui și se refugia deseori în castelul de la Poenari.

Și, deși încă simțea durerea pe spinarea sfârtecătă, nu se putea opri din a-și aminti cum a fost la nunta lor.

Cununia s-a făcut la Curtea Domnească de la Târgoviște, reședință voievodală bine fortificată. O nuntă frumoasă, așa după cum cerea rangul lor, al mirilor.

În biserica-paraclis de la Curte, în fața altarului, aștepta însuși mitropolitul Țării Românești. Nici nu putea altcineva să le pună mirilor pe cap cununile de aur și să le cânte lisaia dănțuiește. Cum altfel, doar era nuntă domnească, socrul ei fiind domnitorul Vlad Dracul al II-lea.

În marele cerdac, talere de argint și pocale bătute-n nestemate stăteau înșirate pe mesele lungi, încărcate cu bucate alese și vin din belșug. În capătul mesei celei lungi, fusese tocmită, de-a latul, masa mirilor, în capul căreia stătea, mândru, în jilțul domnesc, socrul mare.

Boierimea, în păr, era prezentă. Se aduseseră daruri scumpe, fiecare voind să-și arate prin aceasta, bogăția, puterea și rangul. Ba, pe deasupra, mai era și un fel de târguire a bunăvoinței Domnului.

Se aflau acolo și înalți dregători polonezi, reprezentanți ai Reginei. Aceștia stăteau țepeni în jilțuri, purtându-și pe umeri straiete grele, împopoțonate cu aur și nestemate. Acestea aveau menirea să le scoată în evidență superioritatea de mari nobili ai Republicii Creștine, care nu puteau fi puși în aceeași oală cu niște bieți orientali. Dar, cum interesul poartă fesul, vorba turcului care le stătea în coastă și lor, Regina a socotit cu cale să înfăptuiască această mezalianță. Asta era, iar ei se aflau aici, ca să-și țină rangul și, prin urmare, nasul pe sus.

În curtea cea largă din spate, fojgăia servitorimea, moșnenii și șerbii de pe moșiile Domnului. Se primeniseră în port de sărbătoare, mândri nevoie mare, pentru că Domnul binevoise a-i îngădui la așa zi mare. Petreceau și ei cu mâncare și băutură. Între două îmbucături și o gură de vin, întinseseră hora, dând roată curții, cât era de mare. Se tăiaseră din destul oi și boi și orătării. Carnea sfârâia pusă la frigare, iar fumul se înălța, umplând văzduhul cu mirosuri, de-ți lăsa gura apă. Multor butoaie li se dăduse cep, iar vinul curgea, pârâu. Se aflau de toate, spre îndestularea tuturor. Doar se însura nimeni altul decât însuși moștenitorul tronului Valahiei.

Țiganilor muzicanți le săreau corzile sub arcușuri. Când nu mai puteau de istoveală, se opreau ca să tragă și ei o dușcă binemeritată și să-și îndestuleze burdihanul cu bunătați.

Într-un colț al cerdacului, pentru cei cu stea în frunte, cântau din lăută menestrelii tocmiți din vreme, aduși de dincolo de hotare. Un clovn făcea giumbuș-lucuri, în timp ce saltimbancii își arătau măiestriile. Spre spaima doamnelor, un alt circar înghițea focul făcliilor, iar apoi le sufla afară pe gură. Printre toți se învârtea un bufon, făcând glume nesărate, dar nu îndrăznea să întindă prea mult coarda, fiindcă își iubea prea mult capul, ca să-l dea gâdelui sub satâr.

Mireasa, ea, Anastasia, purta o rochie din mătase ca azurul, grea, țesută cu fir de aur și o cunună bătută cu puzderie de adamante, dăruită de Regina însăși și aleasă dintre giuvaiericalele coroanei Poloniei.

Mirele s-a înfățișat înveșmântat în straie de cavalier.

Când mitropolitul le-a unit mâinile și le-a legat laolaltă cu o năframă fină de borangic, ea a simțit că sunt legați pentru vecie.

”Dar nu a fost să fie așa”, gândea Anastasia, privind tristă la nesfârșirea zărilor, prin ferestruica tunului în care urcase.

Jalea care-i apăsa pieptul devenise de nesuportat. Reușise oarecum să se adune, însă era secătuită și pe dinafară, dar mai ales pe dinăuntru. Inima ei era făcută țândări.

După ce Vlad a ieșit trântind ușa și lăsând-o lată pe podea, nu și-a dat seama cât a șezut astfel, până când a reușit să se miște și să se așeze pe marginea patului, cu mâinile în poală și dusă pe gânduri. Abia când a intrat doica, și-a dat seama că se înserase.

Doica a venit să o caute, fiindcă era vremea pentru cină, iar ea nu a coborât din iatac.

– Fata mea, ce-i cu tine? Știi cât își iese Principele din fire, dacă nu merge totul, ață.

– Doică, mă doare capul rău de tot. Și nu mi-e bine de la stomac.

– Copilă, tu chiar gândești că el te-ar îngădui? Oare nu cunoști cine este? Hai, ridică-te și fă ce-i de făcut!

Doica, văzând că ea nici gând să se clintească, ci doar neagă din cap, se uită mai din aproape la fața ei și nu-i place ce vede.

– Ooof! Tu de-adevărat nu mă mințеști. Ești albă ca varul, iar pe sub ochi gândești că te-ai dat cu cărbune... Ori că ai pornit grea?

– Doică, vorbești tu prostii. N-am pornit nimic. Cu cine te gândești s-o fi făcut? Parcă nu cunoști cum stă treaba între noi! Du-te și lasă-mă în pacea mea, te rog! Fii tu bună! Spune-i ce îi spune, numai lasă-mă acum.

– Teamă mi-e că a dărâma toată masa aceea. Ori că are să vină și să-ți facă ție oarece.

Bătrâna a clătinat din cap, îngrijorată.

– Mai încolo, dacă toate or fi mai potolite, oi face cumva să-ți aduc ceva să pui în gură. Până atunci, hodinește.

Pe un talger i-a adus pâine caldă, atunci scoasă de pe vatră și brânză de oaie făcută la stână, anume pentru ea. Alături, câteva măslіne. O ulică de lapte încă cald și

însfumat, cum a fost mulș chiar atunci din țâța vacii. L-a îndulcit din belșug cu miere de tei, ca să o ajute să aibă somn lin.

Nu i-a fost de ajutor. Din rest a ciugulit precum o păsărică, mai mult pentru a scăpa de gura doicii. În noaptea aceea nu a putut pune geană pe geană. S-a tot întors de pe o parte pe alta de a făcut toate pânzeturile ghem sub ea.

Mâine zi a așteptat să-și termine Vlad treburile ce avusese la curtea domnească din Târgoviște și să ia din nou calea către țiiitoare, căci mai mult acolo-și făcea veacul, când nu-l țineau treburile domniei, ori era la luptă. După ce l-a văzut plecat, ea și-a luat lumea-n cap, fugind de la palatul domnesc, cu gând să se refugieze în liniștea cetății Poenari. Ajunsă la Castelul Poenari, a urcat direct în turnul cel mai înalt. Stătea acolo în dreptul ochiului rotund al ferestrei și se întreba cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

”Nu mai sunt în stare să rabd. Nu mai vreau să trăiesc astfel. Aceasta nu e viață, înseamnă doar să faci umbră pământului, doar ca să te afli în treabă. Suflet sterp, sufletul fără iubire. Ca o frunză uscată. Ca o floare ofilită. Putrezesc și put. Numai bune de aruncat la gunoi.”

Auzise ea la curtea de la Varșovia că sora mai mică a Reginei avusese o mare iubire neîmplinită. Iubea un tânăr aghiotant. Familia nu l-a socotit potrivit pentru rangul ei, prin urmare au hotărât să o mărite, iute și degrabă, până nu se întâmpla una nefăcută și să dezonzoreze Casa Regală. Au plănuit s-o dea, bineînțeles că fără de voia ei, unui duce bătrân, ca a treia lui nevastă. Celelalte două și-au pus capăt zilelor.

– Au făcut-o ”grațios”, i s-a relatat.

Fata a plâns, a îngenunchiat, a implorat, numai că inimile de gheață nu au putut fi topite. Era de neconceput ca o prințesă să se adune cu un simplu ofițer. Au încercat ei să fugă, dar au fost prinși. Pe el l-au executat fără prea multă vorbă. Nici poveste de vreo judecată sau ceva. Nu i s-a permis nicio vorbă de dezvinovățire. I-au pus căluș, l-au dus în fiare în piața din mijlocul burgului. Acolo îl aștepta un butuc și călăul. Când capul i s-a rostogolit în mocirlă, mulțimea, care stătea gură cască, savurând spectacolul, a scos un urlet de încântare.

Prințesa s-a smuls din mâinile însoțitoarelor sale. A trecut ca nebuna printre gârzi. I-a luat capul, l-a sărutat pe buze, apoi l-a învelit într-un ștergar alb, de in, brodat de chiar mâna ei, pe care l-a luat din lada de zestre.

– Așteaptă-mă! Voi veni lângă tine, iubite al meu!

A preferat să-și curme viața, decât să trăiască în minciună, mizerie sufletească și singurătate.

S-a culcat pe patul fecioriei sale. A așezat capul lui pe pernă, lângă obrazul ei, apoi a băut otravă.

A murit liniștită. Cu zâmbetul pe buze. Cu o mină care afișa lipsa totală a vreunei păreri de rău. Părea împăcată cu lumea și cu Dumnezeu. Fața-i era senină.

”Moarte grațioasă!”

Destule doamne nobile au recurs la ea. Nu că ele chiar simțeau astfel. Însă, în acele vremi, în acea societate, se socotea a fi înjositor să lași la vedere ce simți cu adevărat. De bun gust era ca, în văzul lumii, să apari numai și numai cu ceea ce impuneau regulile. Altfel erai socotit dăunător neamului, nebun și, prin urmare, exclus. Pedepsele capitale curgeau cu duiumul, fără prea multe fasoane.

Cât despre această "moarte grațioasă", devenise un fel de modă. Dacă îți luai zilele în chip senin, te bucurai de apreciere unanimă și aplauze, care țineau ceva mai mult de o clipită. Apoi se așternea peste tine, nu numai pământul, ci și uitarea veșnică. Pământul, în cazul în care ți-a fost scris să tragi lozul norocos, iar soarta să-ți repartizeze asemenea favoare și nu să ajungi cenușă-n vânt. Cenușă, căci rugurile erau foarte spectaculoase și apreciate.

Fapte normale! Nimic deosebit. Iar uitarea, "uitarea-i scrisă-n legile-omenești", nu-i așa?! Viața merge înainte. Soții își iau alte soții, doar n-or rămâne singuri, de izbeliște. Un bărbat are nevoi. Copiii se zburătăcesc peste mări și țări, refăcând alianțe, așa după cum se cuvine unor persoane onorabile. Cine știe dacă vreunul își va aduce aminte cât de "grațios" ai renunțat tu la viață. Pe deasupra, nimănui nu-i trecea prin minte să se socoată câtuși de puțin vinovat de dispariția ta.

– Așa voi face și eu, i s-a destăinuit Anastasia unui uliu care plana în zbor lin prin fața ferestrei turnului. Ți-ai pierdut perechea, sărmanul de tine, și ai rămas singurel? Voi, ulii, sunteți mai buni decât oamenii. Când vă alegeți o pereche, o faceți pentru totdeauna. Vă sunteți credincioși unul altuia. Faceți o singură însoțire pentru toată viața voastră de viețuitoare a văzduhului. Aș fi vrut să fi fost și eu lăsată pe lume ca o astfel de pasăre. Dar cum asta nu se poate..."

Zâmbind angelic, se îndreaptă către o ușiță îngustă care dădea înspre o mică ieșitură din zid, de pe care flutura în vânt flamura cu însemnele domniei.

A pășit molcom. Și-a plimbat privirea roată.

– Rămas bun!
Apoi... Apoi...
Apoi și-a dat drumul în gol.
Au scos-o gărzile din apele râului.

Fiind iute înștiințat de întâmplare, omul de taină al lui Vlad sare în șa și-i dă pinteni calului. L-a ales pe cel mai rapid care se găsea în grajdurile domnești. Încerca să-și ajungă Domnul din urmă și să-l încunoștințeze. Bietul dobitoc făcuse spume la gură, silindu-se să dea ascultare pintenilor, care îi erau prea des înfipti în pânțele. Cu toate acestea, nu l-a putut ajunge din urmă. Când a ajuns el la Corona, Vlad deja se răsfăța în brațele săsoaicei sale.

Auzind vestea, nu a fost suficient de impresionat, ca să se desprindă de trupul cald al iubitei sale Katharina. Abia dacă i-a răspuns celui ce aștepta dincolo de ușa prin care-i vorbise.

– Bine, întoarce-te tu și faceți ceea ce trebuie, după datină. Pregătiți locul în cripta domnească. Oi veni și eu în urmă.

Ostenit de truda nopții din brațele țitoarei sale, adoarme, lemn. Către dimineață, începe a se zbate și scoate un urlet de groază.

Katharina sare ca arșă, aprinde candela și-l vede cu fruntea brobonită de sudoare. Îl mângâie, dar pas să se trezească. Continuă să zbiere, el știa ce. Văzând că nu-l poate trezi cu frumosul, femeia îl trage de mână și-l scu-

tură zdravăn. Atunci s-a trezit, privind la ea năuc. S-a dezmeticit cu greu, abia după ce Katharina i-a dat să bea apă și i-a vorbit cu vorbe molcome, mângâindu-l neîncetat.

– M-ai speriat foarte tare. Ori ai visat ceva de rău?

El nu răspunde, doar dă din cap și mai bea o înghițitură de apă. Părea zdruncinat rău.

– Ai visat cu ea? Dumnezeu s-o hodinească! Nu te necăji. Tu nu ai nicio vină.

– Vini am eu multe, pe care a trebui să le plătesc. Și pentru bucuria de a te avea pe tine trebuie să plătesc.

– Ba nu trebuie. De ce să trebuiască? Iubirea nu-i un păcat.

– Ce știi tu?! Uite că Anastasia s-a întors din morți, precum îi prevestea și numele, ca să-mi aducă aminte de răzbunările mele. Mă ajung din urmă blestemele ei.

– Nu s-a-ntors de nicăieri. Cei plecați nu se mai întorc.

– Cum de nu?! Iată că mi s-a arătat în vis.

– A fost vis, nimic alt. Haide de povestește-mi-l și ai să scapi de năluci.

– Crezi tu?

– Îhîm.

– Se făcea că Anastasia ajunsese la porțile Raiului. Acolo o aștepta părintele meu. Era tare bucuros s-o întâmpine, dar că o roagă să-i facă un hatâr, înainte de a pătrunde prin acele porți, căci, odată intrată, nu va mai putea ieși, așa cum el nu mai poate. A rugat-o ca ea să se întoarcă la mine în vis și să-mi spună că el se hodinește în pace de când eu i-am răzbunat moartea.

– Nu înțeleg, pentru atâta lucru s-a înspăimântat viteazul meu?

– Nu, doar că în vis în urma ei au venit, ieșiți din iad, acei pe care i-am ucis.

– Cei pe care i-ai ucis?

– Aceia pe care m-am răzbunat pentru moartea părintelui meu și a fratelui Mircea.

– Nu mi-ai povestit niciodată. Haide de mi-i spune de-a fir a păr. Eu am credință că te vei scăpa de povară.

9.

1444 – *Cruciada*

– Fie-ți pe voie. Ascultă!

Părintele meu, Vlad Dracul al II-lea, a făcut niște greșeli. A socotit că e în stare să stea cu dosu-n două luntrii.

Sigismund de Luxemburg, întemeietorul Ordinului Dragonului, i-a dat rang de Cavaler al Dragonului, încă din iarna lui 1431. S-a fost întâmplat în Postul Crăciunului, luna lui Undrea, ziua a 13-a. Numai noroc nu i-a purtat. Maestrul Magnificus l-a binecuvântat cu înalt rang, dar el nu a fost cu băgare de samă la legea lor, de soldați ai creștinismului. Oareșcând mai apoi a făcut pact cu turcii, iar Apusul nu a suferit asemenea trădare. Din prieten a devenit dușman.

– Cum de s-a socotit a face asemenea nesăbui-nță? se nedumerește Katharina, ea care în cei cinci ani cât șezuse la călugărie, deprinsese a respecta cu sfințenie toate legile din religia creștină. Cu osebite cele catolice.

Eu știu prea bine aceasta. Călugărițele franciscane din Mahlersdorf, la care am fost eu, nu îngăduiau nici cea mai mică abatere. Erau tare stricte și aspre. Spre o pildă, pentru credință se sacrificau vieți omenești, chiar și pe cele proprii. O făceau fără a pregeta nicio clipeală. Pentru păcatul de a întârzia, fie cât de puțin, la slujba de la miezul nopții, erai biciuit cum se cuvine. Osândirea prin nemâncare și nebăure era socotită cea mai plăcută dintre

toate, adăugată fiind la închiderea într-o chilie zidită în piatra muntelui, fără strop de lumină. Eu am fost cumințenia întruchipată, nu am pățit-o, dar le-am văzut pe cele care ieșeau de acolo, că erau câteva zile ca orbetele. Nu-și zăreau nici vârful nasului. Vreo două nu și-au căpătat vederea defel. Au rămas de tot oarbe.

Îngenunchierea prelungită câte două zile și două nopți era încă unul dintre canoane, dacă se greșea și întru cel mai mărunț lucru.

Prin urmare, am bună cunoștință despre asprirea celor care se socot trimiși ai Domnului pe Pământ. Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că în Evangheliile și în Cartea Sfântă astfel stă scris, dar oameni înguști la minte ori cruzi din fire au întors-o după bunul lor plac și au făcut astfel de legiuiri, zicându-le porunci ale credinței creștine.

E de minune cum de tatăl tău, domn școlit cu dascăli și dieci, nu a cunoscut acestea, ca să știe a se feri.

– Nu ți-oi putea lămuri această taină, mult isteța mea. Eu nu am știre care i-a fost judecata, dară mă socot că a făcut-o pentru Valahia noastră. Nu o fi găsit o altă cale... Să zic că așa a fost să fie datul de la Dumnezeu.

Știință am cum că turcii au trecut Dunărea. Au făcut mare pârjol prin satele din cale. Casele ardeau în flăcări care se înălțau până la cer, limbi șerpești de foc uriaș. Au omorât tot ce le-a picat în mână. Pe bărbați îi ținutau în lanțuri. După ce le batjocoreau muierile în fața ochilor, îi jupuiau de vii. Tăbărau pe ele câți apucau, până le sfâșiau, de sângerau acelea șiroi, până când își dădeau

duhul. Le lăseau acolo pradă câinilor flămânzi ori sălbătăciunilor înnebunite de mirosul dulceag al sângelui proaspăt. Văzduhul era burdușit numai de gemete și urlete, căci până și păsările amuțiseră de spaimă.

Katharina amuțise și ea. Din când în când, ducea la buze medalionul cu chipul Maicii Domnului, zugrăvit în email, pe care îl purta la gât, agățat pe un lanț gros de aur. I l-a dăruit Vlad, când i-a născut primul copil.

”Nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Primul născut și fecior, pe deasupra, îi vin în minte Katharinei, amintirile.

– Numele lui va fi Vladimir.

– Vladimir?! De ce nu Vlad?

– Pentru că am fi prea mulți Vlazi în familie. Bărbați fără de noroc. Știi bine cum a sfârșit-o părintele meu, Vlad Dracul al II-lea! Cât despre mine... haida, să nu mai vorbim. Vladimir. Am zis!

Femeia însă, era cam poavără de felul ei. Căpoasă, nu accepta orîșice din prima.

– Mi-ar fi plăcut mai bine să-i dau numele tatălui meu.

– Vlad-i-mir! Acum ai priceput care e clenciul?

– Nu.

În primul moment, Vlad este cam nedumerit, cum de nu pricepe, doar e clar precum lumina sfîntului Soare, iar ea e o fată isteată, căreia-i umblă mintea. Apoi se dumirește.

– Ai și tu dreptate să nu pricepi. Ț-oi da lămurire. Vladimir e o joacă de vorbe. Pe slavonește ”i” înseamnă ”și”, iară ”mir” este ”pace”. Așadar Vladimir pot socoti că

poate fi tălmăcit ca "Vlad și pace" Te gândești că eu, Vlad, îmi doresc ca feciorul meu să trăiască în pace, nu numai prin cele câmpuri de bătaie, precum o face părintele lui. Să nu creadă cineva că io nu-mi doresc pacea. Numai că vremurile-s vitrege și avem parte de dușmani hapsâni, care râvnesc la pământul nostru moștenit din moși în moși, de veacuri. Glia aceasta musai trebuie apărută. Cu orișice preț.

Astfel mi-a vorbit Vlad, iar eu m-am învoit, mai ales că-l vedeam tare bucuros și mândru de coconul lui. Cât de trist e acum."

– Maică Sfântă, apără-ne! își pune capăt gândurilor și-și șoptește, mai mult pentru sine, făcându-și semnul crucii.

– Cu copiii aveau alte planuri, își continuă Vlad destăinuirea, cu privirea dusă-n zare. Pe băieți, încă de vârste fragede, îi foloseau pentru plăceri neîngăduite, la fel cum făcuse Murad cu Radu, frate-miu, iar pe copile le duceau în haremurile celor bogați. Căci trebuie să știi că erau unii care își doreau pentru plăcerile lor numai și numai fecioare. Să fie neîncepute.

După așa prăpăd, care s-a întâmplat nu o dată, temându-se tare că armata de osmanlâi a ajunge până sub zidurile Budapestei și mai departe, Papa l-a chemat la ordine pe tânărul crai Vladislav.

Varna. S-a întâmplat în anul Domnului 1444, își continuă Vlad povestea.

Vladislav al Ungariei s-a prezentat la apelul Papei. A intrat pe porțile Vaticanului, trecând printre gărzile cu uniformele lor fastuoase. Încunoștințați de sosirea lui,

gărzile au ridicat halebardele pe care altfel le țineau încrucișate și i-au lăsat slobod drumul spre Palatul Papal.

Marele Pontif îl aștepta instalat în tronul său aurit, din odaia unde primea soliile cele de samă. Purta mitra pe cap și Inelul Pescarului pe deget, la vedere, în mână ținând toiagul cu Crucea Papală. Toate semne ale puterii lui de netăgăduit. Vezi bine că voia să arate cine-i cel mai puternic, iar ca urmare se cere a fi ascultat fără cârtire.

”– Creștinătatea este amenințată de păgân. Noi, Imperiul Creștin, trebuie să organizăm o nouă cruciadă și să-i învingem, odată pentru totdeauna, pentru ca această hidră să nu mai ridice capul, în vecii vecilor. Amin!

– Sanctitatea voastră, vă încunoștințez că sultanul Murad are o armată cu optzeci de mii de oșteni, la care nu sunt încredințat că-i vom putea ține piept.

– Străduiește-te, în numele lui Hristos Domnul! Legatul papal, Cesarini, a propus ridicarea popoarelor din Balcani, iar voi, părtași ai Republicii Creștine veți sprijini acțiunea.

– Nu cred că vom putea strânge, cu totul tot, mai mult de cincisprezece mii de oșteni. Vorbesc despre toate armele.

– Vă voi trimite și flota venețiană. Aveți grijă să o introduceți în planul și strategia de luptă.”

Astfel au pus faptele la cale.

Vladislav, la rândul său, îi cere principelui transilvan, lancu de Hunedoara, să înceapă pregătirile de campanie. Oastea se adună. Este formată din banderile regale ungurești, câteva corpuri de armată poloneze și

din români transilvăneni, la care s-au adăugit croați, slovaci și bosniaci.

Se ține un mare sfat de război.

Legatul papal propune construirea unei fortărețe după model husit, care să reziste până la sosirea flotei venețiene, care urma să-i atace pe otomani din spate, venind pe mare.

Este susținut de episcopul de Agria și de încă alții. Voievodul de Transilvania, care este, ce-i al lui e al lui, un bun cunoscător în arta războiului, le dovedește, punct cu punct, că nu e bună gândirea lor și le pune dinainte un plan de atac iute, neașteptat, care să îi descumpănească pe turci.

Zis și făcut. Iancu stabilește tactica cea mai potrivită. Cercetând terenul, bagă de samă că, totuși, poate lua de la husiți ideea de a așeza oastea în cerc, precum și de a pune pe de margini lanț de căruțe. Potrivește flancurile astfel ca natura însăși să le fie de folos, căci se aflau acolo niște lacuri și dealuri. Apoi, în stânga, Voievodul, cu trupele lui din Transilvania, și comandantul Mihail Szilagy, cu cavaleria grea, gata să intervină unde ar fi fost cea mai mare nevoie. În dreapta sunt așezate oștile muntene, sub conducerea fratelui Mircea, alături de cele ale episcopilor de Agria și Alba. Infanteria regală și cavaleria nobililor, conduse de însuși Vladislav, regele ungar, trebuia să ocupe centrul, ca să fie mai la scut, cumva de rezervă, către sfârșit. Pe cei fără prea multă știință de luptă îi pune pe aripile oștirii, ca să se afle mai la adăpostul căruțelor, care erau așezate în șir, una după alta, ca un scut. În ele erau purtate cele trebuitoare.

Pentru acea bătălie, lancu de Hunedoara i-a cerut domnului valah, părintele meu, să-și îndeplinească jurământul de membru al Ordinului Dragonului și să se alăture Cruciadei Creștine poruncită de Papă, însă el a găsit cu cale să se pună împotriva și-a zis ba. Nu le-a fost pe plac această împotrivire, însă situația era prea rea, așa cu turcu-n coastă, ca să-i dea vreo pedeapsă pe loc. În schimb, i-au cerut ca în locul său să-l trimită pe fratele meu, Mircea, ceea ce s-a și întâmplat.

Otomanii îl aveau în frunte pe Sultan, soldat hârșit în lupte la care nu le mai știa de număr. Își cunoștea bine oamenii și de ce erau în stare. Își așezase oastea, după obiceiul lor, în formă de semilună, în mijloc cu ienicerii, care, trebuie să știi, sunt cei mai aprigi dintre toți. Aceștia n-au mamă, n-au tată. Zbieră o dată, din toți bojocii, "Allah!" și spintecă tot ce le iese în cale. La stânga, spahiii din Anatolia. Cei din Rumelia, la dreapta. Ori pe dos, nu mai țin bine minte. În frunte, trupe ușoare, pe cămile.

Li se cam ridicase alor noștri părul pe ceafă când au dat cu ochii de asemenea arătare, cum nu mai văzuseră în viața lor. Și-au scuipat în sân, ca să-l alunge pe ucigă-l toaca, căci alt ce putea fi?! Dar nu au avut vreme de multă mirare, căci Sultanul a dat semnal de atac.

Hunedoreanul s-a bizuit că el avea să spargă frontul. Numai că pe Vladislav, trufaș cum era, l-a mâncat undeva și, în loc să stea în așteptare așa cum fusese planul, l-a pocnit ambiția oarbă. A scos sabia din teaca de la oblânc și a dat semn de atac.

– Eu singur voi învinge această oaste de păgâni. Îl voi prinde pe spurcatul de Sultan și-i voi pune însumi eu

capul pe butuc. O să i-l vedem zburat de barda creștină.
Cu credința înaintea, oștenilor!

Colbul se ridica sub copitele cailor îndemnați
aprig din pinteni. Zalele zdrăngăneau a moarte, paloșele,
iataganele, iar din săbiile lovite una de cealaltă săreau
scânteii, de gândeai că te afli pe calea iadului. Urlete,
gemete, horcăituri, implorări, sudalme și blesteme.

– Allah!

– Dumnezeu!

Numai că, nenorocul îngâmfatului. Calul Regelui
Vladislav calcă pe o piatră ascuțită, care i se înfige în
copită. Animalul nechează de durere, se ridică-n două
picioare și mi-l trânteste pe ditamai capul încoronat al
Regatului Ungariei în țărână, cât era de lung. Atât i-a fost.

În îmbulzeala care s-a făcut împrejur, un ienicer
care n-a știut multe, degrabă i-a și tăiat capul cu iata-
ganul. I l-a înfipt în suliță și, rânjind ca un sălbatic, a pornit
să se preumbe cu el în lungul și latul câmpului de bătaie,
voind să bage toate spaimile-n cruciați, care se holbau
încremeniți, nevenindu-le să creadă ceea ce li se înfățișa
dinaintea ochilor. Însă, repede și-au luat sama și s-au pus
pe fugă către hotare. Vezi tu, au înțeles că altfel nu-i
scăpare, căci i-ar fi potopit mulțimea cea păgână.

Cum bătălia a fost pierdută, vina de a fi fost vân-
duți au fost pus-o în cărucia părintelui meu, socotindu-se
că acel gând de trădare a fost motivul refuzului dintru
început de a se alătura el însuși cruciadei. Mircea a picat
și el pradă. Vinovat fără de vină. Totuși, existau unii care
susțineau că vina o purta principele transilvan, lancu, și
nimeni alt.

– Adevărul nu a ieșit la iveală?

– Adevăr sau nu, pentru toate aceste, lancu a prins ură pe tata și pe frate-miu. De atunci, pentru a se răzbuna, a uneltit cu boierii și negustorii din Târgoviște, împotriva Domnului lor.

Neavând altă cale de ales, tata își recunoaște supușenia în fața sultanului, dându-se de partea turcilor. Adevăr este că de hotăra altă formă, ar fi avut țara de tras alte pustiiri, căci turcu nu are limită, când e vorba de pradă.

Varna nu a însemnat nici prima, nici ultima bătălie. Au învins când unii, când alții, au pecetluit înțelegeri, le-au încălcat, iar au luptat. Iar au pierdut ori câștigat. Dar a venit și clipa când turcul a fost dovedit.

Era într-o primăvară cu vreme frumoasă când iar au dat năvală peste Dunăre, călcând pe Câmpia Ungurească. Grâul abia își scosese colțul. Tot a fost călcat în copitele cailor. Oamenii își vedeau munca zdrobită, iar foametea le rânjea de după colț. Avuseseră și ei nădejde la o pâine îndestulată. Văzând aceste, oștirea lancului s-a oțelit într-atât, încât a pornit în luptă cu gând de victorie, mai hotărât decât orișicând. Au lovit înverșunați foarte, nemaipunând la socoteală de or muri ori ba. A curs sânge mult, dar și răsplata a fost pe măsură. Înсуși comandantul oștirii, beglerbegul Anatoliei, precum și fiul lui au murit în luptă.

Atunci sultanul l-a chemat pe tata la Poartă, pentru că l-a bănuț că el a fost Iuda. L-au întemnițat și pe el și pe mine și pe fratele Radu.

– Să înțeleg că amândouă taberele, când unii, când alții, ți-au învinovățit părintele de trădare?

– Cam așa a stat treaba. Dovezi sigure cum că trădare ar fi fost la mijloc nu au putut dobândi, iar tata se dezvinovățea cu glas mare.

”– N-am fost eu, Mărite Padișah!

– Dacă n-ai fost tu, ce-mi poți aduce, ori da, ca să fiu încredințat că tu nu umbli să mă amăgești?

– Sloboade-ne din temniță și îți las ca zălog al supunerii mele, ceea ce am cel mai de preț pe lume. Pe fiii mei. Comoara mea.

– Pe fiii tăi?

Parcă-l văd cum a stat un pic pe gânduri.

– Bine, fie. Numai să ții minte, că de mă vei trăda vreodată, unde îți sunt picioarele, îți va sta capul, ție și copiilor acestora.”

Vezi tu, așa s-au înțeles și am scăpat din afurisita de temniță, dar am trăit veșnic cu spaimă mare. Trăiam cu groaza că cineva va veni pe la spate cu ștreangul de mătase și ne va sugruma, ori că cine știe ce ne-a face.

Dinspre Valahia nu aveam vești. Nu știam de e liniște, or ba. Așa că, om fi scăpat de temniță, dar, cum e vorba, am scăpat de un drac și am dat de tată-su.

Nu a trecut mult și Murad a prins drag de mine și de Radu. Avea el așa o plăcere pe copii de parte bărbătească. Dintre noi, mai cu samă de Radu. Îi zicea Radu cel Frumos. Cu adevărat era frumos, cu părul lui bălai și pielea albă, cu boi frumos clădit, mlădiu ca un lujer. Chip, nu alta!

Eu am scăpat cumva mai ușor, dar Radu a rămas cu acest obicei dobândit de la dragostea Sultanului. Acolo și atunci am jurat să mă răzbun. Când trag în țeapă vrun prăpădit din neamul lor, îmi aduc aminte de acele nopți. Nu scapă osmanlâu din mâna mea, fără să guste plăcerea țepeii, așa cum am gustat noi din aceea a lui Murad.

Vlad a tăcut. Stătea nemișcat cu două cute adânci între sprâncenele lui cele arcuite. De dincolo de pleoapele închise, răzbătea amarul amintirilor acelora.

Katharina, ca de obicei când îl vedea întristat, l-a alintat și l-a sărutat cu duiosia ei nesfârșită. S-a lipit cu trupul ei moale și cald de el. L-a mângâiat prelung, ca să-i simtă dragostea și să se ogoiască.

– Îi mulțumesc Atotputernicului, că mi te-a ținut întru bărbăție!

O vreme au șezut așa, nescoțând o vorbă. Apoi, tot pe tăcute, el a iubit-o cu înverșunare, până când a simțit că sângele nu-i mai fierbe, pe de o parte de ura adunată în Istanbul, pe de alta, de pasiunea pentru această femeie, pasiune pe care nu și-o putea stăvili, oricât l-ar fi îndemnat binevoitorii, atrăgându-i atenția că e tare periculos ceea ce face, căci lumea îl judecă și-l condamnă.

Bărbatul s-a răsturnat pe spate, cu mâinile sub cap.

Astfel i-au prins zorile. Katharina ațipise, dar a tresărit auzindu-l că începe a grăi, de parcă nici nu s-ar fi oprit vreodată.

– Dușmănia lui Iancu nu a pierit. Atâta zâzanie a băgat peste tot, până când domnul Valahiei a fost omorât

laolaltă cu fiul său, prim născut, pe care l-au îngropat de viu, după ce l-au supus mai dintâi la cazne. În treaba aceasta era băgat și Vladislav al II-lea, acela de a fost oareșcând domn al Munteniei, și care uneltea să se aburce iar pe scaunul domnesc. Mai apoi, eu i-am zburat și ăstuia căpățâna. Am făcut-o chiar pe locul unde el mi-a ucis părintele și fratele. El, dimpreună cu boierii cei uneltitori. Tot pe acel loc, am rădicat o biserică, întru amintirea alor mei. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu.

– Mircea? De viu?

Katharina era siderată de cele auzite. Nu intra în mintea ei cum de puteau unele ființe numite omenești să facă astfel de fapte dementiale, cum ar fi să îngropi omul de viu.

– Așa cum am zis. Sub ochii părintelui său. Să-i spintece prima dată sufletul, apoi și trupul. Înțelegi cum de am apucat eu a fi așa aspru cum sunt?!

– Maică Prea Sfântă!

– După moartea lor, mama a durat o mănăstire și s-a călugărit. Maica Eupraxia. Maica stareță Eupraxia.

Nu am putut ierta toate acestea. A trebuit să îi răzbun.

– Ce-ai făcut? Cum i-ai pedepsit? Spune-mi!

– Aceasta nu-i poveste pentru urechile tale cele frumoase precum scoica cu mărgăritar.

– Ba, sunt. Eu vreau să știu cum a fost viața omului meu și de ce face ceea ce face și mai cu seamă, de ce le face cum le face. Dacă vrei să nu te bântuie arătările, după cum bag eu seamă că se întâmplă, trebuie să le deșerți. Urechile mele cele ca scoica, zâmbește femeia

încântată de compliment, sunt gata să te asculte. Iubitul meu, domn și stăpân, dă-mi mie să port greutatea ce s-a dat de apăsare sufletului tău.

– Tu, femeie, chiar așa de mult plătesc eu pentru tine? Cu siguranță nu te-i spăimânta și oi fugi departe din calea mea? Nu-s fapte de povestit când te afli în iatac cu muierea dragă.

– Dacă ți-s dragă, așa cum zici, atunci fă bine de-mi fă pe voie.

– Bine. Tu ai vrut-o. Apoi să nu te văd că dai apă la șoareci. Ne-am înțeles?

– Văzutu-m-ai vreodată?!

Katharina era singura femeie din viața lui care era suficient de puternică, încât să i se pună împotrivă cu vorba, dar câteodată și cu fapta. Vlad știa prea bine cât de încăpățânată putea fi, așa că i-a făcut hatârul de a-i relata de-a fir a păr.

Era zi de Paște.

Noaptea, am fost la Slujba Învierii. Am cântat cu toții Hristos a înviat. Clopotele băteau, iar sunetul lor străpungea văzduhul până hăt, departe. Îmi plăcea sunețul acela. Simțeam cum îmi pătrunde până în străfundul sufletului. Ne-am întors la palatul domnesc, căci poruncisem masă întinsă și îmbelșugată, la care au venit toți boierii, în păr, cu tot cu soațele și pruncii lor. Au fost așezați după rang. Mă uitam la fețele lor luminate de zecile de lumânări așezate în sfeșnice grele, de argint.

Blidele pline le săturau lăcomia, iar vinul prea din belșug îi făcea să-și dea pe față îngâmfare și fățărnicia. A fost vremea potrivită să le cerc credința. Am ridicat paharul.

– Hristos a înviat, boieri, dumneavoastră!

– Adevărat a înviat, Măria Ta.

– Pentru mine este o mare cinstire a sta la masa de Paște alături de cinstitele voastre fețe. Mă mir cât de buni creștini sunteți, că împliniți toate poruncile Domnului. Mă mărturisesc vouă că eu, Vlad, mlădiță din marele neam al Drăculeștilor, nu sunt în stare. Însă, în acest ceas sfânt, cu mâna pe Biblie, jur și mă pun chezaș că, așa cum a înviat Hristos, așa a înviat și stirpea mea, cea a Drăculeștilor. Și astfel va rămâne acum, după ce mi-am dovedit dușmanii. Pe șarpele cel mai otrăvit, pe acel Vladislav al II-lea, din neamul Dăneștilor, ce se voia cu de-a sila aburcat și înțepenit pe tronul Valahiei, l-ați văzut. S-a supus fără cârtire, lașul, poruncii mele de a-și săpa el însuși mormântul, înainte de a-i lua eu capul. De acum înainte, are să învie și țara, care a să fie îmbelșugată și oamenii or trăi în huzur. Luați aminte, cinstiților boieri! N-om mai plăti tribut lui Mehmed, acest balaur roșu al Apocalipsei, cum l-a numit Sfințitul Părinte de la Roma.

Auzind acestea, boierii s-au uitat unul la altul, scurt, cu coada ochiului. Însă regeșor și-au luat în fire. De îndată, sala a răsunat de urale și de bătăi puternice cu palma în tăblia mesei, de zdrăngăneau cupele, ba unele chiar s-au răsturnat, deșertând bunătate de licoare pe acoperitoarea de masă, din pânză scumpă, stricând-o. Numai unul s-a ridicat în picioare și a îndrăznit a grăi.

– Măria Ta, nu cred a fi înțelept. Mehmed este puternic, ne-a sprijinit toată vremea.

– Așa este, au încuviințat ceilalți în cor.

Prinseseră curaj, după ce unul a îndrăznit să deschidă gura.

La vorbele aceste mârșave, am văzut roșu dinaintea ochilor.

– Ne-a sprijinit? Cerându-ne tribut de ne încovoim sub greutatea lui? Ați uitat că visteria noastră e goală? Știți bine aceasta. Am cheltuit în luptele duse alături de ei. Ne-au luat copiii, robi. Le-au stricat credința noastră creștină, strămoșească. Pentru ce, vă întreb? Pentru ca să-și spună Mehmed că el este Împăratul Apusului, după cum Alexandru cel Mare, al Răsăritului? Nu mai vreau ca țara mea să fie vasală Porții. Înțelesu-m-ați bine?

– Dară, Măria Ta, uiți ce negoț bun facem cu turcii? Ne scoatem noi cumva pârleala.

– Da? Ne scoatem pârleala, zici? Poate voi v-o scoateți, vânzători de țară ce sunteți! Așa cum l-ați vândut pe părintele meu și l-ați dat pieirii, laolaltă și pe fratele Mircea, vreți să vindeți țara și pe mine, asemenea?!

La un semn scurt, au năvălit gărzile, i-au scos afară pe toți, cu mic, cu mare.

– Și? Întrebă Katharina căscând ochii mari cât două farfurii din cobalt.

– Și. Și nimic. S-a făcut dreptate.

10.

Între frați

Dreptate s-a făcut din punctul lui de vedere, dar nu și din cel al lui Mehmed.

Câtă vreme cei doi frați valahi au trăit viață de ostatici în seraiul lui Murad, prințul Mehmed, cu numai puțin mai mare decât ei, le-a căutat prietenia, așa cum fac toți copiii.

Cum Mehmed era cam rebel la învățătură, tatăl lui, pentru a-i da îndemn, i-a adus alături de fiul său, în fața dascălilor, și pe cei doi prinți din Valahia. Concurența le-a prins bine la toți trei.

Astfel, Vlad și Radu au învățat carte, fiecare mai mult sau mai puțin, după cum le era plăcerea și talentul. Vlad a deprins arta armelor, încât ajunsese să cunoască în amănunțime tacticile și puterea turcilor, pe când Radu s-a dovedit a fi mai priceput în arta diplomatică. Nimeni altul nu știa să tragă mai bine sforile decât el.

După ani, Vlad s-a întors acasă, să apere pământul străbunilor, dar Radu, care s-a dedulcit la traiul în stil de serai, a rămas lângă Mehmed, devenindu-i om de încredere și apropiat sfătuitor.

Mehmed, ajuns sultan cu vise înalte până la cer, văzând fapta lui Țepeș cu boierii trădători și pentru că tributul nu i-a sosit la vreme, a intrat la bănuieli. Știa el ce știa, mai ales cunoscând firea aspră, nesupusă și aventuroasă a lui Vlad, precum și apriga lui dorință ca Valahia să fie suverană între hotarele ei.

Pe deasupra, și mama lui vitregă, Sultana Mara, i-a dat brânci.

– Mehmed, nu te lăsa dus. Acest Vlad Drăculea este primejdios. El este omul negru al Apusului. Nu vezi că întreagă șleahta aceea de necredincioși creștini îl așază piedică pe Țepeș, în a te încetini să ajungi la porțile lor?

– Nu, nu. Vlad nu este primejdios. Este mai mult neînfricat. Aș zice chiar prost de neînfricat.

– Fie cum zici, fiule, clatină din cap Sultana, dar fii cu mare băgare de seamă.

– *Anne* Mara, am cucerit eu Constantinopolul, i-am înfrânt pe romani. Acum sunt cezarul lor. Crezi că m-ar putea învinge un prințisor dintr-o biată țărișoară înconjurată de dușmani? Nu vezi? Domnii lor s-au bătut cu toți. Cu noi, cu ungurii și polonezii, ba și cu moldovenii.

– Nu cred, fiule. Știu. Mi-a șoptit grecul Kathopolinos.

– Allah, Allah! se minunează fals Mehmed pe seama femeii, care se ițea în cunoscătoare de politici.

– Nu te juca, fiule! Nu te juca, îți spun. Grecul a aflat că Vlad Drăculea s-a întâlnit cu regele Ungariei la Buda.

– Este neînfricat, ce-i drept, dar nu e prost. Nu îndrăznește, cât o fi el de nesocotit, să ne atace pe noi. Avem oaste de zece ori mai mare, iar el o știe foarte bine.

– Cum ți-e voia, fiule, se întoarce Sultana în fâșâit de văluri și iese supărată. Dar reușise să-l pună pe Padișah pe gânduri.

După ce s-a sfătuit și cu marele vizir, a hotărât să-l trimită pe Radu în cercetare, pentru că, pe de o parte își cunoștea fratele, știa cum să-l ia, iar pe de alta era un diplomat uns cu de toate și emisar priceput. Era mare meșter în cum să întoarcă vorba. Ar fi putut să-l învârtă pe degete pe Vlad, exact așa după cum erau dorințele lui Mehmed.

– Frate, de ce nu vrei tu să trăiești liniștit, în pace bună? Plătești tributul și ți-ai luat grijile de pe cap. Ai avea viață liniștită lângă țitoarea aceea a ta, de care nu te poți dezbara.

– Radule, ține-ți gura, că de nu, ți-o sparg!

– Bine, bine, am înțeles. Tot aprins și pățimaș. Eu, în locul tău, nu m-aș pune cu Mehmed. Ai duce-o bine, după cum spuneam. Ce folos ai de pe urma regilor creștini? Te țin pe de margine, ca pe ruda cea săracă, iar la greu te scot la înaintare?

– Cu cine s-o duc bine? Cu dușmani, care vor să tragă pielea de pe mine și de pe poporul meu? Niciodată, Radule! Niciodată!

– Mehmed e foarte puternic. O știi și tu. Cine ar fi crezut vreodată că neînvinsul Constantinople va fi biruit? Uite că a fost, iar Mehmed își zice Kayser-i rum.

– S-o fi numind el Cezarul Romanilor, însă în veci nu va fi al valahilor. Așa să știi tu. Și așa să-i împărtășești și lui. Cât despre tine, frate, ar fi bine să te întorci în țara ta, la poporul tău, nu să hălădui sluga Semilunii. Ce

nădăjduiești? Tronul? Nu, cât am eu suflare-n mine. Dar, dacă te întorci, om lupta laolaltă, ca frații, și om învinge. Ai fi sfătuitorul și mâna mea dreaptă.

– Vlade, frate! Tu nu ai mintea limpede. Ți-i înțețoșată de dușmănie. Dar greșești amar. Eu te-am prevenit. Dacă nu ascuți, tu ai s-o pățești. Cu balaurul roșu al apocalipsei, cum îi zice Papa lui Mehmed, nu ai să răzbești. O să plătești tare scump. Poate chiar cu viața.

Radu așteaptă câteva clipe, dar nu primește drept răspuns decât fulgere din ochii aprinși ai lui Vlad.

– Bine. Tu hotărâști. Numai să nu te căiești, mai apoi. La bună vedere, frate!

– Cale sprâncenată!

Vlad a rămas uitându-se mândros tare în urma fratelui pierdut. Înțelesese că acesta s-a înstrăinat, dedându-se după cei ce le-au pustiit copilăria și astfel le-au stricat firea scrisă de soartă. Și, poate se păcătuia, dar pare că frățiorul lui râvnea scaunul domnesc.

În acest timp, după cum i-a dictat firea lui cea alunecoasă de formație diplomatică și cunoscând obiceiul lui Mehmed de a-și răspândi spioni peste tot printre dușmani și nu numai, pe Radu îl străfulgeră o idee.

”Ce ar fi să încerc a o momi în vreun fel pe Katharina, pe care se pare că tontul de Vlad o îndrăgește cu adevărat. Dacă-i așa cum socot eu, atunci ea ar fi cheia potrivită.”

Încalcă degrabă și trage o fugă până în Corona, ca să o întâlnească pe Katharina și să încerce a o face să se dea de partea lui.

A fost ținut la porți până când un străjer s-a dus să-i dea de veste stăpânei.

”Ia te uită! Se pare că nu m-am înșelat. O păzește bine frate-miu.”

Katharina i-a ieșit în cale, în cerdac. Era, ca de obicei, înveșmântată în straie scumpe, din mătăsuri grele. Nu-i lipseau nici aurul și pietrele scumpe de pe piept și de pe încheieturile mâinilor. În urechi, două rubine mari, piatra favorită a lui Vlad. Roșie, ca și sângele.

– Bun venit în casa noastră!

– Bine te-am găsit! Având eu drum prin părțile aceste, am socotit nimerit să mă abat un pic din drum, ca să-mi văd nepoții.

– Bine ai făcut. Haide, de intră! Ioană, fă cafele, dar vezi să fie cu caimac. Bănuiesc că astfel ești învățat a le bea.

– Chiar așa. Bag samă că domnia ta cunoști obiceiurile de la Istanbul. Ai ajuns vreodată pe acolo?

– Da de unde, îi zâmbește stânjenită. Eu nu am fost dincolo de hotare decât o dată în viața mea, iar asta a fost demult.

– Unde ai fost, dacă nu cer prea mult?

– La călugărițe, la Mahlersdorf.

– Cum ai ajuns atât de departe? Mi se pare de mirare. Și apoi, din ce pricină la călugărițe?

– Eram o copilă, când tata a fost luat de turci. Mama avea acolo o soră măicuță, căci noi de prin părțile acelea ne tragem. Am rămas cinci ani. Mi-a prins bine, căci am învățat multe.

– Așadar, să înțeleg că am de a face cu o femeie școlită. Cu atât mai bine ne-om înțelege.

– Ne-om înțelege?

Nu a apucat să-i răspundă, fiindcă tocmai atunci au năvălit copiii în odaie, urmăriți de doica care, neputând ține pas cu zburdălniciile lor, gâfâia din greu.

– Mai potoliți, fiți voi buni! Altfel mâine nu îi merge nici la călărie, nici la joaca cu săbiile de lemn.

– Ooo! Văd că nepoții mei sunt adevărați viteji de pe acum.

– Copii, domnia sa este unchiul vostru, Radu, care trăiește la Istanbul. E fratele mai mic al tatălui vostru.

– Ați vrea să ne jucăm de-a soldații? Încearcă Radu să se dea bine pe lângă ei și astfel să intre pe sub pielea mamei.

Neînvățați cu străini, pentru că Vlad nu permitea multora să intre în cuibul lui, fiindu-i frică să nu pățească ceva rău, copiii s-au cam fâstâcit, neștiind cum să reacționeze. S-au uitat întrebător la mama lor, care nici ea nu prea știa ce ar fi bine de răspuns, dar salvarea a venit de la Ioana, care a intrat cu cafelele în ceșcuțe din porțelan fin, aproape transparent, iar pe un taler de argint, baclavale. În urmă, o altă slujnică aducea o carafă cu apă proaspătă de izvor și pahare din cel mai strălucitor cristal, aduse de negustori, tocmai din Bohemia.

”Se pare că Vlad o ține pe palme pe ea și pe acești copii din flori. Hm! Poate că am nimerit bine. Poate că femeia nu ar vrea să scape din mâini viața aceasta de huzur. O să-i bag în minte ce vai și amar ar ajunge-o dacă Vlad se împotrivese lui Mehmed Sultan. S-ar putea ca el

să fie ucis în luptă sau omorât din ordinul Padişahului, iar ea și copiii, luați în robie. Frumoasă cum e, ar fi vândută într-un harem, iar copiii... copiii, cine știe, eunuci? După cum arată de frumoși, n-ar fi cu neputință nici să ajungă păpuși prin cele iatace.”

– Uite, ne-a venit cafeaua! Să o bem până e caldă. Doică, ia de du copiii în odaia lor. E vremea să mănânce și să se culce, căci s-au zbenguit destul de astă dragă dimineață.

Luând cafeaua din mâna Ioanei, Radu soarbe din vârful buzelor.

– Mulțumim pentru cafea. Văd că aveți slujnice pricepute.

– Așa este, dar ziceați că ne vom înțelege. Nu pot să cred că ați bătut drumul până aici numai ca să vă vedeți nepoții și să vă jucați de-a oștenii.

Cu nasul în ceașcă, Radu își mormăie în barbă.

– Grijă! Nu-i proastă de fel, săsoaica.

– Poftim? Ați spus cumva, ceva?

– Nu, Nu. Dar acum înțeleg de ce fratele meu vă iubește atât de mult. Frumoasă și isteată. Din câte se aude, sunteți singura persoană al cărei cuvânt este ascultat de Vlad. Altfel, face numai după capul lui. Dar greșește. Cred că o să ne înțelegem, fiindcă îi vrem amândoi binele.

– Adică?

– Adică. Eu vin cu vorbă din partea măritului Mehmed Sultan. Am încercat să-l înduplec pe Vlad să nu i se pună împotriva, căci va fi rău de el. Dar și de domnia

ta și de copii. Ba, mai mult, de tot neamul și de țară așijderea.

Katharina a ascultat cu răbdare, numai că tabloul pe care i l-a înfățișat nu a reușit s-o facă să-l trădeze pe Vlad și să complateze împotriva lui. Aceasta, chiar dacă în sufletul ei s-a înspăimântat.

”Îmi cunosc prea bine bărbatul ca să nu am vreo îndoială despre faptul că nu se va da bătut în lupta lui pentru neatarnare și nici în dorința de răzbunare împotriva celor care i-au făcut atât de mult rău. Nu numai lui, ci și acestui om care stă acum dinaintea mea și-mi zâmbește fățarnic. L-au transformat într-un nenorocit de vânzător de frate și trădător de neam.”

Gândind acestea, a tăcut, dar tot mai încruntată. L-a lăsat să termine tot ce avea de zis, apoi s-a ridicat de pe jilțul în care stătea și, dreaptă ca o sulică, a făcut semn cu mâna întinsă către ușă.

– Ieși!

Lui Radu nu-i venea să creadă și a rămas înțepenit locului.

La bătaia ei din palme, au intrat cei doi străjeri, care păzeau ușa. L-au încadrat pe Radu și l-au condus la grajduri, unde îl aștepta calul, care între timp fusese adăpat, hrănit și țesălat, așa cum se cuvenea la o asemenea cinstită casă mare.

11.

Solia lui Hamza Bei

Întors la Istanbul, Radu îi dă sultanului raportul.

– Zici că-i tot atât de căpos pre cum îl știam?

– Nu m-am putut înțelege cu el, nici de un fel. Și nici cu ea.

– Mi-e cam de mirare, căci tu ești sfătuitor priceput, atunci când voiești. Aluneci printre vorbe precum șarpele prin iarbă.

– Când voiesc? Să înțeleg că e o bănuială cum că nu aș fi voit?

– *Hadi bakalim!* I-ai spus că-i oferim prietenia și ajutorul nostru?

– Spus.

Radu pufnește, uitând de poziția pe care trebuie să o aibă orișicine, când se află dinaintea luminății fețe a Sultanului, ignorând cu totul că ar putea fi aspru pedepsit pentru atare comportare lipsită de respectul cuvenit. Enervat de neîncrederea lui Mehmed, întoarce capul într-o parte, cu ochii dați peste cap și dă din mână a lehamite.

– Și ce ai mai spus, mă rog ție, de aceleia i-a intrat pe-o ureche și i-a ieșit pe cealaltă?

– Tot ce am pus la cale noi amândoi. Dar e înverșunat a face din Valahia un paradis. Vis de om nebun.

– Allah, Allah! Auzi la el! Nebun, cică. Dar un nebun care ne poate da de furcă. Nu că mi-ar fi teamă de

bâzâitul unui bărzăune, cum e el, dar îmi poate încetini calea. Mușcătura bărzăunelui nu-i periculoasă, însă, dacă se așază pe crupa calului și-l înțeapă, acesta, vrând să se scuture de pacoste, o poate lua razna și dă de pământ cu călărețul. Nu se pățește mare lucru dintr-asta, dar o încetineală în drum tot a fi.

– Îmi pare rău! Eu am încercat tot ce mi-a stat în puterea minții mele celei prea puțin luminate.

– Ți-a sărit țandăra sau mi se pare mie? Ori că ai uitat care ți-i locul la curtea mea? Oi fi fost tu una dintre slăbiciunile tatălui meu cel sprintar și iubăreț, numai că acum trebuie să-mi plătești cumva bunăvoința de a te fi îngăduit mai departe în seraiul meu, după ce sultanul Murad a plecat în Împărăția lui Allah. Nu-i așa?

Om fi fost noi tovarăși în copilărie, dar bagă de seamă! Acuma nu pot spune că am fi nici măcar tovarăși de arme. Deși ai fost instruit în arta unor astfel de sculeturi și nu ești un nepriceput din câte am putut vedea când împrejurările te-au silit să pui mâna pe iatagan, cu toate astea, fugi de tot ce poate fi armă ca dracul de tămâie. Parcă așa spuneiți voi, creștinii. Tu ai preferință pentru scula de iatac, rânjește cu subînțeleș sultanul. Dar mă fac că nu văd, fiindcă uneori îmi ești trebuitor. Nu întrece măsura! M-am făcut înțeleș?

Potolit de bățul pe care i l-a arătat foarte clar sultanul, Radu a pus capul în jos, așa cum se cădea să o facă un supus credincios.

– Văd că ai prins ideea. Prin urmare, uite, întind încă o dată mâna încrederii mele celui care a crescut alături de mine și de a cărui educație s-a îngrijit tatăl meu.

Așa că îți cer să te gândești bine de tot la ce-ți voi propune și la urmări. Te întreb, ca să nu se poată socoti că sunt un afurisit de despot, care își impune voința fără discuții, fie bună, fie rea. Eu cunosc ce înseamnă democrația. I-am studiat și pe antici, știi prea bine. Așadar, te întreb: Vrei să căutăm a ne învoi?

”Uite la el, proclat afurisit și mincinos, cum își bate joc și se înveselește pe seama mea. Îi sticlesc ochii de râs. Se joacă cu mine precum mâța cu hârțu... Calm, Radule, calm! Ești la mâna lui, n-ai ce face. Dacă îți pui mintea la contribuție, ai să ieși basma curată din treaba asta. Numai fii tare atent ce propuneri are și ce curse pot ascunde. Căci turcu, tot turc. Până nu pune o capcană, nu-i sănătos.”

– *Hadi*, ce-i? Nu am auzit nimic!

– Am socotit că este clar. Accept.

”Ce-ai crezut, că m-o făcut mama idiot să mă bag de bună voia mea, direct în cușca leului?”

– Bine. Atunci, ascultă!

Florentinul, cel care spionează pentru mine, mi-a spus că Drăculea s-a înțeles cu ungurii, să pornească într-o nouă cruciadă, exact ca și tatăl vostru.

– Nu-ți fă griji. Vlad nu e tata. El e un fanfaron cu gura mare, dar nici vorbă să fie atât de întunecat precum pare.

– Și eu am socotit la fel, dar după ce vești mi-ai adus tu și după ce Sultana mi-a spus ceva cam la fel, nu mai sunt atât de sigur și înclin a-i da crezare florentinului, care niciodată nu s-a înfățișat cu știri false.

– Posibil, dar eu îți zic cum îl cunosc eu pe fratele meu. Ba, mai mult, de la o vreme s-a cam înmuiat, de când cu săsoaica lui. Îl joacă pe degete, prostălăul. Ce îi poate face nu mă duce capul. E frumoasă, însă e doar o muiere.

– Cred că nu judeci drept, fiindcă tu ai fost învățat pe altă formă. Dar ascultă la mine! O muiere poate face multe. Că tu nu suferi partea femeiască, înțeleg, dar ceea ce nu înțeleg este de ce nu ai profitat de slăbiciunea lui și să o atragi pe ea de partea noastră, dacă zici că face cu el tot ce vrea.

– Am încercat, dar îi este credincioasă. I-am zugrăvit totul în alb și negru, cam ce o așteaptă dacă e cu noi și ce dacă nu, iar Vlad pierde jocul. Știi ce mi-a răspuns? Mi-a răspuns că bărbatul ei nu pierde niciodată când se află în fața tablei de șah, fie că joacă cu piesele albe, fie cu cele negre.

– Hm! Isteață.

Mehmed stă pe gânduri preț de câteva secunde, în care pare că pune lucrurile în balanță.

– Eee? Și?

– Și am salutat-o și am plecat. Am lăsat-o-n plata Domnului. Ce puteam să fac?

”N-am să-ți mărturisesc taman ție că o afurisită de țitoare m-a scos pe ușă afară. Câtă umilință! Nu s-a lăsat mai prejos de frate-miu, afurisita. Dar mi-or plăti-o amândoi, cu vârf și îndesat.”

După asemenea gând, propunerea Sultanului a venit la marele fix.

– Ascultă la mine. E clar că Vlad e pus pe fapte mari. Mi-a ajuns și mie la urechi ce le-a făcut boierilor în ziua de Paște, cum i-a momit la petrecere, ca apoi pe cei mai bătrâni, cu tot cu neveste, să-i tragă în țepă, după ce mai întâi le-a bătut în cuie mâinile puse una peste alta. A înconjurat cetatea cu trupurile lor, înfigând țepele în pământ și i-a lăsat acolo, pradă vulturilor.

Terminând măcelul, cu cămașa înroșită de sângele acelor, s-a cățărat pe un butoi și, cu mâinile ridicate către cer, a urlat ca să se facă auzit până dincolo de ziduri.

”– Ca să fie de învățătură tuturor trădătorilor! Și, ca să se știe: Eu nu-mi plec capul în fața nimănu!”

Dacă celor mai bătrâni le-a făcut ce le-a făcut, pe cei în putere i-a dus undeva în Transilvania. Undeva unde-i săsoaica de care povesteai. În lanțuri i-a dus și i-a pus să-i construiască aceleia un castel. Când au fost gata, pe cei care nu au murit de foame, de sete și de muncile prea istovitoare, i-a ucis. Bine că nu și-a comandat o piramidă.

Deci, cred că ar trebui să luăm aminte și să ne gândim ce și cum facem cu acest nestatornic. Recunosc, nu prea mă pot hotărî ce anume e de făcut, căci, luându-mă acum în clonț cu el, aș zgândări Imperiul creștin, care, oricum, stă înfoiat ca un curcan. Oastea mea-i cam istovită. Musai trebuie lăsată la un pic de hodină. Pe lângă aceasta, toți oamenii mei sunt încă sătui de pe urma ultimelor jafuri și le cam arde de petrecere, nu de luptă și câștiguri.

– Dar vremea...

– Taci, că nu te pricepi! Când or începe ienicerii să bâzâie și s-or strânge în curțile seraiului bătând în scuturi,

atunci va fi vremea prielnică pentru bătălie. Trebuie mai întâi înfometaji, ca să fie turbați în luptă.

Într-un sfârșit, mă socot ca, mai dintâi, să-i trimit o solie serioasă acestui năstrușnic de Țepeș. O solie condusă de Hamza Bei. Și niscai daruri, semn de prietenie.

– Hamza-Bei, purtătorul de șoimi?

– Îhîm.

– Cum să te ploconești în fața lui, tu, marele Mehmed Cuceritorul?! Unii au s-o vadă de slăbiciune din partea ta. Nu ești tu Măritul Padișah, cel fără de asemănare?

– Nu și dacă după aceea Vlad va veni el însuși să aducă tributul, așa după cum îi va duce vorbă Hamza Bei. Să vină să mi se închine. Nu va avea nimeni ce cârti. Mai apoi, cum am spus, când ienicerii vor fierbe, are să se lămurească toată lumea că nimeni nu-mi poate sta în calea de a-i dovedi pe fudulii aceia de apuseni. Am să-i fac una cu pământul. Dar tu ești isteț, ai cetit mult, așa că știi prea bine că o armată atât de mare și pestriță, cu oameni aduși din țările cucerite, se ține cu bani. Cu bani mulți. Socoate că mai sunt și mercenarii. Prin urmare, vreau nu numai să-l îngenunchez pe Drăculea, aducându-l la picioarele mele, ca să mi se închine, ci îmi vreau și banii. Apoi, ce, când și cum, om mai vedea.

Vlad îi lasă pe emisarii sultanului să-l aștepte, apoi apare și el în sala tronului, cu coroana voievodală pe cap. Se așază pe tron, înconjurat de ofițerii săi.

– Bun venit! Ce vânt vă aduce?

Știa el prea bine ce îi aduce, dar îi stătea în fire să se amuze în sinea lui, ironizându-i pe nedoriți.

– Bine te-am găsit, Prințe! Sultanul Mehmed, Sultanul Sultanilor, îți trimite salutările sale.

”Hah! Sultanul Sultanilor”, mârâie în barbă domnitorul.

– Măritul vostru Sultan își vrea birul, așa este? Pentru aceasta v-a pus să bateți atâta cale și să înghițiți atâta colb?

Zicând acestea, ridică dintr-o sprânceană, semn care nu prea era de bine. Oștenii săi, văzând semnul au și pus mâna pe mânerul săbiilor. Un singur deget ridicat i-a oprit să le scoată din teacă. Beiul e conștient de primejdie, dar nu are de ales. Este nevoit să transmită mesajul.

– Prea Puternicul Sultan se îndoiește că îi ești credincios. S-a zvonit că te dai cu ungurii, de aceea poruncește ca însuși Domnia Ta să-i pui dinainte pungile cu galbeni, în semn de credință, statornicie și de pace.

– Loialitatea-i musai a fi din amândouă părțile.

– Este, Prințe.

Ca să-și dovedească spusele, Beiul deschide capacul unei casete frumos incrustate cu sidef și i-o prezintă.

– Îîm! Ce mai bunătați turcești! N-a uitat că-mi plăceau migdalele zaharisite.

Ia una și o duce la gură. O mestecă îndelung, ca și când ar savura-o, apoi ia caseta și o întoarce cu fundul în sus, ceea ce însemna că îi arunca conținutul la gunoi. Gestul avea să fie socotit de netolerat de către Mehmed. Vlad parcă îl și vedea cum se înfurie. Poate chiar îl va tăia pe cel ce-i va înfățișa întâmplarea.

– Unde s-a mai pomenit, cinstite Bei, loialitate și pace fără respect? Iar voi, solii lui, nici nu v-ați scos turbanele în fața Coroanei Valahiei, aici de față. Hmmm?

Solul se dă un pas înapoi, vizibil intimidat.

– Măria Ta, ai trăit în lumea noastră, ne cunoști religia și știi prea bine că în legea noastră scrie să nu ne descoperim capul în lume.

– Atunci așa să fie! Nu veți fi niciodată siliți de acum încolo a o încălca.

Gărzile, care știau a-i citi până și gândurile, au priceput pe dată. I-au înșfăcat pe solii turci, i-au doborât la pământ și acolo, sub ochii lui Vodă, le-au țintuit turbanele de scăfârlile rase. Cu piroane lungi și groase le-au țintuit, ca să nu le mai scoată, veci.

Sub fiecare lovitură de ciocan, le țâșneau acelora creierii din cap. Apoi au fost luați și azvârliți în curtea porcilor, lăsați să-și dea ”în tihnă” obștescul sfârșit, sub călcăturile râmătorilor, stârniți de mirosul sângelui.

Când măргеlele de rugăciune ale lui Hamza Bei i-au fost înmânate, Cuceritorul Cuceritorilor a turbat de furie și a ordonat imediat pregătirea armatei pentru război.

– Îi voi lua cele două lucruri pe care le prețuiește el cel mai mult. Târgoviște și pe femeia iubită. Katharina, nu? se întoarce către Radu. Iar tu, Radu, îi vei lua locul. Eu l-am suit pe tron, eu îi voi scrie sfârșitul.

– Chemați-l pe diacul Kathopolinos.

Acesta era scrib și dascăl în cancelaria Sultanului. El le fusese învățător și lui Vlad și Radu, pe când au fost copii, lăsați zălog la Poartă de către tatăl lor.

– Thomas Kathopolinos, tu te-ai înțeles bine cu Vlad Drăculea. Te vei duce și, cu vorba ta mieroasă, o să-l lămurești să vină la sud de Dunăre, ca să ne întâlnim și să ne înțelegem. Spune-i că vom fi aliați, nu va mai fi supusul meu.

Numai că Vlad era mai inteligent și mai priceput în a înțelege capcanele care i se întindeau, așa că nu a înghițit hapul pe care grecul s-a pregătit să i-l servească. După ce l-a lăsat să vorbească, pur și simplu a scos sabia și l-a decapitat. Scurt.

De trecut a trecut el, Vlad, Dunărea, dar nu ca să-l întâlnească pe Sultan, ci ca să decimeze garnizoanele turcești aflate acolo. A făcut prăpăd. Și-a chemat comandanții a vreo două cete și i-a instruit.

– Vă îmbrăcați oamenii în uniforme de turci. Să se dea cu smoală, ca să se piardă în întunecimea nopții. Atac iute. Îi vom lua pe neașteptate, din somn.

În noaptea aceea au semănat moartea, precum grâul pe țarină. Până dimineața, cerul a fost luminat de focul care a făcut scrum tabăra turcilor.

Înainte de a se îndepărta, a dat poruncă fermă.

– Tăiați-le la toți nasurile și urechile, apoi lăsați leșurile neîngropate, să putrezească. Poate astfel le aduce Allah al lor vreo holeră, ca să-mi vină în ajutor.

Rânjetul cu care a rostit vorbele a înghețat sângele în vine tuturor celor care au fost în preajma lui.

– Capul grecului puneți-l într-un sac și să i-l trimiteți lui Mehmed, cel de-și zice Mare Cuceritor. Hah! Neînvinsul?! Hah!...

Porunca vine cu glas aspru.

– De îndată! Să nu apuce a i se încheaga sângele pe gâtlej!

Când a primit ploconul, sultanul a înțeles că războiul era mai aproape și mai periculos decât a crezut el, iar Țepeș mai de temut decât l-a știut.

A convocat sfatul de război, cu intenția de a pune la punct ultimele detalii ale campaniei. Se mișca cu pas apăsător de la un capăt la altul al Odăii pentru Sfat. Se vedea de la o poștă că era înnebunit de furie.

– Războiul acesta nu mai suferă zăbavă, a tunat către cei prezenți.

Nu voia greșeli de niciun fel, fiindcă intuia gravitatea pericolului, mai ales că deja îi venise vestea cum că Vlad s-a și dus la Matei Corvin, ca să pecetluiască o înțelegere în ceea ce privește alianța împotriva lui.

Gândurile agitate îl sufocau pe Mehmed.

”E nebun de legat! Cică i-a dus ăluia, ca să-l convingă mai abitir, peste douăzeci și cinci de mii de nasuri și urechi tăiate, de i-a împuțit întreg palatul. Trebuie să recunosc faptul că felul acesta de schingiuire, precum și tăiatul limbii, de la noi a învățat-o. Și, al naibii, a învățat-o cum trebuie.

O fi nebun, dar uite că se mișcă repede și bine. Corvin s-a învoit pe loc.

– Tocmai am primit înscris de la Sfântul Părinte Papa că dorește o nouă cruciadă. Ai nimerit numai bine Principe Vlad.

Cică astfel ar fi fost răspunsul Corvinului. Papistaș afurisit!

E limpede că nu-i de joacă.”

Mehmed se opri cu mâinile la spate și privea pe fereastră, în timp ce cu mintea făcea fel de fel de planuri. Se încrunta, tot mai înverșunat, când marele vizir, Mahmud Pașa, a cutezat a-l aborda.

– Prea Luminate, campania asta o voi conduce eu, cu voia Înălțimii Tale.

– Ba, eu, sare Radu. Dacă e să fiu eu domn pe tronul Valahiei, așa cum a făgăduit Marele Sultan, atunci mie mi se cuvine cinstea aceasta.

Padișahul i-a privit de jos în sus pe amândoi, măsurându-i furios din cale-afară.

– Nici unul! Nu vă zavistiți geaba! se răstește la ei. Eu însumi am să fiu în fruntea armatei mele. Am auzit că Țepeș a jurat să mă omoare el, cu mâna lui. Bătălia aceasta este între mine și el. De iataganul meu va pieri! Jur înaintea lui Allah!

Paie pe foc a pus și scrisoarea care a sosit în acea dimineață, cam cu vreo două ore mai înainte. A fost trimisă de Vlad, care, văzând pecetluită înțelegerea cu Matei Corvin, impulsiv și nerăbdător cum îi era firea, n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să se apuce să-i scrie. A făcut-o mai mult ca să-l zgândărească și nu că ar fi avut vreun alt rost acea epistolă.

Prea Mărite Mehmed Sultan,

*Mi-ai fost cerut o întrevvedere la sud de Dunăre?
Află că nu sunt prost din născare, iar ca urmare nu răspund
voinței tale. Ai trimis vorbă Voievodului Valahiei, nu
unei slugi nevrednice, la care îi poți porunci. Anladim,
ortak?*

De acum înainte suntem dușmani.

*Îți place să te crezi și să te numești Marele
Cuceritor, dar în fapt te ascunzi în spatele celorlalți
conducători de armată pe care îi ai, precum Murad Pașa.*

*Află că, dacă vrei să pui piciorul tău păgân în
Imperiul Creștin, musai să mă învingi și să treci de mine.
Cred că știi prea bine că acesta-i cu neputință, iar
încercarea îți va fi sfârșitul. Vei mușca țărâna Valahiei.*

Vlad Drăculea, zis Țepeș,

Voievod de drept al Țării Românești

Citind, Mehmed a fost cuprins de toate furiile
iadului. A urlat de s-au cutremurat zidurile seraiului.

– Trădătorule! Vei plăti cu capul! Îîhm!

Pumnul lui a lovit atât de tare în măsuta pentru
cafea, pe care se afla nelipsita carafă cu apă, încât aceas-
ta s-a răsturnat și s-a făcut țândări, iar apa a bălțit pe
pardoseală. Fundul carafei, fiind mai gros, a rămas întreg,
așadar numai bun ca Mehmed să-și descarce turbarea,
dându-i un șut cu vârful ipingelei, de a alunecat precum
un puc pe gheață și s-a oprit tocmai în peretele opus.

Sultana Mamă, care s-a nimerit ca tocmai atunci
să treacă prin fața ușii latacului de Taină, a intrat și l-a
potolit în două cuvinte.

– *Sultanim! Oglum!*

Se întoarce către garda care încremenise la ușă.

– *Su!* comandă *Valide Sultan.*

Pocalul cu apă a răsărit instant, ca ieșit din pământ. Mehmed între timp a fost luat de mână și dus ca un copil de grădiniță ascultător și așezat pe sofaua joasă. Sultana îi dă să bea.

– *Sakin ol! Sakin ol!*

Venindu-și cât de cât în fire, sultanul a adunat toate căpeteniile și s-a hotărât ceea ce s-a hotărât.

12.

La hanul Creasta cocoșului

De îndată ce a văzut pecetea pusă pe înțelegerea cu Regele ungur, Vlad s-a urcat pe cal și p-aci ți-e drumul către Corona. Îi era tare dor de Katharina. Știa că în brațele ei va cunoaște hodina de care avea nevoie înainte de marea confruntare care îl aștepta. Doar că prima dată va trebui să o împace. Nu va fi ușor, fiindcă ea e o femeie mândră și încăpățânată, iar el s-a comportat mizerabil. A fost ca un diavol turbat. Nu-i stătea în fire a fi blândețea întruchipată, însă, de când a cunoscut-o pe Katharina nu s-a mai purtat astfel, până în clipa aceea nenorocită. Nu-i vorba că n-a mai făcut ceva asemenea, dar nici nu i-a mai trecut prin minte să-i facă Katharinei. Nici nu avea cum să simtă nevoia de a o vătăma, ori supăra în vreun fel, căci era topit după ea, prea din cale-afară.

”Ea e un înger. Cum am putut să mă năpustesc pe ea ca un sălbatic necivilizat?! Dar și ea și-a avut partea de vină. Ce a fost în mintea ei, ca să-mi ia urma? Mie! Sigur că mi-am ieșit din fire. Sunt și eu om, nu zeu.”

S-a întâmplat la moartea Anastasiei.

După ce a căpătat vestea, tristă pentru alții, însă pentru el doar cam neplăcută din motive politice, s-a întors în iatac și a iubit-o pe Katharina mai aprig decât orișicând, minunându-se până și el de cât foc i-a pus femeia aceasta în inimă și-n suflet. Rău l-a mai pârjolit. Dar soarta e soartă, nu i te poți pune împotriva. Acel

prunc cu săgețile lui e bun ochitor. Năzdrăvanul își alege țintele numai după legea lui, în așa fel, încât să se amuze cât mai copios pe seama victimelor sale.

Fusese el, Vlad Drăculea, dintotdeauna un fustan-giu sprintar. Toate muierile care i-au încălzit așternutul au fost frumoase, i-au plăcut, însă acum își dădea seama că nu a iubit-o pe niciuna.

Însă după Katharina e topit. Nu se mai satură de ea. Cu greu a reușit să se desprindă din brațele ei calde și moi.

A mai sărutat-o o dată pe îndelete și a dat să se ridice. Avea drum lung de străbătut și trebuia să ajungă la vreme. Femeia îl apucă de mână, oprindu-l.

– Ce s-a întâmplat, de ce te-ai ridicat? Ți-am greșit cu ceva?

– Nimic. Nu-i nimic. Treburi ce nu suferă amânare.

Nu voia să o lase încărcată de gânduri, de aceea nu i-a spus cu adevărat unde și pentru ce pleacă de lângă ea.

Când totul se va fi sfârșit, avea să o ia pe ea, pe Katharina, de soață după lege și are s-o suie pe tron alături de el.

”Doamna mea. De data aceasta, Papa nu mai are cum se pune contră.”

Zâmbind împăcat, a purces a se găti în tihnă de drum, luându-și încă o dată rămas bun de la Katharina. Nu-i venea să se depărteze de ea nici d-un deget, dară să pună între ei atâta amar de cale. Numai că nu avea de ales.

Nu simțise el niciodată nimic față de Anastasia, fusese o căsătorie de palat, însă o avusese soață cu cununie, nu se cădea să nu-i dea cinstirea cuvenită la moartea ei. Mai ales că era neapărat nevoie să capete dezlegare de la mitropolit, pentru a i se îngădui slujbă de înmormântare după datină. Creștinii îl socot mare păcătos pe cel ce-și pune capăt zilelor. De aceea li se citea numai o rugăciune scurtă la gura gropii, fără alt nimic, fiind ei săvârșitori de păcat de neiertat.

Nu era prima dată când Vlad Drăculea trecea prin așa ceva. Soața lui de dinainte a făcut taman la fel. S-a aruncat din turnul aceluiași castel, numai că din altă pricină.

Turcii au trecut Dunărea pe pod de vase și se îndreptau către acea cetate, pe care el, Vlad, o construise pe vârful de munte, anume ca dușmanul să nu o poată ușor ajunge. O dusese pe Doamnă acolo, ca să o ferească, fiindcă era foarte temătoare din fire.

Unul dintre ieniceri, născut valah, când a fost luat în robie, ca să scape cu viață, a trecut la mahomedanism, însă în sufletul lui nu s-a schimbat. De aceea, când a fost limpede încotro se îndrepta turcul, a voit să dea de știre celor din neamul său, în pofida slujbei la sultan și a pericolului de a fi prins și căsăpît pe loc. Măcar ar fi rămas pe veci în pământ strămoșesc. Atunci a înțeles foarte bine ce însemna vorba pe care i-a strigat-o-n urmă baba lui, când el i-a fost smuls din brațe de către păgâni.

– Dragu babii, țâne minte! Sângele apă nu se face.

Încă mai auzea clar vocea aceea. Curaj i-a dat și faptul că el cunoștea locurile, căci se jucase prin pădurile acelea, cu cetele de copii din satul de la poale.

Ajuns lângă zidurile castelului, a scos o săgeată din tolbă, a înfipt în ea un bilet în care înștiința despre drumul oștirii turcului. A pus săgeata în arc și a slobozit-o pe un ochi de fereastră.

S-a nimerit ca Doamna să se afle tocmai atunci în dosul acelei ferestre. A cules bucata de hârtie și a citit-o. S-a înspăimântat atât de tare la gândul că va cădea roabă în mâinile dușmanului și cine știe la ce cazne va fi supusă, încât nu a stat să se socoată de două ori. S-a azvârlit pe ceea fereastră. Zdrobită de stânci, a alunecat în apele râului, pe care le-a înroșit cu sângele ei. Roșii au rămas pentru vecie, de aceea sătenii l-au numit Râul Doamnei.

Așadar, Vlad mai trecuse printr-o situație în care a fost silit să-l amenințe pe mitropolit, ca să accepte a se face cele convenite, de la cap la coadă.

”Acum tărașenia e alta. De atunci s-a schimbat mitropolitul, iar cel nou pare mai deschis la minte, mai umblat prin lume, mai cetit. Cred că mă voi înțelege omenește cu el și nu va trebui să-i pun sulita în coaste, ca să-l speriu.”

Așa s-a și întâmplat. Nimeni nu s-a pus curmeziș. Totul a decurs cu fala convenită, în liniște, fără uitături strâmbe din partea nimănui. Învățaseră să-și țină clevețirile în ei, căci a le da drumul era periculos. Povestea acelu Paște se răspândise cu viteza fulgerului și avea să dăinuie multă vreme, ținându-i în frâu pe răuvoitori.

Întors de la cimitir, îl aștepta, însă, o surpriză, nu din cele care să-i fi plăcut la acel ceas. Katharina. Năzdrăvana de Katharina i-o copsese.

De la bun început l-a cam temut. Se înfoia la el de câte ori ridica privirea la altă femeie. Aceasta se sfârșea întotdeauna rău, fiindcă nu-i mai suferea apropierea, o vreme îndelungată, până când el simțea că-l lovește nebunia de atâta post. De fiecare dată el era acela care lăsa ambiția la o parte și venea cerându-și iertăciune, cu toate că nu se considera vinovat cu nimic.

– Katharina, rogu-te, viața mea! Pricepe că sunt nevinovat ca un prunc. Ai dreptate să nu crezi, ți s-au spus destule despre isprăvile mele, dar înțelege că, de când te am pe tine, sunt curat ca lacrima. Cred că ți s-a fi părut cum că mi-au fugit ochii pe de lături, dar, crede-mă, inima mea, nici cu gândul n-am gândit. Dacă m-am uitat într-acolo, a fost din întâmplare. M-am uitat prin acea ființă, fără a o vedea.

”Dacă m-ar auzi ostașii mei, le-ar pieri întreg respectul și ascultarea. Ptiu, drace!”

Cu greu îl ierta.

De data aceasta a intrat la bănuieli și mai serioase.

”Cum adică, nimic? Ce, a venit acela cu veste tocmai din Valahia, fiindcă nu s-a întâmplat nimic? Cu siguranță l-a chemat acea soață a lui, căci a zăbovit prea mult la mine. Zice el că nu și nu, dar știu că e frumoasă, iar el e bărbat. Și încă ce bărbat! Nu are cum să nu-l dorească și ea. Iar el e nevoit a-și face datoria. Să nu-mi spună el mie povești de adormit copiii. Ea, frumoasă, nevastă cu cununie, el... Las că te știu eu, vericule!”

Îndoiala nu-i dă pace și o zgândără tot mai tare.

”Ia să văd eu cum stă treaba cu adevărat și să o lămurim pentru totdeauna. Am priceput că Sfântul Părinte de la Roma nu i-a dat dezlegare de la căsătorie, când a cerut o dată, nici când a cerut a doua oară, numai că asta nu-i tot. Dacă nu ar vrea-o cu adevărat, ar trimite-o pe undeva peste hotare. Nu-i musai să se afle că e izgonită și să se ivească scandal cu Polonia. S-ar putea împrăștia zvon că-i slabă de plămâni și că-i musai să se caute în ceva loc cu ape tămăduitoare. Se pot găsi atâtea temeieri. Numai că bărbatul e bărbat. Îi place și cu mândra, și cu draga. Eh! Lasă că oi pune eu picioru-n prag. Nu mă prostești tu pe mine, cât îi fi tu cine-i fi. Eu nu sunt valahă. Pentru mine nu ești Vodă.”

Făcându-și astfel de socoteli, Katharina lasă copiii în grija doicii și casa în grija slugilor și se așterne la drum. Odată ajunsă, își ia odaie la un han, aflat mai către marginea cetății și, fără a întreba pe nimeni nimic, trimite vorbă lui Vlad printr-un credincios al lor, pe care îl luase s-o însoțească.

– Măria Ta, am veste, care mă tem că n-are să-ți placă. Iertare, dar n-am izbutit a o opri.

– Ce nu ai izbutit? se cam răstește Vlad.

Omul pusese un genunchi în pământ și capul în jos. Îl scutura teama de a grăi mai departe ca, din cauza unei solii așa de proaste, nu cumva nici să nu aibă vreme să se dumirească, până a și ajunge a pupa țărâna.

– Grăiește! se încruntă Vlad aprig.

Era obosit, avea nevoie de hodină, nu să stea după tândălelile ăstuia.

– Iertăciune, Măria Ta. Katharina e aici.

– Undeee?

– Aici. La han. La Creasta cocoșului, Măria Ta.

N-am putut...

Nu l-a lăsat să-și gate vorba. Cu pas întins a luat-o spre grajduri.

– Calul! A zbierat către rândașul care a sărit în sus și degrabă a potrivit șaua.

Ajuns la han, a intrat deschizând ușa cu vârful cizmei. Hangiul a încremenit în spatele pultului, cu o sticlă în mână, din care turna băutură unui mușteriu.

– Unde-i? s-a răstit Vlad, uitând că pe acolo nimeni nu o cunoștea. Doar se clevetea cum că Vodă are o țitoare de care nu se lasă nici mort. S-a mai zvonit și că Doamna din această pricină își luase zilele, dar nu o văzuseră niciodată la față pe Katharina, ca să o poată recunoaște.

Cuprins de toate furiile iadului, Vlad a deschis ușă după ușă izbindu-le cu umărul, de a băgat groaza în întreg hanul, până a dat de ea.

Fără să zică nimic, a luat-o pe sus și a trântit-o pe pat, mârâind la ea.

– Îți arăt eu ție!

S-a purtat ca un taur turbat. Nu unul în călduri, ci unul turbat de-a binelea, unul din cei cu sulți înfipte în spinare și care fornăie și copitează la vederea năframei roșii.

Vezi bine că în acele momente nu și-a luat seama. S-a descărcat pe ea de încordarea acelei zile. Rezultatul a fost că după nouă luni, i-a născut o fetiță. Pe Hanna. O

dezmierda în fel și chip, necunoscând limita. Era preferata lui.

Dar atunci, la han, Katharina a fost țapul ispășitor peste care și-a vărsat cupa plină cu otrava atâtor griji și necazuri venite grămadă pe capul lui.

Când el s-a liniștit, femeia s-a întors cu spatele, semn că o supărase tare. Meșter în cele apucături muie-rești, Vlad o cuprinde cu mâna și o întoarce cu blândețe mare către el. Îi mângâie cu dosul degetului mare obrazul ca de porțelan, încă bine îmbujorat, ceea ce grăia că nu i se păruse comportarea lui cu totul neplăcută. Ba, dimpotrivă. Doar că în regulile buneicuvințe stătea scris clar că la așa faptă era musai ca muierea să se arate rușinată și supărată, ca să-l pună pe bărbat la respect, dacă vrea să-l țină sub papuc. Doar nu degeaba miresele erau sfătuite cu stăruință de către bătrânele cele destoinice și cercate de viață ca, atunci când prind prilejul potrivit, să-și calce pe picior mirele, pe sub masă.

Având și ea cunoștință de astfel de sfaturi, Katharina a procedat după cum era de trebuință în atare împrejurare. Stătea țapănă și bosumflată, întinsă pe spate, așa cum a întors-o el. Se lăsa mângâiată, ca și când nu ar fi avut de ales, însă adevărul curat era că se străduia din răsputeri să nu tresară, mai ales atunci când o săruta în dosul urechii și-i simțea răsuflarea caldă pe grumaz. Nu voia cu niciun preț ca Vlad să bage de seamă cât îi venea de greu să se țină și să nu-i răspundă pe măsură, căci, oricât se stăpânea, ei îi curgea sânge fierbinte prin vine.

”Oi fi fiind eu țitoarea lui, dar sunt cinstită. Eu numai un singur bărbat am cunoscut. Pe el. Eu nu-s ca

aceste biete fete necăjite de la han. Săracele, cine știe ce nevoi le-a împins s-o facă. Cine știe câte guri au de hrănit? Li se spune că sunt roabe ale plăcerilor păcătoase. Eu mă socot că mai degrabă, roabe ale nevoilor. Sărmane ființe năpăstuite de soartă!

– Katharina, recunosc că sunt vinovat. Spune-mi ce-ți pică la gură, lovește-mă dacă vrei, dară nu mai sta ca stana de piatră și mută ca un pește.

Ea, căpoasă, își mușcă limba, dar nu cedează.

–...

– Katharina!... Rogu-te frumos, nu mai face bot, că ești urâtă.

I-o spune zâmbind șmecherește, ca un puștan căruia atunci îi începeau hormonii să scoată capul și simțea nevoia să tachineze partea feminină, pentru că, de fapt, nici el nu știa ce i se întâmplă și ce simte.

– Bine, fata mea, bine! Atunci să-ți spun eu cum facem. Tu te pregătești frumușel de drum, iar eu merg la palat ca să las poruncile de nevoie, în lipsă-mi. Mai apoi am să iau de la grajduri doi cai potriviți, de munte, cu tot cu sarsanalele trebuitoare. N-ai tu nicio grijă.

În urma celor auzite, Katharinei i se dezleagă limba.

– Cai de munte?

– Îhîm! Cai de munte. Om urca la stână.

– La stână?

– La stână. Ce nu pricepi? Sunt ostenit și am trebuință să-mi ogoiesc cugetul și a-mi hodini trupul.

– Dară...

– Niciun dară. Asta mi-i voia.

– De ce la stână? nu se lasă Katharina. Nu te-ai hodini mai bine, dacă am merge la mănăstire, la mama ta? Am vedea-o și pe ea. Am putea da fuga să luăm și copiii, ca să-și cunoască nepoții.

– Nu se poate.

– De ce? Ți-a fi rușine în fața ei să mărturisești că ai făcut prunci cu mine? sare imediat la atac, oțărâtă foarte.

– Muiere! Vorbești numa prostii. Mama mea și-a iubit bărbatul, de aceea a suferit mult când a fost omorât. Dar mai cu osebire i s-a sfâșiat inima când a văzut cum a fost schingiuit fiul ei și îngropat de viu. De atunci, strigătele lui îi răsună în cap, ziua și noaptea. Și-a pierdut mințile. Rareori doarme ori mănâncă. Mai toată vremea stă la altar, închinându-se. Uneori își dă cu fruntea de marmura podelei, apoi ridică mâinile către cer și le răcnește numele. Câteodată o găsesc măicuțele întinsă pe jos, cu ochii închiși, țapână. De vreo două ori au crezut că a murit. Au fost așezat-o între patru scânduri, dar în vremea priveghiului i-a picat pe mână un picur fierbinte de ceară, iar ea a sărit drept în sus, spre groaza măicuțelor aflate peste noapte de strajă și rugăciune.

Katharina, cu ochii mari, își pusese o palmă peste gură și asculta, nevenindu-i să creadă.

Auzise ea povești cu unii sculați din morți, dar a fost încredințată că aceia băsneau.

Pe când era încă la părinți, au avut ei un vecin gropar. Într-o seară, stând cei mari la un pahar de vin după truda zilei, vecinul a prins a povesti cum el l-a dezgropat pe unul pe care familia l-a pus în groapă, crezându-l mort. Dar, cum era obiceiul, i-au legat o sfoară

de degetul mijlociu de la mână, iar la capătul celălalt al sforii au legat un clopoțel. Sicriul l-au astupat, dar clopoțelul l-au lăsat afară. L-au fixat pe o bătă înfiptă în mormânt, lângă crucea de la cap. În felul acesta, dacă mortul nu era mort de tot și se trezea, putea da de veste și era scos la lumină.

”Tot așa o fi fost și cu mama lui. A trecut un pic dincolo, dar s-a înturnat. Numai ea și Domnul știu de ce.”

– Acuma ai înțeles de ce nu mergem la mama? Și să nu mai vorbești altă dată ce nu-i de vorbit.

Ea, spăsită, doar dă din cap a acceptare.

– Și să știi că mai am încă o trebuință.

–...?

Femeia îl privește întrebător, șmecherește, bănuindu-l de gânduri necurate.

– Șezi blândă, că-i vedea.

Vlad îi răspunde cu duioșie. Îi ia obrazii între palme și o sărută cuminte, pe frunte.

– Haide! Du-te de te pregătește. Pune pe tine straie potrivite de drum.

L-a ascultat, dar l-a și uimit când a apărut dinainte-i îmbrăcată cu un costum de călărie, așa cum se obișnuia la curțile princiare ale Apusului. Femeia aceasta îl uluia tot timpul.

– Hm! a învârtit-o, ca să o vadă din toate părțile. Îți stă bine, drăcoaică ce ești.

– Vezi bine că-s drăcoaică, doar m-am pus cu Dracul.

– Cu Dracul în persoană.

Râd amândoi și încalecă.

13.

Legenda liliacului

La stână au ajuns pe înserat.

Liniștea la care s-a gândit Vlad că ar avea trebuință, ca să-și mai ostoiască mintea și trupul ostenit în atâtea bătălii, i-a înconjurat din toate părțile, ca o mantie binefăcătoare.

Baciul l-a recunoscut pe Vodă, căci, în tinerețe, pe vremi de restriște, a fost oștean, sub steagurile celuiilalt Domn, tatăl lui Vlad.

– Să trăiești, Măria Ta! Bine ați venit sub acoperământul meu.

– Bine te-am găsit. Am vrea să ne dai găzduire.

– V-oi primi cu drag în puțânul meu.

– Puțânul tău îi tare mult, bade. Ni-i destul un loc de dormit și ceva de-ale gurii, că am ajuns flămânzi, după drum.

-Hai, de intrați în stână, ș-oi găti masa.

Masa era un butuc mare de lemn, pe care badea a așezat o ștergură de cânepă.

– Îi țăsută în război de muierea mea.

– Să-ț trăiască! Harnică muiere ai, după cum văd.

– Dapăi, s-o hodinească Dumnezău, că de tri ani s-o dus la Domnul și m-o lăsat sânгур. Tare-i greu sânгур.

– Copii n-ai?

– Am avut doi ficioni. Or pierit în răzbel. Fata s-o măritat și s-o dus la casa ei.

Cât au vorbit, badea mesteca în mămliga care se făcea în ceaun. Mai apoi, a scos dintr-o puțină aflată într-un colț o bucată mare de brânză și câteva cepe dintr-o traistă agățată într-un cui pe perete. A răsturnat mămliga pe un fund de lemn și le-a pus două tănere dinainte.

– Dumneata nu mănânci? se uimește Katharina.

– D-apăi că nu m-oi așăza io lângă asemenea fețe luminate.

– Cum de nu, reacționează Vlad. Hai de te așază.

-Mulțămim! Le-oi povăstui la nepoți că am împărțat bucatele mele cu însuși Vodă.

Bătrânului i s-au umezit ochii de emoție.

– Nepoții mei s-or mândri să audă că io l-am ospătat pe Vlad Vodă. Știți, fata mea-i binecuvântată cu doi copii. Păreche. Un ficior ș-o fată. No, acuma să mîncăm, dară. Că mămliga-i bună și rece, da-i mai bună caldă.

După ce au terminat de mâncat, moșul le-a arătat un prici acoperit cu blană de oaie. Și o cergă din lână.

– Asta-i făcută din lână de la oile noaste. Tăt muierea o țăsut-o. Țâne cald. Și pieile-s moi. De-un dragu să dormi pă ele. Mai ales, dacă nu ești sângur.

După ce i-a scăpat vorba pe gură, își ia seama.

– Iertare, de vorbă proastă! Io oi ieși să-mi fac culcuș. Cum vremea-i frumoasă, îmi place să dorm sub stele. Mă învălesc în bundă, îmi iau zăvozii să mă păzască de cele sălbătăciuni și dorm ca un prunc după scaldă.

La fel au dormit și Katharina cu Vlad. S-au ținut în brațe cât a fost noaptea de lungă.

Dimineața, când au făcut ochi, badea i-a întâmpinat cu o oală mare de lut, plină cu lapte cald de oaie. Încă avea spumă deasupra, de cum tocmai fusese muls. Lângă, le-a adus și două lipii calde, atunci coapte pe vatra de afară.

– Nu departe este un izvor cu apă limpede și dulce, dacă vreți a vă spăla pe ochi.

Au vrut. S-au bălăcit cu picioarele în apa precum cristalul. S-au jucat la fel ca niște copii neastâmpărați, stropindu-se unul pe celălalt.

– Frumoase locuri, bade Dimitrie. Să tot trăiești aici.

– D-apăi, frumoase, dară. Cât o trăit muierea mea, aici ne-am făcut veacul de primăvara până târzău în toamnă, când ne scoboram cu oile la sălaș, de le iernam. Cum dădea colțu ierbii, ne urcam iară. Să fi văzut veselie pă capu nost când se nășteau mieii și zburdau care-ncotro. Ne jucam cu ei și muierea mea era toată un răs ș-o veselie. Apăi să vă spun unde să mereți, dacă îț vrea. Îi un loc tare frumos la vremea asta. De dincolo de izvor, la o bucată de drum, pe potecă-i o pădure de liliac. Mereți să vedeț. Miroasă de te-mbată. Io cu nevasta meream în tăt anu. Acolo i-am plămădit pă doi dânră copii.

Își pune mâna la gură, ca și când „na, iar am făcut-o”, dar privirea îi lucea șugubăț.

– Știți povestea liliacului? Nu, că de unde s-o știți?!

– Nu ne-o spui dumneata? reacționează Katharina, dornică de romantism.

– Cum de nu, dacă îț vrea. Măria Ta, îngădui?

Vlad îi încuviințează din cap.

– Dâ n moș să zâce că o fost pân aste locuri o fată tare mândră. Subțarică și mlădie ca salcia. Avea fata asta niște ochi lila precum floarea de liliac. De aceea popa o numit-o la botez, Lili.

În sat la ei trăia o cruce de ficior, harnic și arătos la chip, Făt Frumos, nu alta. De copii or crescut laolaltă și mai apoi s-or iubit tare. Urma să să ieie, cu bucurie și nuntă mare și nunțași dă pă șapte sate. Părinții s-or fost gata înțales și tătului tăt era numa de bine. Dară or rămas numa vo două săptămâni până la nuntă, când ficioru o început a tuși. Mai pă urmă o căpătat fierbântală mare și o picat la pat. În nici o săptămână s-o dus. Vă gândiț ce jale mare o fost, dară mai cu samă inima fetii, zdrobită ca ceapa subt pugn. Zî și noapte i-o stat la crucea dă la cap. Zâlnic culegea flori din dumbravă și-i acoperea mormântu, iară florile cele le uda cu lacrimile ei. Ș-o plâns fata, ș-o plâns, până i-or orbit ochii de vedere, de atâta lacrimă amară. O plâns până când, săcată de durere, nu s-o mai putut rădica din genunchi.

În primăvară, pă locu acela o răsărit un pom de liliac. Cu vremea s-o făcut pădurea unde vă îndemn să mereț.

Moșul a avut dreptate. Dumbrava cu liliac i-a îmbătat de dragoste. La întoarcere, au luat-o pe altă potecă. În drum au dat de o poieniță, plină de narcise înflorite. Vlad, fără a sta pe gânduri s-a aplecat și a început să culeagă, în timp ce Katharina a pornit a se învârti ca un derviș, beată de bucurie, până când amețeala a făcut-o să se oprească în loc. S-a așezat pe un petec de iarbă, privindu-l cu ochii scurgându-i-se de drag.

”Vladul meu nu-i așa cum îl judecă lumea. El are un suflet frumos și bun. Câți bărbați culeg flori pentru iubitele lor? Nici nu le dă prin gând. Iar dacă le dă, se rușinează. Li se pare că o floare le mușcă din bărbăție. Ce prostie! Uite că Vlad nu-i așa. Eu înțeleg prea bine de ce nu-și poate pune sufletul în palmă. L-ar mânca lupii de viu. Tot ei l-au învățat să fie crud. De copil nu a cunoscut milă. Nici bunătate. Nici dragoste. E cu adevărat musai să le răspundă cu aceeași plată, căci altfel i-ar fi scrisă pieirea. Nu are încotro. Este obligat să facă cum fac toți, altfel ar pierde. S-ar pierde chiar și pe sine. Nici nu vreau să mă gândesc. Maică Sfântă, apără-ne!

Cruzimi ieșite din fire se fac peste tot. A înnebunit omenirea. Am auzit eu pe când eram la călugărițe. S-au omorât în numele lui Hristos, dar nu numai. Se omoară frații între ei, copiii, pe părinți și părinții, pe copii. Pentru tronuri ori avere. Alții, chiar din plăcere. Schingiuri de tot felul.

Brrr! Mă ia cu groază numai la gândul... Oricât vreau, aducerile aminte vin când mi-e lumea mai dragă, ca și acum. Și mă bântuie.”

Se freacă la ochi și-și trece palma peste frunte să alunge fantomele, dar ele nu-i dau pace. Pleoapele-i cad. Iar sub ele încep a i se vălătuci, în valuri încețoșate, imagini ale trecutului.

De vreo niște ani, pe lângă mănăstire se aciuase o fată. Pe atunci nu avea nici cincisprezece ani. Era o ființă

cam stranie. Trecea printre ele ca o stafie. Nu scotea o vorbă. Era străvezie de slabă, cu o grămadă de urme de tăietură pe față, cu o ureche zdrelită, iar la mâna dreaptă, la două degete îi lipseau unghiile. O pusese într-o chilie numai pe ea și pe o călugăriță bătrână, maica Agatha. Fiindcă era cam neputincioasă pentru alte treburi, au pus-o de strajă lângă ciudată, ca să nu i se întâmple sau să-și facă ceva.

În dormitorul comun, novicele, fete tinere și sprintăre, cam şușoteau între ele.

– Știți, eu m-am dus în sala cu spălător când nu era zi de spălat, pentru că am alunecat și am picat în groapa cu gunoi de lângă latrină. Puțeam rău de tot și nu aveam cum să mă curăț altfel, așa că am cutezat să intru fără învoire la spălător. Fata era acolo dezbrăcată până la brâu, iar măicuța Agatha o spăla pe spate. Mai mult atingea aerul, decât pielea fetei, lăsând doar apa să i se scurgă pe spinare. Părea ca și când avea grijă să o ferească de durere. Când m-am uitat mai bine, mi s-a făcut pielea de găină. Nu vreți să știți ce am văzut pe spatele ființei aceleia.

Fetele, ca fetele, curioase, mai ales că stăteau tot timpul închise între zidurile mănăstirii, erau dornice de noutăți, numai bune pentru o mică bârfă. Sar pe ea, ca porumbii pe grăunțe.

- Ce?
- Ce ai văzut?
- Spune degrabă.
- Mor de curioasă.

– Pe spate are urme de bici. Multe urme de bici. Carnea e vindecată, dar pare ca și când ar fi fost sfârțecată. Când maica Agatha a atins-o cu ștergura, a scos niște hârâieli din grumaz cum nu am mai auzit până acum în viața mea. Mai rău ca cioara. M-a luat cu friguri și m-am îndepărtat cu viteză.

– Ha! Ai rămas puturoasă?

– Nu fi afurisită! M-am dus la râu.

– Ai sărit gardul?

– Uite cine întrebă.

– Bine, așa-i. Dacă tot știți că o fac, am să vă spun și eu despre fată. Ea merge adesea la râu. Stă sub salcia bătrână și scoate niște sunete tare ciudate. Pare a fi o cântare, dar în realitate sună ca un fel de vaier gemut prelung. M-am apropiat și am întrebat-o cum o cheamă.

– Și?

– Cât mi-ai spus tu, atâta mi-a spus și ea. A scuturat tare din cap și a luat-o la fugă, bălăbănindu-și mâinile și cârâind, cum ziceai, ca o cioară.

– Fetelor! Voi să știți că asta-i mută. Cel ce a biciuit-o, i-o fi tăiat și limba și de aia nu poate vorbi.

– Crezi? De ce să-i taie limba?

– Ești proastă? Cum de ce? Cine știe ce i-a făcut sărmanei și, ca să nu-l poată pârî, i-a tăiat-o. Simplu.

– Oare cine-i? Cum o cheamă?

– N-ai cum să afli, dacă ea nu vorbește.

– Ba, vorbește. În felul ei, pe muțește. Am văzut eu cum își face semne cu maica Agatha.

– Eu zic să-i punem noi nume.

– Ce ziceți de Barbara. După cum arată cu fața aia a ei toată sluțită de tăieturi, se aseamănă cu un barbar.

– Nu-i ea destul de amărâtă, s-o mai batjocorim și noi?! Unde ți-i dragostea despre care ne învață Biblia? Bag seamă că tu geaba înveți la mănăstire. Nu se prinde nimic de tine, reacționează Katharina, iar cealaltă se bosumflă.

– Ho, stai așa! N-am vrut răul. Ce, tu ești întotdeauna un înger?

– Fetelor, potoliți-vă! Mă gândesc să o întrebăm pe maica Agatha. Dacă ele vorbesc prin semne, poate știe câte ceva despre... despre... Hm! Ce-ar fi ca, totuși, să o botezăm noi. Cum vi se pare Emma? I se și potrivește. Am citit eu că ar însemna "puternică". Mie chiar mi se pare puternică, dacă a trecut prin suferințe, care, după cum se vede, numai ușor de îndurat nu au fost.

– Mie îmi place Emma.

– Și mie.

– Atunci, Emma să fie. Dar hai să o întrebăm pe maica Agatha, să vedem ce știe și dacă vrea să ne spună și nouă.

– Ei, și tu! Dacă vrea. Agatha e bătrână, se pierde ușor. O putem duce noi de nas. Ne dăm cu frumosul pe lângă ea. Eu am să renunț la prăjitura mea de duminică și i-o ducem ei.

– Mie mi-a trimis mama niște biscuiți buni, făcuți cu miere și nucă. Îi dăm și din aceia. O să-i dezlege limba. Mai facem rost și de un pahar de vin din cel pentru cuminecătură... Nu-i bine?

Bătrâna călugăriță, luată astfel cu asalt și puțin amețită de la vin, s-a înveselit și și-a dat drumul la gură.

– Apoi, voi prea bine aveți cunoștință că eu sunt vrăcița așezământului acestuia. După bunul meu obicei, într-o zi m-am dus în pădure pentru a culege ierburi de leac.

– Maică Agatha, eu știam că ierburile de leac nu se culeg ziua, ci la miezul nopții, pe lună plină, face pe interesanta una dintre fete.

– Se putea?! pufnește alta. Iar ești tu cea mai deșteaptă.

– Dragele mele, le oprește, calm, călugărița. Așa v-am învățat? Noi suntem un ordin care urmează calea iertării din iubire și fraternitate cu toată creația lui Dumnezeu. De aceea ne înveșmântăm în rase foarte simple și umblăm desculțe. Ca să ne arătăm bunătatea și împăcarea. Voi ce faceți acum?

Fetele, rușinate, pun capetele în pământ, spășite.

– Spuneam că am plecat în pădure. Tot căutând aplecată, m-a lovit durerea de șale și m-am îndreptat de spate. Ce credeți că văd în fața ochilor? O ființă ca o umbră, aproape goală. Numai câteva fâșii de zdrențe se mai țineau agățate de trup. Era mai degrabă un schelet acoperit de piele murdară și îngălată. Stătea acolo țepăună, ca fixată cu țărushi în pământ. Ochii-i, căscați de spaimă, cât cepele.

Să fie un duh? m-am întrebat.

Nu am avut vreme a-mi răspunde că arătarea a scos un fel de urlet de spaimă și și-a acoperit fața cu brațele, ca și când s-ar fi apărât.

Am dat să mă apropiu, să o mângâi, să-i arăt dragoste, dar s-a trântit la pământ și a început a se zbate,

zvârlind din mâini și din picioare, ca posedată de cel necurat. Am făcut o cruce mare deasupra ei, zicând iute o rugăciune în gând, ca să alung pe cel întunecat.

Fetele, auzind vorbele surorii Agatha, și-au pus palmele peste gură. Le cam treceau fiori de frică.

– Norocul, continuă bătrâna fără a băga seamă la starea lor, norocul că tocmai în acea zi am dat peste o floare rară, dar foarte bună pentru cei ca acea nefericită. Mirosul ei îi aduce în simțiri. După aceea am adus-o la mănăstire. De atunci, îi dau îngrijire cu leacurile mele și o vedeți că și-a venit în fire.

– Dar cum a ajuns așa, n-ai aflat?

– Aflat, aflat. De la părintele confesor, căci ea, vedeți bine, nu poate vorbi. I-a tăiat stăpâna limba.

S-a auzit un "Hiii!" plin de oroare.

– Daaa. Abia a scăpat cu viață, sărmana. Cum, nu știm. Eu cred că după ce a fugit, a hălăduit prin cele păduri, hrănindu-se numai cu poame și apă de izvor, când am dat eu peste ea, jumătate sălbătică.

– Dar, de ce i-a tăiat limba? A făcut ceva rău și a pedepsit-o?

– Părintele confesor spune că prin sat se vorbește cum că în castelul de lângă sat, ca stăpână a pământurilor și a lor, a sătenilor, trăia o contesă. Pe numele său, Elisabeta. Pe când a început a îmbătrâni și a i se încreți pielea, s-a întâmplat că, pieptănându-i părul, o slujnică tare tinerică o trage prea tare. Contesa se supără foarte și-i trage o pereche de palme de-i crapă obraji. Țâșnind, sângele fetei o stropește pe contesă. După niște zile, ea bagă de seamă cum că acolo unde a fost stropită, i se

întinsese pielea ca la șaisprezece ani. Suferind de dorul tinereții, contesa socoate că a găsit leacul și hotărăște să-și întoarcă boiul așa cum a fost la șaisprezece ani. A crezut că sângele de copile necoapte îi va aduce ei întinerirea. A dat poruncă unor slugi, cumpărate cu mult aur, să-i aducă slujnice tinere. Dobândise deprinderea de a le chinui tare. Le schingiua în fel și chip pentru plăcerea ei păcătoasă. Apoi, sătulă, le închidea într-o cușcă anume făcută din zăbrele, printre care se putea pătrunde cu sabia ori sulița, iar podeaua era o tablă găurită. Un călău ciopârțea fata din cușcă, în timp ce contesa stătea dedesubt. Prin găuri picura sângele cald al fetei. Acolo unde o atingea, pielea contesei întinerea.

Părintele confesor crede că acestea-s scorneli de ale sătenilor, umflate prea mult, dar ceva pui de adevăr este în toată tărșenia, pentru că acea contesă, în urmă cu niște ani a fost judecată de însuși regele, dar negăsind dovezi și fiind ea de neam mare, nu a putut-o pune-n temniță. Dar, cum spun, ceva, ceva tot a fost, căci familia a închis-o într-un turn fără uși și fără ferestre, numai cu câteva găuri prin care i se ducea mâncare și apă și pe unde căpăta aer. Nimeni n-a mai văzut-o la față decât cam în urmă cu un an, când au găsit-o moartă, plină de mușcături, ca de gură de om, nu de șobolan. Pesemne s-a mușcat singură, crezând că va dobândi trai veșnic. De dobândit l-a dobândit, numai că în țara lui sarsailă.

Vedeți voi câte grozavii sunt oamenii în stare a face.

S-a lăsat tăcerea. Bătrâna călugăriță, obosită și impresionată de propria-i poveste, stătea cocârjată în

scaunul ei, cu mâinile împreunate în poala sutanei ei nisipii. După o vreme, fetele, văzând că nu mai zice nimic, s-au ridicat și, una câte una, au ieșit în liniște, ducându-se în dormitoarele lor și vârandu-se în pat, chircite, cu genunchii la barbă. În noaptea aceea au visat numai grozăvii.

Pierdută în aceste imagini oribile, nici nu l-a simțit pe Vlad când s-a apropiat, a deșertat snopul de flori lângă ea, apoi, prinzând-o de umeri, a rostogolit-o peste ele.

Culesese multe flori. Atâtea cât să-i facă iubitei pat. Ea a apucat un mănunchi și și-a băgat nasul în ele. Râdea fericită, uitând de necazuri, de temeri și de războaie. De toate răutățile lumii. Iar el asculta siderat acel râs, care i se părea că vine din grădina paradisiacă a îngerilor.

”Îngerul meu! Lângă tine, Țepeș nu există. Tu știi să alungi de la mine toți șerpii cu otrava lor cu tot. Nu-s harnic să-i mulțănesc Bunului Dumnezeu, că mi te-a dat. Am să ridic o mănăstire drept mulțămire.”

Mai târziu, ajunși la stână, dau de bade Dimitrie afară. Învârtea într-un ceaunel pus la foc, din care se ridica o dâră de abur. Alături, dinspre proțap, se înălțau mirosuri de-ți mutau nasul.

– Ce se întâmplă aicea, bade?

– Ia, am gândit să pregătesc un ospăț în cinstea Măriei Tale. Așa, după puteri.

– Că bine mai miros puterile aceste. Pe loc mi-or făcut o foame de stomacul meu a pornit a ghiorțai fără pic de rușine.

Moșul râde, satisfăcut.

– Apoi, aicia-i o zamă de urzâci, cu măruntaie, iar în proțapul cela-i un bataluț așa, mai micuțal, cumu-s la vremea asta.

– Ai tăiat un bataluț?

– Apoi, dară, cum? Oi mai avea io parte în viața mea de asemenea cinstire?

S-au așezat la masă și au mâncat cu poftă.

– Cât de bună-i pâinea aceasta-n țest. Aș mânca-o toată.

– Bade Dimitrie, nu-i vrea să vii la palat, să te pun mai marele peste bucătării? Întreabă Vodă, mai în glumă, mai în serios.

– Apăi, Mărite Voievod, mare cinste pântru mine asemenea vorbe, dară te-aș întreba dacă Domnia Ta ți-ai lăsa frumuseața asta de femeie și să pleci care unde? Nici io nu-mi pot lăsa mioarele mele. Mulțămim frumos de cinstire!

Ca răspuns la întrebarea moșului, tocmai atunci s-a auzit cum duruie pământul sub copitele unui cal în galop. Se apropia, în mare grabă, un olăcar pe care Vlad l-a recunoscut ca fiind din gărzile sale. A înțeles pe loc.

– Mi se pare, bade Dimitrie, că eu nu am norocul dumitale și ar trebui să plec de lângă frumoasa mea.

Trimisul descalecă. Pune un genunchi în pământ dinaintea Domnului și-i întinde misiva cu pecete.

– De la marele postelnic, Măria Ta.

– Ce-i?

– Turcu la hotare, Măria Ta.

Nu mai era vreme de așteptare. Și-au luat rămas bun și au plecat în grabă mare.

14.

1461 – Pe viață și pe moarte

Era luna lui Undrea când sultanul Mehmed al II-lea a hotărât că a sosit vremea potrivită de a-și pune planurile în aplicare.

Fortul otoman se afla pe malul stâng al Dunării, nu departe de hotarele Munteniei.

Nu a fost o zi foarte geroasă. Către seară, de pe suprafața apei se ridica, în valuri, o pâclă ușoară.

– După cum se arată, dacă avem noroc, către ceasurile dimineții, are să se lase ceață groasă. Atunci ne vom strecura pe nevăzute să trecem Dunărea și să-i atacăm. N-or să ne poată zări, spune Mehmed, mulțumit de situație.

– Barjele sunt pregătite, Mărite Sultan.

– O să-l luăm pe Țepeș prin surprindere.

– Tunurile sunt pregătite în poziție?

– Pregătite.

Luna plină își tăia o brazdă lăptoasă pe luciul apei. Lumina era difuză, tulbure, numai bună pentru a-i feri pe turci din calea vederii dușmanului, însă suficientă cât să-și poată dibui calea. Credeau că nu pot fi zăriți, pentru că nu pluteau pe coada lăsată de Lună, ci pe marginea ei, astfel aflându-se între neguri.

Numai că Țepeș nu era oștean de azi de ieri și le-a ghicit tactica, intuind acest atac. I-a așteptat pregătit. Când au pus piciorul pe mal, s-a repezit cu putere asupra

lor. Lamele săbiilor, fulgere scurte și repezi, se zbură-tăceau care-ncotro, strălucind sub sticlirea nepăsătoare a stelelor iernatice. Fiecare lovitură de tăiș scotea un sunet ascuțit, ca un țipăt de înspăimântare mare. Zalele armurilor zdrăngăneau gemând aspru și gros. Lugubru. Urletele de durere sau de victorie spintecau întunericul nopții. Dacă ar fi fost la concurență cu o haită de lupi înfometaji în dricul iernii, ar fi câștigat întrecerea.

– Spintecați-i! Să piară până la unul. Atacați! a urlat Vlad, aflat în fruntea oștenilor.

Cetele valahe au lovit în forță și au provocat pierderi mari. Turcii, sub conducerea lui Mahmud Pașa, nu s-au dat bătuți. Și aceștia știau prea bine ce au de făcut, în pofida urgiei slobozită de munteni. S-au tot regrupat și re poziționat, până când au reușit să stabilească un cap de pod.

Mehmed, nedezmințit strateg, inițial a gândit acest atac ca pe o capcană care să-l scoată pe Țepeș în bătaia tunurilor, cunoscând puterea de distrugere a acestora.

Sultanul se afla în turnul fortului. De acolo avea sub control întreaga priveliște.

– Fooc! a ordonat, la momentul potrivit.

Ghiulelele zburau prin aer ca potârnichele. Locul unde cădeau, semănau moarte pe pământul sfârtecat în mii de găuri. Focuri se aprindeau peste tot, arzând tufișurile și pârjolind totul în jur. Oameni care purtau flăcări în spinare se aruncau pe jos, tăvălindu-se de durere. Ghearele lungi ale unei morți crunte se întindeau nemiloase și apucau tot ce prindeau. Fumul gros lua

vederea. Oamenii orbecăiau năuci și loveau cum se nimerea. Se crease un haos, ca de sfârșitul lumii.

Doar că nu așa a fost să fie.

Vlad cunoștea prea bine terenul, astfel că o vreme și-a putut permite să se joace de-a șoarecele și pisica. Se retrăgea, ascunzându-se, dispărând în locuri neștiute de dușmani, apoi se regrupa în poziții schimbate, atacând din nou din direcții neașteptate, semănând derută în rândul otomanilor.

Totul ar fi fost bine și frumos, dacă Sultanul n-ar fi dispus de cea mai nouă tehnică de luptă. Dacă la Constantinopol a folosit tunuri grele, necesare ca să reușească a străpunge zidurile groase, aici a adus tunuri mult mai ușoare, realizate de scurtă vreme de către inginerii lui. Acestea au putut fi mutate cu destul de mare ușurință, pliindu-se pe mișcările lui Vlad, astfel încât să îi lovească noile poziții.

– Trebuie oprite tunurile! Trimiteți arcașii! Acum! Aliniați! comandă Țepeș.

– Arcași, după mine! Fiți gata! Trageți.

Slobozeau săgețile, ploaie. Cădeau turcii ca boabele de grâu aruncate galițelor.

Turcii au început să se retragă, în timp ce oștenii valahi cucereau teren și se apropiau de fort, amenințând siguranța Sultanului însuși.

– Scuturile, a ordonat Mahmud Pașa! Apărați-l pe Sultan.

În partea cealaltă, Vlad profita de avans.

– Să-i învățăm minte, fraților, ce înseamnă vitejie de valah. Să ne țină minte neam de neamul lor!

După vreo câteva ore de luptă cruntă, pe viață și pe moarte, cu toată vitejia, armata lui Vlad Țepeș a fost dovedită de numărul mare al turcilor, care veneau val după val, fără sfârșire.

Zorii s-au înfiripat printre primele crăpături ivite în scutul întunericului, care s-a arătat a fi în favoarea armatei turcești. Deși pe moment a învins, Mehmed conștientiza că a pierdut mulți oameni. A preferat să șadă blând o vreme, ca să-și lingă rănilile, iar oamenilor să le fie ridicat moralul. Cunoștea el metoda prin care putea reuși aceasta.

A trimis să fie găsită căpetenia gărzilor, acei viteji, care primii au atins cu piciorul lor pământurile Munteniei și care, deși au știut că sunt folosiți pe post de momeală, au acceptat să se sacrifice pentru victoria și slava otomană.

– Care este numele tău, viteazule? îl bate pe umăr sultanul.

– Konstantin. Konstantin Mihailovici, Mărite Stăpân.

Mehmed face un semn către cel din spatele lui, care nu era altul decât vizirul care răspundea de visticie. Sultanul ia punga care i se întinde.

– Ține aici, Konstantin. În punga aceasta sunt 30.000 de monede bătute în aur. Împarte-le fraților tăi de arme. E recunoștința mea pentru vitejia, curajul și sacrificiul vostru. Sângele vostru ne-a adus victoria.

Sultanul știa foarte bine că generozitatea față de cei în subordine este la fel de importantă pentru a-i face să-ți fie credincioși și supuși, tot atât cât și pedepsele cele mai brutale. Mai mult chiar, dărnicia și atențiile cucereau inimile, pe când frica, nu. Ori, o inimă odată cucerită, însemna că va merge pentru tine, până-n pânzele albe.

– Înțeleaptă mișcare, Măritule Sultan! Dar teamă mi-e că nu ajunge. Am pierdut prea mulți oameni în lupta aceasta. Drăculea ne-a așteptat, ceea ce înseamnă, aproape sigur, că a fost înștiințat.

– Și eu m-am socotit la fel, Mare Vizir. Avem trădători printre noi.

– Un spion, Sultan al Sultanilor. Îl cunoști prea bine.

– La cine te duce gândul?

– La unul singur.

–...? ridică din sprâncene, a mirare, Mehmed.

– Prințul Radu. Cine altul?

– N-aș prea crede. Radu a luptat de atâtea ori alături de mine. Nu s-a dat înapoi, chiar dacă iubește mai mult cartea și tihna decât lupta. E sfetnic loial și sfătuitor de nădejde.

– Adevărat, dar niciodată împotriva fratelui său și a țării sale. Nu-i totuna. Apoi, gândește-te. Cu siguranță trebuie să fie cineva din cei cu putere și care au cunoscut planurile de luptă. Este limpede ca lumina zilei că Țepeș ne-a așteptat exact la locul unde am planificat trecerea peste apă.

– Asta așa este. Aflați cine a fost cu adevărat, mai înainte de a pieri cu toții de mâna Dracului.

Privește asupra câmpului de bătălie, presărat cu cadavre. Era acolo un furnicar de oameni, care se mișcau oboșiți, pentru a săpa gropile morților.

– Deocamdată, până valahii își ling și ei rănile, să-i lăsăm pe ai noștri să împlinescă datina. Să vină imamul să cânte rugăciunea morților. *Al-Fatiha* le va reda oame-nilor noștri credința în Allah, eventual slăbită de oste-neala mare și de atâta durere. Apoi să se pună ceaunele cu ciorbă la fiert. Omul sătul e mai mulțumit decât flămândul. După ce s-or odihni și și-or recăpăta puterea, vom face ce trebuie.

15.

Războiul nervilor

În toată această vreme nici Vlad nu a stat de pomană.

A luat legătura cu Matei Corvin. Făcea planuri. Stătea retras în pădure și scotea capul doar din când în când, în câte o ambuscadă fulger, scoțându-l din sărite pe Sultan, într-un război al nervilor.

Într-una din zile, și-a adunat comandanții la el în cort.

Soldații se hodineau pe lângă focuri, îmbucând câte ceva, ca să prindă tărie trupească. Nu departe era un sat. Sătenii le-au adus de ale gurii, ce au putut și ei, ceapă, brânză, mămăligă făcută de muieri în ceaune de aramă, cumpărate de la țigani căldărari. Voiau să adauge ceea ce le stătea în putință și lor, la ceea ce se găsea în proviziile purtate de care. Voiau să-și aducă prinosul pentru cei ce-i apărau de călcătura turcească. Cunoșteau ei ce lăsa turcul în urmă după ce dădea o raită. Pârjol, chinuri neînchipuite, schingiuri nemaipomenite.

În cort, Vlad nu-și găsea locul, cugetând cu glas tare, în prezența câtorva dintre comandanți.

– E musai să ne regroupăm în cete mici și să-i atacăm fulger, pe neașteptate. Ceva mai hotărât decât o simplă hărțuire.

– Măria Ta, cutez a zice că mai bine ar fi să ne retragem și să-i așteptăm pe unguri.

– Aşa-i. Drept grăieşte. Să ne retragem şi să le spunem că acum e prilej tocmai potrivit pentru cruciada pe care o vor ei şi Papa. Acum îi avem pe turci la îndemână.

Vlad îl apucă pe cel ce a vorbit şi-l scutură zdravăn.

– Netrebnic, slab de vârtute! mârâie domnitorul printre dinţi. Îi dă drumul azvârlindu-l cât colo, ca pe un gunoi. L-a împins cu atâta putere, încât era să se dea acela de-a dura, dacă nu l-ar fi prins careva din spate.

Vlad se uită la însoţitorul din dreapta lui.

– Comandante Galeş, ieşi de te uită în zare şi spune-mi dacă acolo sunt cumva câmpurile cu grâne care stau să dea în pârg, aşa după cum ar trebui la această vreme, ori vezi oastea păgână, călcând în picioare glia lăsată de străbunii care au luptat pentru neatârnare, iar acum îşi hodinesc oasele în pământul pe care l-au apărat?! Ha?!

Se întoarce către ceilalţi, care, cu toţii au ieşit din cort, în urma lui. Ascultau şi priveau, unii aprobând, unii nu, dar neîndrăznind de niciun fel să arate pe faţă ce gândesc.

– Dacă mai aud pe vreunul că vorbeşte despre retragere, i-oi tăia limba. Înţeles-aţi pe româneşte ori că îţi pricepe mai bine în turceşte?!

Îi ia pe rând de umeri şi-i scutură. Îi priveşte crunt, pe fiecare, direct în ochi.

– Deci treaba stă astfel: Corvinul are să vină curând. Mi-a făgăduit sub jurământ şi în înscris cu pecete. Are să vină.

Dară, până atunci, n-om sta cu mâna-n sân, ca niște nevolnici. Facem cum am hotărât. Așteptăm până la jumătatea nopții, când somnul e mai dulce și turcii se vor fi dat hodinei. Om da atacuri fulger, la adăpostul întunericului. Avem să dăm iama-n ei, ca lupii la stâna de oi.

Mehmed nu va ajunge la Târgoviște decât peste leșul meu. Acesta-mi e jurământul dinaintea lui Dumnezeu și a Sfintei Cruci!

Astfel au trecut niște luni bune. Se apropia vara, iar șicanările continuau să se țină lanț. Trupele lui Mehmed înaintau cu greu. Terenul era necunoscut și cu tot felul de stavile puse în drum.

În vremea asta, Vlad a blocat apele curgătoare cu valuri de pământ, ca să-i fie greu dușmanului să le treacă. Cavaleria lor grea s-ar fi afundat în mâl. Oastea munteană câștiga timp până osmanlâii ar fi durat podețe destul de zdravene să reziste la greutate mare. Oamenii de prin sate au reușit să se ferească din calea atacatorilor și să se ascundă prin păduri ori locuri tainice, lăsând în urmă gospodării goale, fără niciun fel de hrană. În batjocură, au lăsat pe câte un câmp un porc, doi, știut fiind că musulmanii nu mănâncă carne de porc. Fântânile ori le-au otrăvit, ori le-au spurcat cu vreun stârv, pentru ca soldații semilunei să nu se poată atinge de acea apă.

– I-om hărțui astfel, până când i-om slăbi și mai tare de puteri. Atunci vom prinde vreme și loc potrivit și-i vom ataca iute, când nici nu gândesc.

– Adică, le vom întinde o cursă.

– Îhâm !

Pe chipul lui Vlad se ivește un rânjec crud. E mai înverșunat ca oricând.

Într-una din seri, o ploaie strașnică, de vară, cu bulbuci, părea că vrea să inunde Pământul. Fum și alta nu, de să nu vezi la doi pași. Bubuiau tunetele, mai ceva decât tunurile Sultanului, iar fulgerele spintecau norii grei, ca apoi să se înfigă în pământ, aprinzând sumedenie de focuri pe câmpuri. Pomii loviți ardeau ca niște torțe apocaliptice.

– Acum! ordonă Vlad. Atacați cu arcul și săgețile. Să-i luăm ca din oală. Omorâți fără milă, cât mai mulți, dar iute. Apoi ne retragem în ascunzători, până ei nici nu apucă să se dezmeticească.

I-om hărțui până când n-or mai ști de ei și le-o pieri pofta de luptă și de prădăciune.

Așa s-a și întâmplat. Astfel de atacuri s-au tot repetat, înnebunindu-l pe Mehmed.

Cu câteva zile în urmă și-a trimis iscoadele să cerceteze și să afle ce se mai petrecea în tabăra valahilor, ce mai plănuiau. Degeaba i-a așteptat. Iscoadele nu s-au mai întors. În drum, i-a descoperit, trași în țeapă. Trupul le-a fost străbătut de jos în sus, ieșind prin gură. Limbile cu care iscodeau, le-au fost tăiate și înfipite în vârful țepeii.

Pe deasupra, tocmai a aflat că Matei Corvin a început să maseze trupe serioase la granița dinspre Valahia, deci era clar că-i venea în ajutor lui Drăculea.

– Degrabă să vină la mine Ali Pașa!

– Sultane Mehmed! se înființează acesta degrabă, făcând o plecăciune adâncă.

– Ali Paşa, așa nu mai merge. Acesta este un adevărat război al răbdării.

– Să-l atacăm, Mărite Sultan, cu toată forța și să terminăm odată. Soldații sunt tot mai slăbiți și fără poftă de luptă după ce au pierit atâția în aceste atacuri fulger ale valahului, iar o grămadă își poartă rănile cu anevioie. S-o încheiem și să ne ducem acasă, să ne refacem.

– Nuuu, Ali Paşa. Nu! Om fi mai slăbiți, dar încă suntem mulți, iar aceasta trage greu în cumpănă.

– Dar pierdem oameni.

– Nu, am spus, se stropșește la el Sultanul, iar beiful pleacă capul și nu mai îndrăznește să zică nici păs.

– Nu! Dacă Țepeș vrea să se joace de-a baba-oarba, asta va avea. El știe prea bine, i-am dovedit-o, că în câmp deschis nu ne poate înfrânge. Îți repet că noi suntem nemăsurat mai mulți decât ei. Îi putem ușor dovedi, dacă ne alegem bine condițiile. Unde pui că armele lor de luptă nu se măsoară cu ale noastre. Noi avem tot ce este mai bun. O știe și Drăculea. De aceea face ce face. De aceea nu iese la luptă deschisă și așteaptă întăriri de la Corvin. Ascuns prin codrii, iese când vrea, unde nu ne așteptăm. În această formă, nu avem nicio speranță de izbândă.

– Atunci, ce poruncește Măritul Sultan?

– Atunci, îl vom învinge cu propriile arme.

– Adică?

– Îl vom face să-și iasă din fire. El este tare nestăpânit. Când își pierde cumpătul, nu se mai socoate ce face. Acționează fără să gândească. Îl vom provoca.

– Cum vom face aceasta?

– Crezi că degeaba am cărat cu noi cuștile cu porumbei?! Îți voi scrie o epistolă cu vorbe grele și i-o vom trimite cu una dintre păsări. Îl va înfuria. Sunt sigur că va răspunde pripit.

A avut dreptate. Cuvântul care l-a scos din minți pe Domnul Valahiei a fost "laș".

"Un laș care așteaptă ajutoare, un laș care nu are curajul să iasă singur și să-și înfrunte dușmanul. Asta ești, Vlad Drăculea al III-lea, Basarab."

Atât a fost de ajuns pentru Vlad.

16.

Ciumă și trădare

– Nicolae, la mine!

– Poruncește, Doamne.

– Mehmed! Cine te crezi tu, Mehmed? Am să ți-o plătesc cu vârf și îndesat. Țta cine se socoate a fi, de-mi grăiește mie astfel?! Mare Cuceritor! Ț-oi arăta eu pe dracul gol! Jur pe mormântul părintelui meu! Doară eu mi-s acel Vlad Dracul, zis Țepeș, nepotul marelui Voievod Mircea al Valahiei.

– ???

– Eu, laș?! Aceasta nu-i îngădui nimănui a zice. Am să-l scurtez de cap eu, cu mâna mea.

– A pierit mama Țepelor? se hazardează Nicolae a glumi.

– Nicolae, îți arde de glume? Vezi că, de ți-oi arde eu una, n-are să-ți placă.

– Iertare, Doamne, se preface omul că-și pune cenușă-n cap pentru asemenea blasfemie, însă zâmbetul tot nu i s-a șters de pe chip.

Vlad îl ia pe după umeri și fac câțiva pași prin cort.

– Mă tot gândesc, cum am face mai bine, ca să-l dovedim pe proclétul de păgân. Știu prea bine că au pe puțin de cinci ori oamenii noștri și mașinării de război dintre cele mai nou născocite. Oricum o dau, știu că pe cinstite nu-i putem bate. Trebuie, totuși, să facem cumva și să le mai micșorăm din numărul oștenilor.

– Păi, dacă pe a dreaptă nu merge, ar fi bună vreo lucrătură pe la spate.

Eh! Numai la o astfel de lucrătură nu s-a așteptat Mehmed. Se vede treaba că a uitat cât de șiret poate fi Vlad, însușire care, pe lângă celelalte, putea să aducă prăpăd.

– Așa socot și eu, Nicolae. Uite ce-i. Îmi aduc aminte că nu de mult, printre cei închiși în beciurile cetății, au fost vreo doi betegi de moartea neagră.

– Acea de-i zic doftorii, pestă ori ciumă?

– Îhâm. Un piculete de ciumă dintr-aceasta nu le-ar prinde prea bine turcaleților. Pe deasupra, le-am face o bucurie să-i trimitem direct în brațele lui Allah al lor, care de abia îi așteaptă, ca să-i așeze în harehuri binecuvântate numai cu copile dintre cele mai frumoase.

– Îți arde de batjocură?!

– Nicidecum, ei așa cred că-i raiul lui Allah. Cât am trăit în lumea lor, le-am aflat obiceiurile și credințele. Prin urmare, ciuma le-ar putea aduce fericirea.

– Cum gândești să facem?

– Atunci când fost-au acei betegi în beci, doftorii au cerut îngăduință să cerceteze. Au căpătat-o. Vezi de mai au niscai șobolani din cei puricoși.

– Șobolani puricoși?

– Nu mai întreba atâta și fă ce-ți zic. Da, șobolani. Prin ei se răspândește molima. Îi destul să te muște un purice de-al șobolanului, ca să te ia boala. Doi, trei șobolani din aceștia, strecurați în tabăra otomană și le-am făcut felul.

Și li l-au făcut.

Mehmed a dat poruncă sub pedeapsa cu moartea, ca toți cei ce dau un semn cât de mic de boală, să fie omorâți pe loc, iar bunurile lor să fie arse. În focuri se arunca pucioasă. Fumul înecăcios și mirosul greu învăluia tabăra. Panica s-a instalat printre soldații care umblau legați cu năframe peste gură și nas. Se spăimântau și fugeau ca de potop din calea vreunui doftor dintre aceia care purtau mască în formă de clonț de pasăre răpitoare. Pelerinele negre cu care se înveșmântau fluturau în jurul lor precum niște flamuri ale pieirii.

Bineînțeles că în astfel de condiții, Mehmed a fost nevoit să oprească orice fel de atac, nemaivorbind de înaintare. Aștepta ca oamenii să se tămăduiască de multele vătămături încasate în luptă, el gândind la răzbunare, în timp ce Vlad își aștepta încrezător ajutoarele promise.

– De îndată ce trece acest blestem abătut asupra noastră, trebuie să-l scoatem pe Drăculea din vizuina în care s-a ascuns, înainte de a se uni cu armata lui Corvin, care e mult mai mare și mai puternică. Împreunați, s-ar putea să ne dovedească. Prin urmare, nu avem de ales. E de mare trebuință ca Vlad să iasă la vedere, să-l prindem în câmp deschis.

– Nu-ți fie cu supărare, Sultanule prea mărit, vine replica lui Radu. Ai mai încercat asta și uite ce a ieșit. Ne-am căptușit cu pestă și ne mor oamenii pe capete, împuținându-ne.

– Rapoartele de astăzi zic cum că s-ar mai fi potolit. E nevoie să gândim din vreme la ce va urma.

– Bine, dar cum îl vom păcăli, ca să mușțe momeala?

– Tu, Radule! Tu!

– Eu?

– Da, tu.

– De ce tocmai eu? Și, din nou, cum?

– Pentru că pe tine te cunoaște și el și cei de pe lângă el. Îți va fi mai ușor să pătrunzi în tabăra lor.

– Dar pe drum pot întâlni ostași care nu mă cunosc și, până să se lămurească, îmi pot face cine știe ce. Apoi, lasă-te că mi-ar face mie felul. Ce a fi mai apoi? Îți repet, nu-l disprețui pe Vlad, căci e mai isteț și mai destoinic decât crezi. Îți alunecă printre degete, când nici nu te socoți.

– Îi cunosc prea bine firea și mintea. Nu uita că am copilărit împreună și ne-au școlit aceiași dascăli. Are acest profit, de a ști ce știu eu, dar și eu știu ce-i poate lui capul. Este limpede că atunci când se înfurie, se aruncă fără a gândi mai înainte. Așadar, trebuie scos din minți.

– Mai tare decât atunci când l-ai făcut laș? Nu uita cum te-a "răsplătit".

– Filosof ai fost, filosof ai rămas. Iar despici firu-n patru.

La cealaltă întrebare, răspunsul este că ți-am găsit cine să te ajute a trece nebăgat în seamă. Un important om de-al vostru, al valahilor, vreau să zic, îți va fi scut. Sub oblăduirea lui, nu ai să fii oprit, ba chiar nici văzut, căci vei sta pitit în rădvanul lui, iar el va fi cel care se va arăta santinelelor, iar acestea, recunoscându-l, n-au să-l întrebe de sănătate.

– Cine-i acesta, mă rog ție?

– Eu sunt acela, se ivește de după o draperie un bărbat trecut de prima tinerețe, dar încă în putere. Straiele bogate, cu guler mare din blană de vulpe și cușma cu pană de fazan în frunte dovedeau că face parte din marea boierime valahă, dar Radu nu-l recunoștea.

– Firește că nu mă cunoști. Când ne-am văzut ultima dată, tu erai încă un copil. Apoi ai rămas la Istanbul. Aș gândi că spre norocul tău. Altfel ai fi ajuns slugă sub biciul de foc al Dracului.

Dintr-un impuls instinctual, Radu face un pas către el și duce automat mâna la mânerul iataganului. Mehmed ridică palma.

– Nu te repezi. Ascultă-l.

– Măritul Sultan are dreptate. Ți-oi mărturisi că eu am scăpat de la prăpădul de Paște, pentru că Dumnezeu m-a ferit. Tocmai atunci am bolit de o durere zdravănă de șale, care nu m-a îngăduit să mă ridic.

Și-a dat seama prea târziu că a rostit numele lui Dumnezeu și nu pe cel al lui Allah, fapt care ar fi putut să-l supere pe Sultan, dar acesta preferă să nu se simtă deranjat. În fond, "Interesul, poartă fesul". Nevăzând niciun semn de supărare la Sultan, boierul continuă a vorbi.

– Pentru că a omorât atâția boieri de neam, și-a făcut mulți dușmani aprigi. Eu sunt printre ei. Fiindcă mi-a omorât atunci feciorul. Singurul meu moștenitor. Nu-l voi ierta nici în mormânt. Așa că eu și mulți alții ca mine vrem să-l vedem mort, iar pe tine în locul lui, pe scaunul domnesc, ceea ce vom face cu sprijinul Marelui

Sultan, fără de care sprijin, n-am putea dovedi. Allah să ne ajute!

Mehmed nu-și poate stăvili o privire disprețuitoare, auzind ultimele cuvinte ale "cinstului" boier.

– Așa să fie, boierule!

Un semn din cap îi dă de știre valahului, că poate să se retragă.

– Bănuiesc faptul că răspunsul la prima ta întrebare, de ce tu, este clar. Pe tine te vor. Acum, la a doua întrebare, cum. O s-o răpești pe Katharina. Aceasta vei face.

– Pe Katharina?

– Pe Katharina. Avem știință că, după moartea soaței lui, a instalat-o în castelul din cetatea Poenari, cu tot cu copii. Dacă om avea-o pe ea, l-om avea și pe el. Ha! Dragostea-i lucru dracului. L-a prins până și pe Vlad Dracul. I-a pus zăbala. Ha! După cum i-om pune-o și noi. Acesta i-i sfârșitul.

17.

Scrisoarea

Radu se uită cam pieziș. Nu-i prea vine la îndemână să o facă, mai ales că nu era la fel de sigur precum era Padișahul că istoria se va scrie exact după planul lui.

– Tu te îndoiești de izvodirea mea, ori ce-i cu fața asta lungă?!

– Nu am nicio îndoială, mințește Radu, doar că nu-s prea dumirit cum om face-o. Muierea aceea-i cam afurisită, după cum am mirosit eu. Nici proastă nu-i. Teamă mi-e că n-are a mă crede, orice i-oi zice.

– I-i zice, i-i zice. Diplomaticește, după cum ți-i felul. Ai limbă de șarpe, te mușcă până nici nu gândești, te otrăvește și-ți încolăcește iute mințile.

– Mare mulțămire pentru vorba de laudă, dar tot nu pricep anume cum om face.

– Acum ți-oi spune-o și pe aceasta. Avem la curte un plastograf tare priceput. Le scrie într-o grămadă de limbi de nici Profetul nu le-ar dibui. Fie-mi cu iertare! se închină Mehmed.

Ticluim vorbe ca din partea Dracului către țiitoare, iar tu te duci cu misiva.

– Dacă nu are să aibă pecetea lui Vlad, n-o să creadă.

– Tu să fii sănătos, Allah să-ți dea zile! Pe aceasta o avem de mult. Pentru ce crezi că plătesc iscoadele și pe trădători?

Haide, du-te de te pregătește de drum, ca să pleci degrabă. Să nu mai pierdem vremea, căci nu știi când nebunului de frate-tău, îi pocnește prin mintea lui cea întortocheată să ne mai atace încă o dată când nici nu visăm.

Radu se execută. Nu are ce face. Nu putea risca dușmănia Sultanului. Mehmed făcea tare urât la mânie. Întotdeauna, în astfel de situații dificile, lui Radu îi venea în minte o întâmplare, care încă îi mai bântuia visele.

Pe când au stat în temniță, laolaltă cu tatăl și fratele Vlad, a fost martor la un supliciu la care a fost supus un bei, socotit trădător.

Mai dintâi i-a fost smulsă limba, cea cu care îl vânduse pe Sultan. Apoi i-au fost băgate țepi sub unghii, înainte de a-i fi smulse cu totul.

Cum cea mai mare nefericire a unui bărbat era socotită neputința de a fi potent, i s-a retezat cu un clește organul plăcerilor. Astfel, mutilat în fel și chip, i s-a oferit o altă "plăcere", și mai mare, aceea de a fi legat de o frânghie agățată de un scripete fixat în bolta temniței. La picioare, cătușe, ca să nu și le poată depărta. În plus, i s-au atârnat greutatea, care să-l tragă în jos, în timp ce, cu ajutorul scripetelui, a fost ridicat de subțiori. Mâinile, legate la spate. După atâția ani, Radu încă auzea sunetul încheieturilor care trosneau. Cu aceasta, chinul nu a luat sfârșit. Dedesubtul tălpilor, pe o lespede, au fost aduși cărbuni aprinși. După ce l-au întins bine, s-a dat drumul scripetelui, iar tălpile omului au căzut peste tăciunii care scoteau scânteii. Urletele auzite atunci sunt greu de imaginat și și mai greu de alungat din minte.

Când, în sfârșit, i-au retezat grumazul, a fost o izbăvire. Căpățâna, înfiptă într-un vârf de suliță, a fost pusă, spre vederea tuturor, pe zidurile palatului. Să fie învățătură de minte. Toată vremea era pe zid șir de căpățâni rânjite. Nu cumva ca lumea să uite, fie și pentru o minută.

Cum să nu te cuprindă toate spaimetele la o astfel de aducere aminte?!

Asudat de graba drumului și plin de colb din cap până-n picioare, Radu ajunge sub zidurile cetății. Fusese ticluit astfel, ca aliați de-ai Sultanului să se afle de gardă la porți, pentru a-i înlesni intrarea, nu care cumva vreun prea sârguincios să-i pună niscai opreliști.

S-a nimerit ca, tocmai la ceasul acela, Katharina să se afle în grădina palatului. Tăia flori de trandafir, ca să le pună în iatac. Îi plăcea să le simtă mirosul proaspăt, când se dădea hodinei. Le tăia cu o custură, apoi le punea într-un coș purtat pe braț, în timp ce cânta încetșor.

– Bună să-ți fie vremea, cumnată, o ia Radu prin surprindere.

Își lăsase calul la grajduri, se spălase pe față și pe mâini la cișmeaua din curtea din dos, cea aflată lângă vâlăul de adăpat caii. O slugă i-a luat pelerina și i-a scuturat-o bine de colb, înainte de a i-o pune iar pe umeri. Astfel dichisit, a purces a o căuta pe Katharina. S-a apropiat ca mârta, amuzându-se în sinea lui, de cum o va speria luând-o pe nepregătite.

Doar că nu a fost după gândul lui. Femeia, de-acum trecută prin multe, era tare de înger. Când i-a auzit glasul, recunoscându-l pe loc, s-a întors către el cu ochii scânteindu-i.

– Pe domnia ta, ce vânt te aduce în aceste locuri, dacă mi-i îngăduit a întreba?

Politețe de circumstanță, abordată cu o vădită poziție de respingere.

– Frumoasa mea, așa îți întâmpini fratele?

– Frumoasa ta? Cum de îndrăznești așa vorbă? Ori că ai tras zdravăn la măsea înainte de a ajunge aici, ca să prinzi curaj? Și apoi, de când, mă rog ție, suntem noi doi frați, căci eu nu am știre?

– Cum de când? De când ești laolaltă cu fratele meu.

– N-am cunoștință ca bărbatul meu să aibă de frate un trădător de țară și neam. Așadar, nu ai ce căuta aici. Nici frate, nici nefrate. Tu ești un nimeni!

– Frumoaso! Nu se lasă Radu intimidat de asprimea femeii. Mi-ai mai arătat o dată ușa, dar acum vin din partea lui Vlad însuși?

– Vlad te-a trimis pe tine? Fugi de aici cu născociri de aceste. Nici copiii nu te-ar crede.

– Văd că ești Toma necredinciosul, dar uite dovada.

Scoate scrisoarea dintr-un buzunar potrivit în dosul brâului lat și i-o întinde.

– Ne-am împăcat și am hotărât să luptăm împreună, ca frați ce suntem, împotriva necredincioșilor. Oricine ce ar zice despre mine, nu pot uita nici eu și nici

ierța cum mi-au schilodit copilăria. Au crezut că mi-au strâmbat sufletul cu apucăturile lor, dar s-au amăgit amarnic. Iată-mă-s aici, gata să le-o plătesc.

La auzul acestor vorbe, deși cu mare îndoială, femeia apucă misiva care îi era întinsă. Studiază pecetea, o întoarce pe toate fețele, se uită din nou. Îi era adresată ei. Scria deslușit: Katharinei, Doamna de la castelul cetății Poenari.

Rupe pecetea după ce o analizează din nou cu atenție, pentru că nu i se părea tocmai de crezare. Nu își dădea seama bine ce anume nu-i suna cum trebuie. Dar ceva... ceva era. Culoarea cerii parcă nu era la fel ca cea din cancelaria lui Vlad. Acea era de un roșu mai aprins, așa cum îi plăcea lui... Hm! Poate că în tabără nu era posibil să aibă totul după plăcerea lui.

Dacă s-ar fi fost să se ia după ce simțea, i-ar fi înapoiat scrisoarea lui Radu și i-ar fi poruncit să o ia la picior, fără zăbavă.

”Da, dar dacă, totuși?”...

Cu mâini nu foarte hotărâte, deschide, totuși, epistola. Recunoaște scrisul lui Vlad. Citește. Fața i se destinde. Privirea-i devine caldă, de om care iubește. Cum să nu fie astfel când scrisoarea începea cu ”Îngerul meu”? De unde să știe ea, că adresarea-i doar o nime-reală, fiindcă la turci, tot a doua vorbă de adresare când un bărbat voia să impresioneze o femeie, este ”*melegim*” și că înseamnă exact îngerul meu? Ea era fericită că el își amintea de acea noapte a îngerilor, cum el însuși o numise, acea noapte când s-au văzut prima dată și când

șugubățul și neastâmpăratul de Eros i-a străfulgerat pe amândoi, direct în inimă.

Citește. Sufletul i se umple de bucurie nețărnută, iar mintea i se cufundă-n ceață, refuzând să mai gândească ceva.

Îngerul meu,

Ai cunoștință de cât de mare mi-a fost dorința de a te păstra lângă mine pentru totdeauna, de a te ști numai și numai a mea, încă din acea noapte sfântă, în care ceata îngerilor mi te-a scos în cale și ne-au atins cu aripa lor fermecată? Starea aceasta de a nu te ști soața mea după datină, înaintea Domnului și a oamenilor deopotrivă, mă sfâșie. Nu o mai pot îndura. De aceea, îndură-te tu și vino! Încrede-te în Radu și urmează-l. El știe prea bine de la mine ce are de făcut.

Acum am un prilej de răgaz de la luptă. Am știre că turcul stă potolit și-și linge rănile, iar eu nu am de gând să mai atac prea curând de unul singur. Așadar nu e niciun pericol.

Când vei ajunge la mine, ne vom uni după lege, așa cum sfârâie sufletul meu de dorul de a o face și a te ști soața-mi legiuită.

Nu întreba și nu te îndoii, numai vino!

Vlad, soț iubitor

Și

Domn al Valahiei.

Cu toată exuberanța stârnită de aceste vorbe dulci, de undeva, din străfundul minții aburite de dragoste prea mare a Katharinei, se ivește o dâră de neîncredere.

”Parcă prea stăruie să nu am nicio îndoială... Dar dacă eu sunt prea bănuitoare și-l supăr prin neascultare?”

– Katharina, o trezește glasul lui Radu. Uite, eu am nevoie să mă primenesc. Sunt și tare flămând și ostenit de drum. Poți porunci să mi se împlinescă aceste nevoi, rogu-te?! În vremea aceasta tu te poți socoti în liniște la toate cele, căci văd că te îndoiești. Spre folosul tău și al copiilor, aș cuteza a te sfătui să împlinești dorința fratelui meu. Eu îl cunosc. El nu se roagă de două ori.

Dacă te hotărăști, ne-om așterne drumului la crăpatul zorilor. Niște ceasuri de hodină nu ne strică, căci avem de bătut cale destul de lungă.

Dimineața și-a arătat un chip senin și îmbujorat de mângâierea iubitului ei Soare.

În castel, forfotă. Doamna Katharina se pregătea de plecare.

Două slujnice din cele apropiate iatacului, dădeau zor cu pregătirile calabalâcului și a merindelor.

– Să spun drept, când mă uit la crăișoru Radu, simt așa că mă furnică în tot boiul. Mi se scurg ochii, de frumos ce-i. Ca o fată mare, de frumos. Tu ce zici?

– Io zic să-ț bagi mințile-n cap, fată dragă. Am băgat de samă că-ț cam joacă ochii-n cap, nu numa după crai. Te cam țâi și după Ilie, cel din garda de la porți. Doar nu-i visa să te ia cu cununie?! Bagă seamă că azi, mâne ti-i trezi grea. Ce-i face atunci? Asta să-mi dai răspuns.

– Acuma tu te gândești numa la prostii. Nu-s io fată din acelea. Ce-i rău dacă-mi caut pereche să mă mărit, că n-oi sta toată viața slujnică.

– Îhî! Și te-ai socotit să-i arunci ocheade fratelui lu Vodă. Tu nu vezi că nu are ochi decât pentru doamna Katharina?

– Ai băgat și tu de samă?

– Că n-oi fi oarbă. Dară de a prinde veste Măria Sa... Ptu, ptu, ptu și facu-m cruce cu mâna stângă.

Amândouă își scui pă-n sân și se închină.

– Mai bine ne-om ține gura, că poate a auzi careva și o fi vai și amar.

– Oare doamna Katharina nu a văzut asta? Cum de pleacă cu el, dacă știe? Ori poate că și ea îl place.

– Tacă-ți fleanca, ori că te mână pielea? Ce să placă? Umblă vorba că el fost-a păpușa Sultanului și că a deprins plăcerea asta.

– Bine, bine, tac! Că-n casa asta nici n-ai cu cine cleveti. Dar atâta oi mai zice. Poate fi și de una și de alta. Ce-are?!

– Mă, da bine te mai pricepi tu la d-alde astea.

Fata s-a oprit din împăturit haine și și-a privit prietena cu reală mirare. Nu erau de vorbit asemenea lucruri între muieri cinstite, mai ales, fete mari. Că nici de cum va fi noaptea nunții lor nu erau învățate cine știe ce, dar

de alte cele năstrușnicii. Ar fi însemnat rușine mare. Câte o mătușă ori vecină le spunea, în mare taină, că trebuie să rabde ce le-a face bărbatul și să se supună, cumiști. Apoi or vedea ele mai departe. Cum să vorbești despre ce se petrece în așternut? Necum de asemenea deprinderi păcătoase.

Cu toate acestea, curiozitatea feminină-i curiozitate feminină. Boală fără de leac. Întrece sfiala.

– Dar tu de unde le știi pe acestea?

– Io nu fac pe sfânta Filofteia, ca tine. Dacă vreau să știu ceva, caut și cercetez.

– Eee, și? Cine ți-a zis?

– Sor-mea. Aia măritată. Că bărbatu-su, odată, în satul lui, înainte de-a se însura, când turcii or dat năvală la jaf, de luau tot, apoi ardeau, omorau, pe muieri le siluiau, iar pe copii îi luau robi, cumnatu-meu a prins un turc că se chinuia să... știi tu, un ficioraș de vro zece ani. Copilu urla ca din gură de șarpe și se zbătea, dar cumnatu l-o scăpat. L-o prins și l-o târât pe turc în dosu casei și i-o tras un toc de bătaie soră cu moartea. Apoi o turnat pe el o găleată de apă rece, să-l trezească. L-a luat la întrebări, iară acela, amețit bine, numa boscorodea ceva de o nevastă și copil.

– Mi-i cam a mirare că bărbatu sor-ti l-a înțeles ce zicea pe limba lui. Or cumnatu te pomenești că vorbește pe turcește?

– Nu căuta a batjocori. O rupe un pic. Așa-s aceștia de trăiesc lângă hotare. Mai prind câte o vorbă, două. O înțeles că-i striga pe-ai lui: *oglum, karim, hayatim*. Așadar are muier, care i-o făcut copil. Și mai apoi...

– Lasă, că nu-i treaba mea să știu de astea. Haide să terminăm treaba, că acușica apare stăpâna, gata de plecare, iară noi am tândălit cu prostii nelăute. Haide, repede, să gătim la vreme!

O fi avut Mehmed iscoade peste tot locul, însă nici Țepeș n-ar fi fost Țepeș, dacă nu și-ar fi lăsat în urmă oameni de încredere, care să-i vegheze casa și femeia.

Bineînțeleș că, încă de la sosirea prințului Radu, nu li s-a părut ceva în ordine. În plus, mișcare neobișnuită la grajduri și la castel.

Ilie, cel cu clenci la servitoarea cea cu gură spartă, a luat-o cu binișorul, cu șoșele, cu momele, cu o floare de i-a pus-o la ureche în timp ce-i șoptea o vorbă dulce, a făcut-o să dea din ea tot ce văzuse ori ce își închipuia în mintea ei de păsărică, aprinsă de goana hormonilor treziți din somn.

– Doamna pleacă cu crăișoru cel frumușăl. Eu cred că lui i s-au aprins călcâiele după ea, dară că și ea vrea. Altfel nu s-ar duce.

– Unde pleacă și de ce, dragostea mea! o dezmiardă bărbatul, ca să o poată trage de limbă cât mai bine.

– Nu oi ști eu unde, dară noi am avut poruncă de a-i aduna cele de trebuință la drum și ședere mai îndelungată.

– De ce socoți că-i îndelungată? Așa v-o spus doamna Katharina?

– Nț! Crede-mi ce-ți zic, că nu vorbesc în dodii. A cerut să-i pregătim veșmântul cel mai frumos și bogat, acela din mătase și...

– A spus cumva și pentru ce vrea la drum asemenea veșmânt bogat?

– Nu, dară mă socot că or mere pe la vrun bal, ori ceva petreceri d-ale lor, ale domnilor celor mari.

– Știi când pleacă?

– Parcă auzisem ceva pe unul din grăjdari, venit cu noaptea-n cap la cuhnii să-și ia de mâncare. Era pe grabă mare. Trebuiau pregătiți caii și caleașca cea mai bună, căci se pleacă de cum crapă geana de lumină.

– Nu ai auzit cumva ce au vorbit, ce i-a zis ca să o facă să plece cu el?

– Nț! Știu numai că el a adus o misivă și doamna mai dintâi nu a voit a o lua, iar mai apoi, când o citea, chipul i s-a luminat.

– Bine, bujoru meu! Ne-om mai vedea. Te-oi căta, când oi avea liber din gardă.

Ilie era îngrijorat, pentru că era cusut cu ață albă că ceva nu-i cum trebuie. Pleca ea cu Radu, dar nu pentru Radu. Clar. De la cine putea fi misiva care să o bucure? Numai dacă ar fi de la Vlad ar putea-o bucura. Faptul că a adus-o Radu nu se potrivea, neam.

”Aici sigur și-a băgat necuratul coada. Trebuie înștiințat Vlad numaidecât.”

– Gheorghe! îl strigă pe unul dintre subalternii lui în care avea mare încredere. Degrabă ia cel mai bun armăsar și te du, cât poți mai iute, în tabără la Vlad Vodă și du-i acest răvaș de la mine.

Dacă te-a prinde careva, înghite-l degrabă. Înțelesu-m-ai, Gheorghe? Să nu care cumva să ajungă în mână străină.

Pe de altă parte, Ilie a pregătit o poteră de voinici, care să-i urmărească pe cei doi. De la distanță și cu grijă ca să nu fie descoperiți, dar să poată interveni în caz de a avea doamna Katharina nevoie, căci cine știe ce urzeli a pus la cale acest frate, laolaltă cu Sultanul.

”Prokletul vrea scaunul domniei, iar trădarea de neam intră în planurile lui Mehmed Sultan, care-i un șarpe alunecos și nu tocmai prost în ale politichiei. Bănuiesc și nu cred că mă înșel. I-a făgăduit Radului că-l pune Domn, iar acesta, doritor de mărire, l-a crezut și a purces degrabă a împlini voia Padișahului.”

Gheorghe a încălecat pe dată și a dat pintoni calului. A urmat un drum de puțini știut, o scurtătură prin locuri pustii, neumbrate, locuri unde numai lotri își aflau ascunzătorile. A ajuns în vreme înjumătățită față de drumul obișnuit al neguțătorilor, ori al străinilor, precum și al oștirii lui Mehmed, ori a Corvinului sau oricare o fi fost ea.

18.

Planuri zădărnice

Calea către tabăra sultanului trebuia să dureze cam două zile de mers cu rădvanul, deși prințul pusese să se înhame patru cai.

Când s-a apropiat înserarea, a poruncit oprirea, la marginea unei pădurici, unde s-a ridicat cortul, printre copaci, ca să fie feriți de ochi străin. Un slujitor a întins o ștergură în mijloc, pe care a așezat bucate și o carafă cu vin dulce și parfumat, ca pentru femei. Pe de margini a adus, ca să fie culcuș, două plăpumi groase și acoperitori din blană de oaie merinos, din cele cum au arabii.

Katharina, doborâtă de oboseala drumului și împovărată de gânduri și de îndoielile care nu o părăsiseră cu totul, nu a băgat de seamă ce trebăluiește sluga. S-a așezat pe una dintre perne, care țineau loc de scaune.

– Haide de mănâncă. Îi fi tare înfometată, căci n-ai pus în gură nimic de astă dragă dimineață.

– Mulțumesc pentru grijă. Așa este, dar aș fi avut mai degrabă dorința să mergem toată noaptea, ca să ajungem mai repede la Vlad.

– Înțeleg că ți-i tare dor de el, dar ai un piculeț de răbdare. Nu-i tocmai bine a călători noaptea prin aceste locuri. Tabăra turcească nu-i așa departe. Dacă le vine chef la un atac iute de noapte, pentru a prăda? Mai bine stăm aici scutiți și umblăm pe zi, când vedem pe unde călcăm. S-ar putea să dăm cu o roată a rădvanului într-o groapă și să se rupă roata ori osia. Nu-i bine noaptea.

Haide de îmbucă!

Prefăcutul își avea planul lui. I-a întins Katharinei cupa cu vin.

– Ia de gustă.

– Eu nu beau niciodată vin.

– Acesta nu-i vin. E din struguri storși chiar înainte de a pleca eu. Am gândit că s-ar putea să nu vrei vin. Uite ce miros frumos are. Iar aroma, pe măsură. Băutura zeilor. Așa zic grecii. Cum că zeii lor, trăitori în Muntele Olimp, cu astfel de zeamă fermecată se hrăneau, de erau nemuritori.

Katharina se cam codea, neavând mare încredere în vorbele lui dulci, dar până la urmă a ciugulit ceva și și-a muiat buzele de câteva ori în licoarea dulce și bună, care i-a adus o moleșeală plăcută în trup.

– Te-a ajuns truda drumului. Du-te de te întinde. Eu oi sta afară până te bagi în culcuș. Numai bine am să trag două fumuri din narghilea, apoi m-oi trage și eu la hodină.

– Tu ai să te culci afară?

– Nu te griji de aceasta. Îmi port eu de grijă.

Radu zâmbea în sinea lui, știind prea bine ce plănuise. Numai că planul de acasă nu-i întotdeauna precum cel din târg. El nu avea de unde ști că femeia avea somnul ușor și că Vlad o învățase să doarmă cu un jungher sub pernă, atunci când el nu se afla lângă ea.

Astfel, când Radu a dat să se strecoare lângă ea, cu gând păcătos, ea, iute a scos jungherul și l-a tăiat la mâna pe care tocmai o întindea, ca s-o drăgălească.

Lumânările se stinseseră, așa că ea nu a văzut pe cine a lovit, iar el și-a mușcat buza, ca să nu geamă și a ieșit degrabă. Sluga lui l-a oblojit îndată, apoi și-a tras mânia cămășii, pentru ca să nu se vadă.

Katharina nu a mai pus geană pe geană toată noaptea.

”Poavără muiere!” a decis Radu, apoi l-au podidit amintirile.

Se vedea în cortul sultanului Murad, cel iubitor de copii. Fuseseră la un exercițiu cu arcul și săgețile, iar seara s-au pus pe benchetuală. Pe Radu, care nu avea mai mult de vreo zece ani, l-a așezat lângă el. Padișahul s-a îmbuibat cu fel de fel și era vesel tare.

Aerul era dens de miresmele amețitoare ale ierburilor aromate care ardeau în vase speciale, făcute anume, din aramă.

Cu mâna lui îl îndopa pe Radu cu rahat cu nucă și cu smochine zaharisite. De la o vreme a început a-l mângâia. La început pe părul lui frumos și alunecos precum mătasea de China, apoi a prins a-și petrece mâna care pe unde. Copilul încerca să se scuture, nu înțelegea ce se întâmplă. Când l-a sărutat pe buze, iar convivi au început a grohăi ca porcii și a bate cu palma în masă, copilul s-a speriat atât de tare, încât nu a mai judecat nimic, a scos un jungher ce avea la cingătoare și l-a înfipt în pieptul sultanului, apoi a fugit încotro a văzut cu ochii.

Două zile și două nopți a stat cățărât printre crengile unui pom, ca să nu fie văzut. Până la urmă l-au podidit toate nevoile și a priceput că nu are altă cale. S-a întors cu coada între picioare. Nu a fost pedepsit. Murad nu a pățit nimic, pentru că, repezindu-se ahtiat spre petrecere, rămăsese cu zalele pe el, iar puterea copilului nu a fost destul de mare, încât să le străpungă.

”Astfel am ajuns eu păpușa favorită a lui Murad. La aceasta i-am luat-o înainte lui Vlad, care a fost lăsat mai de căruță. Eu am fost întotdeauna mai frumos decât el, iar muierile mă vor mai tare pe mine, decât pe el. Nu m-am așteptat ca această săsoaică să fie croită pe alt calapod.”

În zorii zilei, s-au așternut din nou la drum, într-o tăcere ca de îngropăciune. Katharina nu a scos un cuvânt, decât un răspuns prin înclinare de cap, la binețea pe care el i-a dat-o. Se vedea cât de colo că era foarte îngrijorată și asemenea de furioasă, căci fulgera primprejur cu ochii ei cei albaștri, parcă ar fi căutat să găsească ceva ori pe cineva. Știa el, Radu, ce căuta, doar că se îngrijise ca ea să nu poată afla. Dacă ar fi ajuns pățania la urechile lui Vlad, nu i-ar fi fost lui tocmai moale.

”Nebunul de frate-miu ar fi în stare să mă țepuiască și pe mine, cât de frate mezin îi sunt!”

Toată ziua și-au petrecut-o pe drum în liniște, fiind tot mai aproape de tabăra otomană.

Radu era mulțumit, crezând că și-a îndeplinit cu bine sarcina. Doar că, între timp, Gheorghe ajunsese la Vlad, cu ceasuri bune înainte de a ajunge ei la Mehmed.

L-a găsit pe Vlad stând undeva mai la marginea taberei, pe un butuc și cetind dintr-o carte. Îi plăcea lui ca, în clipe de liniște, să-și îndulcească sufletul cu poezie grecească. Înainte de a-l invada Katharina cu dragostea ei, se desfăta recitind Homer. Mai ales Iliada. Îl fascina vitejia lui Ahile, mândria lui Agamemnon și tacticile de luptă ale lui Menelaos, precum și înțelepciunea bătrânului rege Priam. Dar, de când Katharina i-a potopit viața și inima, își potolea dorul cu poezia lui Sappho, care îi făcea ființa să cânte. Se minuna el însuși de ceea ce simțea. El, crudul Vlad, numit Țepeș?! El, care a scurtat atâtea vieți?! El, subjugat de vorbele cântate de o femeie care-i de mult țărână?!

Totuși, cu toate că era afundat în lectură și stăpânit de cele gânduri, fiind învățat să trăiască în grijă, a auzit fâșâitul călcăturii lui Gheorghe pe frunze și crenguțe. A ridicat capul. Îl recunoaște pe slujitor. Așază cartea alături și, lucru de minune, îi zâmbește omului.

– Să trăiești, Măria Ta!

– Ce vânt te aduce, Gheorghe?

– Ia, veste, Măria Ta.

Îi întinde zapisca cu pecete.

Nu apucă să citească bine nici primele vorbe, că sare-n sus ca arcul și scoate un urlet ca de atac. Fără să se socoată, sare în spatele calului lui Gheorghe. Părul lung îi flutură în vânt, iar fălcile-i sunt încleștate, încât îi trosnesc dinții-n gură. Gheorghe rămâne uitându-se descumpănit în toate părțile, neștiind ce să facă. Norocul că tabăra nu era departe și a reușit să ajungă acolo pe jos. L-a anunțat pe unul dintre căpitani, care, degrabă a ordonat ca un grup de cavalerie să ia urma lui Vodă.

Rădvanul se zdruncina prin gropile drumului, înaintând către un loc pe care Katharina se silea să-l dibuie unde s-ar putea afla. Încă avea îndoieli în privința scrisorii. Tot întorcând ea situația pe toate fețele, la un moment dat simte ca un stilet înfipt în inimă și i s-a părut că aude glasul dragului ei Vlad că dă un urlat. Exact cum urlă lupii iarna la lună plină. O trec fiori. Este convinsă că îl simte pe Vlad în apropiere. Scoate capul pe fereastră. Radu călărea alături.

– Mai avem mult de mers?

– Nu mai ai răbdare? Acuș ajungem.

Senzația că simte prezența lui Vlad undeva în apropiere este dublată de o îngrijorare crescândă. Neli-niștea acesta o determină să facă ceva. Uitându-se în jur, vede nu departe un pâlcc de copaci și consideră că acela-i loc potrivit pentru a încerca să fugă. Apoi are să stea ascunsă, până când a da Vlad peste ea. Era convinsă că el o căuta chiar în acele momente și că ceea ce a simțit sunt semne.

– Vreau să cobor.

– Ce-ți veni, așa deodată? Nu mai e mult. O să te dezmoțești atunci.

– Nu pricepi! Am unele nevoi.

Se opresc. Ea coboară și o ia în direcția pomilor.

– Unde crezi că te duci, îi strigă-n urmă Radu.

– De ce nu mă însoțești și să privești când mi-oi ridica poalele?

Ironia și enervarea ei evidentă l-au făcut pe bărbat să se rușineze.

– Cer iertăciune! mai apucă a zice, înainte ca femeia să dispară din raza vederii lui.

Când soarta hotărăște ceva, atunci lucrurile se potrivesc.

Vlad, de după un pom, privea scena, mângâindu-și calul pe grumaz, ca să-l oprească a necheza și a atrage atenția. Tot atunci aude de undeva din spatele lui un fluierat ca de pasăre, repetat de trei ori. Acesta era semnalul între el și ai lui, când porcedeau la atacuri fulger. Grupul căpitanului îl ajunsese din urmă. Le răspunde cu semnal de atac. Aceștia se reped asupra celor ce însoțeau rădvanul. Luați pe nepregătite, nu s-au dezmeticit la vreme, ca să se apere și sunt hăcuiți cum se cuvine. Puținii care au scăpat, au sărit în șa și au fugit de le sfârâiau cailor copitele.

Vlad s-a aruncat asupra lui Radu, care nu a apucat a se dumiri de ceea ce se întâmplă. L-a trântit la pământ. Lupta este scurtă. Vlad îi apăsă pieptul cu genunchiul, iar cu degetele îl strângea ca o menghină. Era turbat de furie.

– Ticălos ce ești tu! Nu ți-e destul că ți-ai vândut neamul pentru a huzuri, slugă de lux, în palatul Padișahului, acum ai fi voit să mă umilești furându-mi de sub nas femeia dragă?! Ha?! Asta ai vrut, ori ați crezut tu și stăpânul tău că aveți a mă momi astfel și veți pune gheara pe mine?

Din gâttelejul celuiilalt iese un fel de horcăială. Ca semn că voia să vorbească, își agita mâinile prin aer cu

puțina putere care îi mai rămăsese, căci se sufoca și se învinețise.

– Acum vrei să vorbești, ha?! se răstește, dar slăbește strânsoarea. Vorbește.

– Sultanul vrea să te prindă, răspunde Radu găfâit.

– Așa! Iar tu, din drag frățesc, te-ai grăbit să vii să mă încunoștințezi. Bașca, te-ai socotit să-ți scoți cumnata în lume, să mai uitate de singurătatea în care am lăsat-o eu!

Acum te las numai pentru a-i face o plăcere lui Mehmed, trimitându-te în solie de răspuns. Să-i spui că în mâinile mele își va afla pieirea.

Radu nu a așteptat să i se spună de două ori, iar Vlad și-a adunat ceata.

– Dezbrăcați turcaleții și luați pe voi uniformele lor. Într-un ceas se va lăsa noaptea. Până atunci noi vom ajunge la tabăra sultanului și-i vom prăpădi pe cât mai mulți. Pe Mehmed mi-l lăsați mie.

– Măria ta, ce facem cu doamna Katharina?

– Pe ea o iei tu și o duci înapoi, în cetatea Poenari. Ai grijă de ea ca de ochii din cap, altfel... Știi ce te așteaptă.

Katharina, care asistase la întreaga scenă, fără să se fi mișcat din loc până atunci, vine în fața lui Vlad.

– Ba, nu m-oi duce nicăieri fără tine! Dacă faci ceea ce am auzit că ai plănuit, te dai cu siguranță în brațele morții.

– Tu mi-i asculta și nu te-i împotrivi, fiindcă eu știu cel mai bine. Aceasta-i vremea potrivită a-l termina pe Mehmed. Nu voi să-mi scape. Întorc împotriva lui

capcana pe care mi-a întins-o mie. Nu pot păgubi un asemenea prilej.

Femeia se repede și-l îmbrățișează, se lipește de el fără jenă de privirile celor din jur. O doboră frica de a-l pierde.

– Dacă tu pățești ceva, eu nu mai pot trăi.

– Nu oi păți nimic, doară oi scăpa de dușmanul meu de moarte, care îmi vrea pieirea. Haide, fii înțelegătoare și du-te la copii. Or fi înspăimântați că lipsești de atâta vreme.

Auzind de copii, Katharina nu mai obiectează.

19.

Șiretlicul potcoavelor

Acoperiți de întuneric, Vlad și ai săi s-au strecurat ca niște umbre, în deplină tăcere, printre corturile soldaților turci, care dormeau duși. Au pătruns pe nesimțite în corturile vizirilor și ale agilor, care se aflau în mijlocul taberei. Hârști! i-au tăiat și i-au lăsat cu sângele gâlgâind din grumazuri.

Uneia dintre santinele i s-a părut că ar fi auzit ceva, un fel de fâșâit ușor, ca și cum cineva ar călca cu mare grijă să nu se facă auzit. A ciulit urechile. Un geamăt. Slab, dar geamăt. S-a dus să cerceteze. Când a văzut ce s-a întâmplat, a dat degrabă alarma.

– Allah, Allah! *Allah Akbar!* a strigat și s-a repezit înainte ca orbul, cu iataganul scos, dar i-a rămas de străpuns doar noaptea neagră, căci valahii o șterseseră deja, la fel de neștiuți precum veniseră.

Toată tabăra fierbea, în frunte cu Sultanul, care i se închina lui Allah, mulțumind cu căldură, pentru că s-a îndurat și i-a mai dat zile. A scăpat datorită întunericului gros, care l-a făcut pe Vlad să-i confunde cortul cu acela al unuia dintre viziri. Cu bună știință și-a luat un cort identic cu ale acestora, fără însemne speciale, ca să nu poată fi prea ușor dibuit, dacă s-ar ivi un dușman ori un trădător, care să-i vrea moartea.

– Allah, *Allah Akbar!* Cu adevărat, Allah, ești cel mai mare! Așa să-mi ajute Allah! *Allah Akbar!*

Cu fața spre Mecca, se înclină, punând fruntea în pământ și trecându-și mâinile peste frunte și peste obraji, cerând încă o binecuvântare.

– *Allah Akbar!*

Se ridică, își strânge singur covorul de rugăciune, pe care nu avea voie nimeni să-l atingă, în afară de el, căci în fața lui Allah nu avea servitori. Însuși se socotea servitorul Puterii Supreme. Încă aflat cu fața spre Mecca, sfântul oraș al Profetului, face jurământul cel mare.

– Jur pe viața mea și a urmașilor mei, că-l voi ră-pune și pedepsi pe acest Vlad Drăculea, voi nimici Târgoviște și voi transforma în sultanate întreg Creștinismul, de la Buda și Viana, până la Berlin. Cu toții ți se vor închina Ție, Allah, carele ești Dumnezeu adevărat peste toți Dumnezeii.

Odată potolit, cu mintea limpezită, Sultanul a înțeleș repede care e situația și dă ordin de urmărire. Până să se potolească devălmășeala creată în tabăra turcească și să se poată aduna oamenii ca să urmeze ordinul sultanului, Vlad se depărtase deja destul de mult. Când a considerat că este suficient de departe ca să se poată opri, și-a strunit calul din zăbală, făcându-l să se întoarcă în loc, pe picioarele de dinapoi, iar cu cele de dinainte să bată aerul și să necheze. Îndată, ceilalți s-au oprit și ei. Se aflau la o încrucișare de drumuri.

– Mehmed mă vrea prins, mai mult decât oricând. Va veni după noi, cât de repede poate. Suntem prea puțini, ca să-i putem dovedi în luptă dreaptă, sabie la sabie. Ca să scăpăm teferi, ne-om despărți aici. Știe careva dacă e vrun sat pe aproape?

– Pe drumul către stânga, Măria Ta.

– Atunci, eu oi lua-o într-acolo, iar voi, la dreapta. De îndată ce vă îndepărtați puțin, dezbrăcați-vă de aceste uniforme păgâne, căci de vă vor vedea niscai săteni ori drumeți, or sări pe voi cu toporul ori cu sapa.

– N-avea grijă, Măria Ta. Le-om arunca și le-om da foc. Să piară în foc și pară, ca și stăpânii lor, se ițește careva a fi înverșunat.

– Tu, flăcău, vorbești fără minte. Le dați foc, ha? Că aceia de ne-au luat urma or avea orbul găinilor și n-or vedea fumul? Dacă te vrei cu ochii scoși și apoi spânzurat cu capu-n jos, fă cum ai zis.

– Iertare, Măria Ta!

– Din partea mea, fie. Dară să vedem ce-or face osmanlâii, au gânduri de iertăciune? Haide, nu mai pierdeți vremea. Nu avem vreme pentru vorbe de clacă, fiindcă nu am dobândit un avans prea mare. Haide! Ne vedem la Târgoviște.

Ajuns în sat tocmai când se lumina de zi, Vlad se oprește la potcovăria care era pe ulița cea mare.

– Pune-i calului meu potcoave noi, dar să fie cu susu-n jos.

– Cu susu-n jos? nu pricepe potcovarul.

– După cum auzi. Cu rotunjimea înapoi și cu capeții înainte. Adicătelea taman pe dos.

Omul se uita la el ca la altă aia.

– Tu ești turc, ori nu pricepi românește?

Auzind zvon de vorbă, nevasta potcovarului iese din casă. Îl recunoaște pe Vodă după chipul aflat pe banii

cei noi bătuți nu de multă vreme la Sibiu. Femeia i se închină degrabă.

– Să trăiești, Măria Ta! Haide de șezi în casă. Dacă mi-i îngădui, avem un vin tare bun. Poate că o ulcică ți-a prinde bine. Și un colț rumenit de pită caldă, că taman acum ce am scos-o de pe vatră. Te-i hodini până a face blegu acesta de bărbat a meu cele ce ai trebuință. Iartă-l, Măria Ta, că-i cam scurt de minte. Nu pricepe de la întâia vorbă.

”Isteață muiere”, apreciază în sinea lui Vlad, măsurând-o de sus până jos, cu ochi de cunoscător.

Nu are parte de bucuria de a-și încânta ochiul cu un boi frumos de femeie, căci în față îi apare năluca Katharinei, dreaptă, mândră, neînduplecată, cu o cută adâncă, de supărare amenințătoare, între sprâncenele ei încordate precum coarda arcului. I-a pierit pe loc, toată pofta.

”Nu te teme, îngerul meu! Tu ești viața mea. Nici să vreau, nu te pot trăda.”

Gândind astfel, se întoarce către gazdă.

– Ziceai ceva de o ulcică.

Astfel i-a păcălit pe urmăritori, cu potcoavele puse pe dos. I-a derutat, făcându-i să creadă că a luat-o în direcție opusă.

Pe de cealaltă parte, nici Mehmed nu a stat prea îndelung cu mâinile în sân. Și-a adunat soldații și a pornit să înainteze, cu chiu, cu vai, pentru că drumul era tare

anevoios, iar Vlad avusese grijă să lase totul pustiu în cale. Sătenii s-au ascuns prin cele păduri, luând cu ei tot ce au putut, nelăsând nimic în urmă și otrăvind fântânile. În situația aceasta, armata otomană începuse să se simtă demoralizată și mai tare, cu o voință de luptă tot mai mică. Cine să aibă poftă și putere de luptă cu mațele ghiortăindu-i de foame și amețit de sete, numai cu promisiunea fericirii veșnice? Pe deasupra se tot împuținau, căci hărțuirea și ambuscadele vlahilor nu le dădeau răgaz nici să-și tragă sufletul.

Colac peste pupăză, Allah le-a trimis în plus, încercare mare. Niște zile, o ploaie năprasnică, cu fulgere lungi și joase se abătuse asupra lor, în vreme ce străbăteau o zonă cu pădure deasă. Ca să treacă, era nevoie să-și facă drum cu sabia. Crengile bătute de vânt îi plesneau peste ochi, luându-le vederea deopotrivă cu întunericul negru, scoborât din norii cei ca smoala. Caii, speriați de tunetele asurzitoare, îi trânteau la pământ, în mocirla care le trecea de glezne, ajungând aproape de genunchi. De abia reușeau să se desprindă din mîzga clisoasă, căci de undeva din spate, îi ajungea, cu siguranță, o săgeată, căci valahii bântuiau ca niște strigoi, care se năluceau, pândind peste tot, nevăzuți, parcă anume apărați de toate puterile Cerului.

În drum erau înșirate leșurile a sute de camarazi uciși, al căror sânge înclia pământul. Prin copaci atârnu leșurile altora, lipsiți de cap, goi pușcă, și spânzurați de picioare, anume ca să fie văzuți în toată hidoșenia și ca să fie drept pildă.

20.

Simțăminte în cumpănă

Mehmed, bun strateg și comandant priceput, a realizat că singurul mod de a-și scoate armata din starea de deprimare era să-i adune și să dea el însuși dovadă de voință, putere și devotament nelimitat față de Imperiul Otoman, care era menit de către Allah să devină singurul stăpân în stare să domine lumea.

Îi vine în minte imaginea lui Alexandru cel Mare. În loc să-i fie de încurajare, simte că îl furnică un fel de frică, de reală îngrijorare, fiindcă și acela a fost mare până odată, când a pățit-o neașteptat.

După zece ani de lupte crâncene, a ajuns până-n îndepărtata Indie, la Gange, dar cu o armată obosită și cu generali potrivnici. N-a avut încotro, a fost nevoit să hotărască retragerea. Mai departe bulgărele s-a rostogolit. Deprimat, a decăzut, ținând-o numai în orgii de neînchipuit, până când cineva a găsit cu cale să-i hotărască moartea prin otrăvire. A murit scoțându-și inelul cu pecete de pe deget și, aruncându-l pe podeaua pe care se rostogolise el însuși, și-a dat ultima suflare cu acele cuvinte memorabile: "Celui mai puternic."

"Așa este, își continuă Mehmed gândul. Așa este. Celui mai puternic. Acum, eu sunt cel mai puternic... Mda, și Iulius Caesar a fost cel mai puternic, dar... Dar eu nu sunt Caesar. Eu nu am un Brutus. Nu am? Oare Radu?... Trebuie să aflu ce hram poartă cu adevărat acest Radu. Nu ceea ce vrea el să pară, ci ceea ce este.

Am înțeles de la mama Mara că, înainte de a pleca în această companie, au stat de vorbă, într-o dimineață, bând o cafea. Radu era cam îndoit de ceea ce urma să facă.

– Oare cum pot eu să ies la luptă împotriva fratelui meu? Este familia mea, suntem același sânge.

– Te înțeleg prea bine. Când m-au adus aici, eram o biată prințesă din Balcani. Culegeam flori, când au sărit din barcă și m-au capturat. Degeaba m-am zbatut cât am putut. Eram doar o copilă slabă de puteri, iar ei erau niște goliați. Râdeau de se prăpădeau de încercările mele zadarnice de a scăpa din mâinile lor cât niște lopeți de mari. Cum să scap?! M-au adus aici, la serai. M-au vândut pe bun preț, căci eram frumoasă, tânără și fecioară. O copilă.

La început mi-a fost greu fără de măsură. M-a mâncat dorul de casă. Dar... dar am fost bine tratată și, cu timpul, am uitat de familia mea, de țara mea. Acum, aici îmi este și casa și familia. Află de la una pătită ca mine că familia nu înseamnă neapărat să ai același sânge. Înseamnă să simți că, acolo unde ești, îți este locul și că numai acolo primești și dai iubire, dar mai ales credință. Satornicie. Ai înțeles? Tu nu mai ești valah. Tu ești al nostru. Ești al nostru, fiindcă, de fapt, tu însuși ai ales să fie astfel.

Vrei tronul Valahiei? Îl vei avea, dar asta înseamnă să lupți împotriva aceluia pe care încă ți-l socoți frate. Nu-ți e frate numai pentru că aveți același tată. Acum Mehmed îți este frate. Lui trebuie să-i dovedești credință. După ce va cuceri Valahia, te va urca pe scaunul domnesc, dar va trebui să-i fii supus. Asta e tot. Asta a hotărât soarta. Nădăjduiesc că ai înțeles. Acum du-te și fă-ți

datoria față de adevărata ta familie, pe care tu ai ales-o. Nu o trăda. Trădarea este cel mai mare păcat!

Așa l-a sfătuit *Valide Sultan* pe Radu, iar mie mi-a povestit totul, ca să știu și să mă feresc de ce ar putea fi un mare rău, căci Radu, deși mi-e chiar ca un frate. Dar... Bine. Să vedem ce are să facă. O să-l pun la încercare.”

Și l-a pus.

– Chemați-l la mine pe prințul Radu! Și adunați oștenii. Vreau să le vorbesc.

– M-ai chemat, Mărite Sultan? se înființează Radu.

– Radu! E clar că armata este demoralizată, oboșită și flămândă. Printre noi există iscoade ale lui Vlad. Știi bine că ieri am prins una, dar nu am putut scoate nimic de la acel sălbatic, care l-a scuipat între ochi pe Zaganos Pașa.

– Mă mir că Zaganos, așa încrâncenat cum e el, nu i-a zburat capul pe loc, cu chiar mâna lui.

– Poate te întrebi de ce l-am oprit atunci?

– Adevărat că mi-a fost cam a mirare.

– Dacă nu-l opream, se răspândea vorba cum că Marele Padișah e la cheremul lui Zaganos, că ascultă orbește de Zaganos și că acesta face tot ce pofteste, fără ca Sultanul să aibă ultimul cuvânt. Asta nu ar fi bine deloc, cu atât mai mult cu cât nu e adevărat. Eu sunt acela care manipulez în așa fel, încât el să facă lucrurile murdare pentru mine, cele care nu ar fi de demnitatea mea ca să le fac însumi. Ieri am demonstrat cine e stăpânul. Eu, nu altcineva, l-a condamnat la moarte pe acel prefăcut care s-a dat de-al nostru, dar era iscoada lui Vlad.

– Mda, așa este. Moartea lui, așa cum a fost, spintecat în două și aruncat la corbi, a sădit teamă printre posibilii trădători. În același timp, a crescut respectul și supunerea față de tine.

– Radu, ține minte ce-ți spun! Nu ești egalul meu. Îmi ești supus, iar după ce te voi urca pe tron, îmi vei fi vasal. E limpede, nu? Să n-avem vorbe.

– Iertare, Mărite Sultan. Cum să nu știu. Voiam să spun că scena în care vezi corbii ciugulindu-i mațele, iar sălbăticiunile mușcând hălci din trup este suficient de oribilă ca să semene înspăimântare și ascultare fără cârtire. Aici mă pun în răboj și pe mine.

– Să văd pe chipul tău oroare?

– Nu pot nega. Înălțimea Ta cunoaște prea bine înclinația mea spre cele frumoase ale vieții, cu toate că nu mă dau înapoi nici de la luptă.

– Știi asta, de aceea te-am chemat. În situația în care ne aflăm, veșnic hărțuiți, nu avem de ales, doar dacă nu vrem să ne retragem rușinos. Indiferent de condiții, trebuie să înaintăm, chiar dacă mai anevoie. În noaptea aceasta am să fac un plan de înaintare și de atac asupra Târgoviștei. Altfel nu se mai poate. Dar acum, pentru a uita de urâțeniile care ne înconjoară, haide, poetule, de-mi zi niște versuri frumoase, care să-mi abată gândurile negre, să-mi aline sufletul și să-mi facă mintea liberă, ca să pot lucra cu spor și claritate.

– Dacă așa zici.

– Așa zic!

Radu închide pleoapele. Pentru o minută e tăcere. Apoi începe a declama cu miere în glasul lui moale și profund ca de catifea.

*Să fi rămas iubirea mea,
Te-aș fi încoronat sultană!
Ai fi avut cele șapte minuni ale lumii pentru palatul tău.
Te-aș fi culcat pe pat din petalele catifelate ale
trandafirilor,
Trandafiri roșii, precum buzele tale dulci.
Te-aș fi iubit învelită-n mireasmă de iasomie
Și-aș fi fost străjer credincios visurilor tale.
Ți-aș fi șoptit murmurul de taină al izvoarelor,
Limpezi precum ochii tăi de safir.
Ai fi auzit strigarea apostolilor sufletului meu
chemându-te:
Stăpână... Stăpână...!
Ți-aș fi dat cu-mbrățișări beția caldă din mirosul
busuiocului sălbatic.
Ai fi cunoscut zbuciumul mării și pacea lanului de fân
cosit,
Răcoarea pădurii în miezul verii,
Dogoarea focului de jertfă de pe altarul cu ofrandă.
Sărutări îmbătătoare, mirt și ambră din cupa buzelor
mele.
Inima-mi cuprinde tot Cerul și Pământul la un loc,
Stăpână.
Vino! Dăruiește-te iubirii, căci ea este singurul diamant
al vieții.
Vino!*

Ascultând patosul din glasul lui Radu, Sultanul cel neîndurat, cezarul a toate cuceritorul, devine om ca toți oamenii, cu sufletul deschis spre simțire.

– Ai iubit-o mult, zise sultanul, dar a dispărut precum umbra când se ascunde soarele. Soarta ne supune la încercări, pe care nu le putem stăpâni. Trăim ce ne este dat. Suntem meteori pe lume. Nu apucăm să lăsăm nimic în urmă, decât amintirile în sufletul celor îndrăgiți. Cine crede altfel, se amăgește. Însă, aceasta înseamnă viața pe Pământ, o amăgire. Dar, recunosc, o amăgire adesea frumoasă, în ciuda multor spurcăciuni.

O vreme Sultanul rămâne cu privirea goală și gândurile duse. Radu nu l-a mai văzut niciodată în asemenea stare.

”Așadar, are și el suflet... Până și Vlad, cel mai crud om pe care mi-a fost dat a-l vedea, are suflet. Altfel nu ar iubi-o atât de mult pe Katharina. Poate chiar mai mult decât o iubesc eu. Eu, cel care nu sunt atras de femei. Ea este singura care a reușit să mă facă a o dori în așternut și a-i scrie versuri. Bine că Mehmed crede că am viersuit pentru o iubire de demult. Bine că nu mi-a deslușit slăbiciunea, ca să mă mânărească prin aceasta, după bună voia lui.”

– Aide! Gata cu aceste dulcegării proaste, care se scurg gros prin inimi ca și siropul de smochine pe azimă. Noi suntem ditamai bărbații. Alta ne este treaba, nu să ne topim precum gheața la soare, sub vraja unor vorbe slabe. Nu ne șade bine, oșteni trecuți prin ciur și prin dârmon, să ne dăm duși de simțăminte blegoase. Dacă tu ai asemenea porniri slabe, ține-ți-le. Acum, aide, pleacă! Pleacă, am spus! Am de lucru.

Mehmed nu era omul care să-și recunoască slăbiciunile. Nici măcar față de prieteni. El socotea că nu există prieteni sinceri până la capăt. Fiecare își urmărește câte un interes. Pentru dorințele și ambițiile lor, oamenii sunt în stare de orice. Trag tot felul de ițe, unele mai ticăloase decât altele.

„M-or judeca ei mulți pentru legea pe care am dat-o în legătură cu omorârea încă de la naștere a tuturor copiilor de parte bărbătească, care ar putea avea pretenții la tron. Numai primul meu născut băiat are dreptul la viață și dreptul de a-mi urma sultan, la moartea mea. Nu am nevoie de comploturi. Mai bine să dispară, înainte de a pricepe că au venit pe lume. Astfel, avem o rânduială. O lege sfântă.”

21.

1462 – *Noaptea făcliilor*

Mehmed a lucrat până către crăpatul de ziuă. Încă se îngâna întunericul cu o geană slabă de lumină, care încerca să scoată capul, undeva în zare.

Padişahul a ieşit afară, ca să-şi întindă oasele şi să se spele cu apă rece pe faţă şi pe mâini, înainte de rugăciunea de dimineaţă.

Privea mulţumit peste tabăra învăluită în somn. Somn care va pune vigoare în braţele şi cugetele soldaţilor săi. În tabără era linişte totală, căci el a dat ordin strict ca, la înserat, toţi să intre în corturi şi să nu mai iasă toată noaptea. Paza era asigurată prin santinelele postate în lanţ de jur împrejurul taberei. Spera ca în acest fel să nu se mai creeze debandadă în cazul unui nou atac fulger de noapte din partea valahilor.

După ce s-a luminat bine, primii ieşiţi din cort au fost cei însărcinaţi cu bucătăreala. O ciorbă caldă îi va învigoră pe oameni, fie ea şi din ierburi, culese de pe unde au mai rămas locuri nepârjolate de sătenii care fugeau din calea lor, dar aveau grijă să nu lase nimic în urmă. Nici măcar o ceapă degerată nu au lăsat.

Sultanul face semn cu mâna unuia dintre bucătari, să se apropie.

- Mai avem cafea?
- Mai este o jumătate de sac.
- Atunci fă-mi degrabă una. Tare şi nedulce.

A intrat în cort să aștepte cafeaua și să se așeze un pic pe sofa moale, care îi făcea cu ochiul. S-a întins cu mâinile sub cap. A închis ochii, fără să observe nimic deosebit.

Cât a fost el afară, unul dintre puștani care serveau drept copii de trupă, s-a strecurat în cort. Garda nu l-a oprit, doar era copil de trupă, om al casei, cum ar veni.

”O fi având Sultanul vreo nevoie”, a gândit omul zâmbind în sineși, cu subînțeleș.

Flăcăușul, cu îndemânare, a copiat rapid planul lăsat de Mehmed pe masa lui de lucru.

Băiatul a fost luat ostatic din părțile Valahiei, tot așa cum era și tânăra cadână Ileana, din seraiul imperial, și care trimitea vești despre ce sfori se trag acolo de către sultana Mara.

Copia planului avea să ajungă la Vlad printr-un om de încredere, care făcea pe trădătorul către partea turcă, aducându-le, din când în când, câțiva saci de mălai, chipurile pentru a-i ajuta cu hrana care le lipsea.

– *Gunaydin, Fatih* Sultan, salută Radu de bună dimineața, închinându-se corespunzător, neuitând aver-tismul de cu o zi înainte și conformându-se. Mi-ai spus ieri să vin de dimineață, ca să vorbim ce avem de făcut.

– *Gunaydin!* Ce ai tu de făcut, Radu, i-i face. Ce ai de făcut tu, ca să fim înțeleși. *Anladin?!* Dar, haide, înainte să bem o cafea și vorbim.

Li se aduce cafeaua aburindă, cu spumă deasupra de un deget, așa cum îi plăcea lui Mehmed.

După ce servitorul iese, mergând cu spatele și capul în pământ, intră unul dintre oamenii de strajă de la intrarea în cort, ca să vadă dacă mai există alte dorințe sau porunci.

– Vizirii să aștepte afară. Mai soarbe o gură mică de cafea. *Hadi bakalim!* Așadar! Tu, Prinț Radu îi lua un pâlc de armată cu care îi deschide drumul spre Târgoviște. Noi te-om urma. Ca și data trecută, tu ești cel care are să-l scoată pe Vlad din bârlog, ca să putem avea luptă în câmp deschis și să ne putem apropia de zidurile cetății suficient încât să putem lovi cu tunurile. Numai astfel om putea-o doborî.

– Ca la Constantinople, văd.

– *Evet*, ca la Constantinople.

– Bine, dar, *Fatih* Sultan, Măritule Învingător, se ploconește Radu. Am o rugămintă. De-ndată ce oț fi cu tunurile sub zidurile Târgoviștei și li-i avea pe Vlad ca și prins, cer smerit îngăduința de a da o fugă cu o ceată mică la Poenari și să o iau pe Katharina. Rugămintă mare, Slăvite! Dar o vreau pe Katharina să fie a mea.

– Hm! Oricât ai fi tu de tributar muzelor, mă îndoiesc că aceasta-i dragoste. Îi curată ambiție. Te roade zdravăn pizma pe fratele tău. Lui i s-a dus buhul în lumea largă, iar tu... Cine ești tu? Ce ți-ai zis? Ia, să-l fac eu de râsul lumii și să-i fur țiiitoarea, la care, toți au cunoștință, ține ca la ochii din cap. N-oi fi tu numai cu muierile, dar se aude că asta-i și tare frumoasă. O noapte, două ar

prinde bine. Ce zici?! Ea sigur te va plăcea, nu geaba ești tu Radu cel Frumos.

Mehmed râde cu gura până la urechi, de parcă nu ar avea altă grijă decât să se amuze pe seama apucăturilor și aventurilor amoroase ale lui Radu.

Acestuia nu-i cade bine ironia și disprețul vădit al lui Mehmed, dar nici nu cutează a avea vreo împotrivire. Își ține gura și înghite gălușca. Nu era el omul cu destulă snagă, pentru a i se pune de-a curmezișul. Adevărat, recunoștea, nu era din același aluat ca și Vlad, în pofida faptului că erau frați buni, și după tată, și după mamă.

În timpul acelei zile, pe când se făceau pregătirile, o iscoadă, care fusese trimis în mare taină să cerceteze și să afle cam pe unde se afla Țepeș cu armata lui, îl anunță pe Sultan că a reușit să ia legătura cu un boier dintre cei ce trădau și care l-a înștiințat cum că Țepeș are în gând un nou atac de noapte, dar nimeni în afară de comandantul Guneș nu știa când anume s-a hotărât să se desfășoare.

Fiind avertizat, Sultanul schimbă tactica în ceea ce privește rolul lui Radu.

– În noaptea aceasta și în următoarele, dacă va fi de trebuință, tu vei sta în cortul meu și-ți vei aștepta fratele care, sunt convins, are să mă caute pe mine, așa cum a mai făcut-o și altă dată, ca să măucidă. De destulă vreme și-o dorește. Dar tu îi fi acela care-l va întâmpina și înfrunța.

– Restul rămâne cum am vorbit? După ce l-ei prinde aici și-i vei pune armata pe fugă, mă lași să mă duc la Poenari să o iau pe Katharina. Mi-ai promis.

– Când nu mi-am ținut eu cuvântul dat?!

Astfel, alunecosul Mehmed împușca doi iepuri dintr-o dată. Pe de o parte va afla cât de credincios îi este Radu, iar pe de alta, el va fi liber să se ocupe de respingerea atacului și să-i învingă pe câinii de necredincioși.

”Am să aștept până la lăsarea nopții, care-i un scut mai bun decât toate scuturile.”

Pe de altă parte, Vlad, și el, a făcut același raționament.

”Feriți de întuneric, ne-om putea strecura prea lesne.”

În plus, a repetat figura cu travestirea în uniforme musulmane. Când au plecat spre tabăra de corturi ale otomanilor, noaptea părea de smoală, așa că au reușit să treacă nebăgați de seamă. Noaptea cea grea le-a cam adormit pe santinelele cele vajnice ale Sultanului. Moțăiau ca niște păpuși de cârpă, cu capetele picate-n piept.

Sperând la o astfel de situație, Vlad a ordonat valahilor să încalce numai iepe. Ele-s mai potolite, nu nechează atât de vajnic precum armăsarii și nu copitează atât. Larma i-ar fi trezit pe dușmani.

Când au ajuns la tabără, era vremea celui mai dulce somn, cel de către ultimele ore ale nopții. Abia atunci au aprins făcliile, care au străpuns întunecimea și i-au luat ca din oală pe turcii buzuminiți de somn. Aceștia, amețiți încă și orbiți de flăcările făcliilor celor nenumărate, au lovit unde au nimerit, fără socoteală. S-a creat o bulibășeală de nedescris. Corturile arzânde au înroșit cerul. Scrâșnetul săbiilor, șuieratul săgeților, iadul pe pământ.

După primul moment de zăpăceală, turcii și-au dat seama că, de fapt, se luptă ei între ei, nerealizând șiretlicul cu uniforme. Nici Mehmed, cât era el de viclean, nu s-a așteptat ca Drăculea să folosească a doua oară aceeași tactică. De fapt, asta a și urmărit Vlad. S-a bazat pe surpriză, pe momentul de derută de la început și pe faptul că-l va surprinde pe Mehmed prin ceva la care nu se aștepta.

Vlad s-a îndreptat ca o furtună direct spre cortul cel mare din mijloc, voind să-l înfrunte cinstit pe Sultan corp la corp, să-i facă felul și să termine odată șarada turcească. Își făcuse planul să reușească și el ce a reușit Alexandru cel Mare cu Darius, vestitul rege al perșilor. Odată mort conducătorul, oamenii vor fi de tot năuci și descurajați. Armata otomană se va destrăma.

Nu e de mirare că aveau același idol și viziuni de luptă asemănătoare. Doar au avut aceeași dascăli în palatul de la Bursa, pe vremea cât cei doi prinți valahi au fost ostatici de lux la curtea lui Murad.

– Mehmed, vino de te luptă cu mine și să vedem care pe care.

Din umbră nu iese Mehmed, ci propriul lui frate, Radu.

– Eu sunt. Nu Mehmed.

Surprins, prima dată Vlad trage o salvă de înjurături neaoșe dintre cele mai colorate, însă apoi izbucnește în râs și vrea să-l îmbrățișeze pe Radu. Acesta se trage înapoi, punând mâna pe mânerul hangerului de la șold.

– Ce faci, frate? Doar nu ai devenit slugă păgânului? Haide, frate, nu te prosti! Suntem de același sânge. Același neam. Laolaltă om învinge. Om pune turcul cu

botul pe labe. Om avea imperiul nostru în care tu vei fi conducătorul armatei mele.

– Nu. Nu vom învinge. Mehmed e puternic. Și apoi, i-am jurat credință.

– A fost sub amenințare. Ai uitat?... Ori ți-a făgăduit tronul meu?! Haide, nu fi prost! Nu și-a ține cuvântul. Și mie mi-a dat făgadă cu mâna pe inimă. Și-a ținut-o?! Ba. Uite că am ajuns să ne luptăm precum chiorii. Bag de samă că te-a stârnit și pe tine. Frate, contra frate. Bună mișcare!

– Mehmed este fratele meu, nu mă minte.

Radu se repede asupra lui Vlad, însă acesta este mai iute de mână. Scoate sabia într-o clipită și o întoarce. Îl pocnește cu latul mânerului, de-l dezechilibrează, apoi îi trage un pumn și-l lasă lat, pe jos.

Pleacă în căutarea lui Mehmed.

Ali Pașa, nimerindu-se să lupte prin preajmă, îl vede ieșind din cortul Sultanului și nu-i place ce vede. Intră să se lămurească, să sară-n ajutor, la nevoie. Dă peste Radu. Îl trezește cu o pereche de palme și află ce s-a întâmplat. Nu se gândește de două ori, ci pleacă să-l înștiințeze pe Sultan.

– *Tamam!* Așa zici?! Prin urmare am avut dreptate. *Hadi!* Să vedem dacă-i iese!

Doi încrâncenați se caută unul pe altul bezmetici, prin foc și pară, ca să se omoare. Aflați față în față, scot un urlet comun, de-au acoperit întreg vacarmul. Din săbiile lor sar scânteii mai dihai ca niciodată. S-a înroșit metalul ca pus în foc. La una dintre lovituri, lui Mehmed îi zboară sabia din mână, cât colo. Dezarmat, se repede

furibund asupra lui Vlad. Era ca un taur stârnit, cu ochii înroșiți, pe jumătate ieșiți din orbite. Lovește cu mâinile goale.

Văzând Vlad, drept cum era el din fire, își aruncă sabia la pământ.

Și-au tras la pumni zdraveni, până când au ajuns să se tăvălească pe jos, luptând precum în copilărie la școala de lupte greco-romane.

– Aici, pe pământul Valahiei, ai să mori, de mâna Domnului pământean.

Mâinile lui Vlad se încleștaseră pe gâtul lui Mehmed, iar acesta, cu un ultim suflu îi arde un pumn între ochi. Amândoi rămân unul lângă celălalt, inconștienți.

Lenicerii l-au găsit pe Sultan și l-au ridicat. Îi duc la gură o ploscă cu apă, ca să-l trezească de-a binelea din amețeală.

– *Nasilsin, Sultanim?*

– *Ben iyiyim.* Unde-i Dracula?

– A fugit, Mărite Sultan. L-a găsit comandantul Guneș înaintea noastră. Taman când ne apropiam, l-a luat. Apoi au sunat din corn retragerea.

– Norocul că am ajuns la vreme, altfel te-ar fi dus și pe Înălțimea Ta, Mărite Sultan.

Nu și-a gătat bine vorba, că bietul om s-a pomenit trăsnet cu o lovitură atât de puternică, încât s-a dat de-a dura, în timp ce Mehmed a tras niște urlete ca de fiară încolțită.

Era năpădit de o mare frustrare.

A căzut în genunchi și a înălțat fața și mâinile către Cerul lui Allah, care Allah n-a avut altceva de făcut, decât

să-l audă. În înțelepciunea Lui a hotărât să dea mâna cu Dumnezeu creștinilor, la care se ruga și Vlad în timp ce-și oblojea rănilor și implora ajutor Dumnezeirii lui.

Cei doi au căzut de comun acord să stabilească soarta nesăbuiților de pământeni care nu aveau ceva mai bun de făcut decât să se omoare cu miile, negândindu-se la aglomerația pe care o creează în Tărâmul de dincolo care era, totuși, unul singur. Bieții îngerii nu mai puteau să răsuflă din pricina îndesuielii de suflete pe metru pătrat.

– Doamne, fă să ajungă mai degrabă Corvinul acela cu ungerii lui. Nu ne lăsa sub apăsare de călcâi păgân!

Vlad tocmai își înălța ruga, când Nicolae intră în trombă, gâfâind.

– Măria Ta, Măria Ta! Măria Ta! Veste de la Corvin. A trimis iscoade, ca să vadă pe unde-i mai bine să-și călăuzească armatele către noi. Se apropie. Acum trec Tisa.

– Mare mulțămire, Doamne! Mare mulțămire, că ai dat ascultare rugii robului tău!

Se ridică din fața altarului, unde îngenunchease la icoane, și îl ia pe Nicolae pe după umăr, zâmbind larg, cu ochii sticlind de bucurie.

– I-om bate, Nicolae, de le-o suna apa-n cap. Le-oi plăti pentru tot ce-o pățimit pe urma lor țara aceasta. Ce-am pățimit eu și familia mea. Ce-am pățimit cu toții. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Haide de ne-om pregăti să-i întâmpinăm cum se cuvine și pe prieteni, și pe dușmani.

22.

Pădurea Târgoviștei

Mehmed Sultan era conștient că, dacă acum va da înapoi, acesta va fi sfârșitul lui. Îi era imposibil să se retragă, căci și-ar fi retras singur întreaga glorie câștigată până atunci. Cum ar fi putut el, Cuceritorul Cuceritorilor, să plece cu coada-ntre picioare. Imposibil. Ori el, Mehmed al II-lea, nu era nici laș, nici fricos.

Pe lângă aceasta, odată stinsă credința poporului în el, se ducea pe apa sâmbetei întreagă puterea lui. Intrigile de la curte s-ar ține lanț. Ar putea pierde chiar tronul imperiului, cu toate că, după cum știa el, toți potențialii candidați au fost uciși. Însă, niciodată nu poți ști cine și când a ascuns vreun prunc nou născut din sămânța lui, pe care să-l scoată la iveală la momentul potrivit.

Tatăl lui îl învățase că atâta vreme cât stă pe tron, nu e permis, sub nicio formă, să arate vreo slăbiciune. Șacalii ar ataca de îndată. Se vor rezezi exact precum ulii asupra unui leu rănit.

”Trebuie să cuceresc Târgoviște. Trebuie! Trebuie să-mi îmboldesc zdravăn oamenii. Sunt obosiți și ne-au împușinat băcăliile, dar trebuie!”

Se aflau la numai vreo douăzeci de kilometri de Târgoviște. Dă poruncă să fie adunate de îndată toate corpurile de oștire.

În fața acelei mulțimi, s-a arătat puternic și măreț, pentru ca toți să înțeleagă, fără greș, cum că el este *Fatih*

Sultan. Ridică iataganul spre cer și strigă cu glas puternic, care face văzduhul să tremure. Astfel voia să-și încurajeze armata, să scormonească fanatismul religios.

– *Allah Akbar!*

– *Allah Akbar!* se ridică un urlet scos din miile de piepturi.

De trei ori se ridică îndemnul, de trei ori vine răspunsul.

– Voi sunteți puterea de neînvingătoare a lumii. Am cucerit împreună Constantinopolul, vom cuceri și această cetățuie. Cu siguranță ne vom bucura de victorie. Prada voastră are să fie bogată.

Din piepturi se ridică un strigăt de încuviințare. Aerul vibrează din toate încheieturile.

– Spre Târgoviște, bravii mei!

Cetatea Târgoviștei îi aștepta întărită foarte. Când au ajuns la poalele fortificației, otomanii s-au uitat cam lung, pentru că nu li se părea ceva prea ușor de atacat și de cucerit, așa cum și-au închipuit ei. Ziduri groase, înalte, turnuri prin ale căror ochiuri se puteau zări țevi de pușcă ori chiar de tun.

Deși tunurile lor erau mult mai noi, tunuri neîndoielnic mai eficiente, recunoșteau că poziția valahilor, aflați în spatele zidurilor, le era favorabilă aceluiași și lor.

Noaptea au petrecut-o înspăimântați de o lună plină, roșie și mare, care nu era ceva de bun augur. Un

disc uriaș și însângerat, cocoțat pe bolta cerului. Superstițioși, i-au cam străbătut fiori pe șira spinării, fapt care numai la dorință de luptă nu îndemna.

Dimineața, cu greu, trăgând tunurile pe costișă, ajung la porți. Avangarda, desigur, au fost ienicerii cei de temut.

– Fatih Sultan, porțile sunt deschise. Aceasta nu arată bine.

– Mda. Să intrăm cu grijă.

Nu au găsit decât un oraș complet pustiu. Nici picior de om, ori de animal. Nici măcar un câine vagabond. Vlad Dracul a evacuat locuitorii, iar el cu oștenii s-au ascuns în pădurile dese ale Carpaților, pregătindu-se să atace din umbră, așa cum făcuse și până atunci de nenumărate ori. Tactica de hărțuire era cea mai potrivită, până când avea să ajungă Matei Corvin cu ai lui, ca să se poată bate față în față, într-o bătălie în toată regula.

– Știi că nu pot apăra Târgoviște de puterea tunurilor lor. Vor sparge zidurile cât ai zice pește, apoi a fi prăpădul lumii, îi spusese Vlad lui Guneș. Așa că îi vom trage-n piept. Or fi ei mai mulți și or avea tunuri bune, dară noi nu suntem proști.

Scoate oamenii, cu femeii, cu copiii, cu tot. Să încarce căruțele și să plece. Marele Mehmed Sultan a fi stăpân peste nimic. Hah! Aș vrea să văd ce față face când va da nu numai de o cetate prin care suflă vântul, ci și peste surpriza pe care i-am pregătit-o.

Ține minte, Guneș, dacă știi cum să te joci cu simțirea omului, acesta se preface într-un neputincios. Pe asta, la școala lor am învățat-o. ”Înfricoșază omul puțin

câte puțin, iar acela își va pierde cumpătul.” Astfel ne-a învățat dascălul pe vremea când eu și Radu făceam școală laolaltă cu Mehmed. Hah! Habar n-aveau că-și sapă singuri groapa, școlindu-mă pe mine.

Astfel aranjate lucrurile, Vlad nu făcea altceva decât un război al nervilor. Un război psihologic. Știind ce caracter puternic are Sultanul, i-a servit ploconul pe măsură.

Padișahul traversează pustietatea orașului dinspre poarta sudică, spre cea de vest. Nici țipenie de vietate. Doar călcătura lor apăsată, de soldați, se făcea auzită pe ulițele toropite de căldura unei zile toride. Nici apă nu au găsit, căci fântânile au fost ori secate, ori spurcate cu lucruri scârbavnice, tot felul de stârvuri, dar mai ales capete de porci, ale căror boturi rânjite îi batjocoreau de la obraz și îi făceau să le piară până și foamea aprigă, care ajunsese să-i decimeze.

Nu departe de zidul dinspre apus al cetății, au dat peste cea mai de coșmar privești ce le-a fost sortit să o vadă vreodată. Pe o suprafață de câțiva kilometri, se întindea numita Pădure a Cadavrelor. Sute de oșteni turci, trași în țeapă. Erau cei capturați în acele atacuri fulger din ultima vreme. Dar erau și unii mai de demult, cum ar fi soli, așa ca Hamza Bei.

Până și Mehmed, viteazul cu acel puternic caracter al lui greu de dovedit, a fost deosebit de impresionat și a cedat nervos.

”Nici în temnița Yedicule nu se vede ceva la fel de crud, cu toți șobolanii aduși special ca să te mănânce de viu, cu toate sfârtecările cărnii cu cleștele ori scoaterea ochilor, smulgerea unghiilor și arderile cu fierul înroșit.

Hoiturile acestea, schimonosite de chinuri, îngrozesc mult mai tare și decât capetele retezate înfipte în vârf de suliță și așezate în șir pe zidurile dimprejurul palatului meu din Istanbul, ca semn pentru ascultare neclintită și înțelegere cum că doar capul plecat sabia nu-l taie.”

Strângea din fălci, iar ochii i s-au umezit. Și-a descoperit capul, scoțându-și coiful, în semn de durere și pietate. După câteva clipe de slăbiciune, își revine și purcede a săvârși cele de cuviință.

– Scoborâți-i și îngropați-i după datină.

S-a întors și a plecat. Răzbunarea a fost pe măsură, deși nici pe departe la fel de sângeroasă, însă cumplit de dureroasă pentru Drăculea, socotea Mehmed. L-a înscăunat domn pe Radu cel Frumos, cu deplina colaborare a unor boieri trădători, care îl dușmăneau pe Țepeș.

– Dacă îmi vei fi un vasal de nădejde, vei sta pe scaunul domnesc până la sfârșitul zilelor tale. Îți vei crește copiii în aceste frumoase încăperi ale palatului domnesc, i-a urat sultanul, cu un ușor ton de malițiozitate atunci când a pomenit de copii, aluzia fiind făcută cu intenția evidentă de a zgândări slăbiciunea de caracter a lui Radu, punându-l într-o situație jenantă, ca să-și cunoască lungul nasului și să știe de respect.

– Iar acum, du-te de-ți adu pe mult dorita ta Katharina și, dacă așa ți-a fi vrerea, urc-o pe tron, alături de tine. Fă-o soață de Domn. Eu nu mă-mpotrivesc să-ți faci safteaua.

23.

Fugă și încoronare

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Katharinei, care se afla la Poenari, nu i-a ajuns știrea despre cele întâmplate la Târgoviște și s-a trezit cu Radu la ușă, înconjurat de o ceată dintre boierii uneltitori, care i-au jurat credință.

Slaba gardă de la porți a fost înlăturată fără vreo tevatură.

Când i-a văzut, Katharina a crezut că frații, într-un sfârșit, s-au împăcat și că i-a fost anume trimisă solia care să o ducă la el. Nu i-a trecut prin minte că Vlad a pierdut cetatea de scaun și că Radu a trădat atât de mișelește.

– Bine ați venit! Îi întâmpină, după cuviință.

– Bine te-am găsit!

– Mă bucur să-mi aduci vești de la Vlad. Înțeleg de ce nu a venit el, dar socot că e de bine, dacă te-a mânat pe domnia ta cu veste. Vrea să mă duci la el, nu-i așa? Mi se pare că e o vreme de răgaz în luptă?!

Femeia, de bucurie, nu avea stare, vorbea ca o moară stricată, fără să bage nimic altceva de seamă.

– Putem pleca taman acum, dacă nu vă simțiți din cale afară de osteniți de la drum. Mă pregătesc de îndată. Pe copii i-am trimis la Corona, la părinții mei, ca nu cumva să fie în primejdie, cu toate că eu am credința că-i veți alunga pe otomani, dar...

– Katharina! Oprește-te! Nu Vlad m-a trimis. Eu am venit să te iau cu mine. Vino să-mi fii soață legiuită. Vlad nu a fost în stare să o facă, dar eu te vreau de când te-am văzut prima dată. Am intrat în Târgoviște. Vlad a fugit și a lăsat totul de izbeliște. Nici măcar nu a închis porțile în urma lui. Acum eu sunt Domnul Valahiei, iar tu ai să stai pe tron, alături de mine. Copiii tăi vor crește ca niște prinți adevărați. Va fi pace. Vom trăi în liniște. Viteazul tău Vlad s-a speriat și a fugit din calea noastră. A lăsat în urmă Târgoviștea pustie, cu porțile larg deschise. Lașul!

În timp ce vorbea, a cuprins-o cu brațele și a sărutat-o pe frunte.

Ea a fost atât de surprinsă, încât, în primul moment, nu a fost în stare să reacționeze în vreun fel. După o clipă de stupoare, mintea-i începe a judeca la turaj maximă.

”Aici nu-i lucru curat. S-a scăpat Vlad de mi-a spus câte ceva despre bărbăția sucită a lui Radu. Acuma, ce-i? Dintr-o dată s-a schimbat? O fi de două feluri?! Hm! Poate, dar mai degrabă-i o punere la cale. Îi întind o nadă lui Vlad. Doar au mai cercat o dată. Știi ei prea bine, că, dacă e vorba despre mine, acela sare și-n foc.”

Își dă seama că o împotrivire directă nu ar duce-o nicăieri. Degeaba ar încerca să se împotrivescă. Oricum, ar lua-o pe sus și fără voia ei. Așa că rapid se hotărăște să fie viclană. Ușor, se desprinde din îmbrățișare. Își așterne un zâmbet prefăcut pe față.

– Drept să zic, am dorit asta. M-am săturat de înverșunarea lui Vlad, care a adus numai război, moarte

și necazuri. M-am săturat să trăiesc cu frica-n sân și să-i dau mereu ascultare precum ultimul dintre supuși. Asprimea lui m-a îndepărtat, iar iubirea a pierit. În fapt, eu am iubit ceea ce am crezut că este el, nu ceea ce este cu adevărat. Tot ce s-a petrecut între noi a fost o mare minciună. Bucuroasă am să-ți fiu alături. Mai ales că, recunosc, ești și tare chipeș. Ba, umblă vorba că ești blând și că viersuiești. Numai omul cu suflet cald știe a scrie poezile.

Îl privește cât poate ea de galeș, printre genele ei lungi, prefăcându-se că-l soarbe din privirile acelea ale ei mai sticlitoare decât apa de izvor.

– Numai, lasă-mă să mă pregătesc. Spune-le boierilor să ne aștepte afară.

Radu, foarte încântat de atitudinea ei neașteptată, le face semn însoțitorilor să iasă.

– Rămâi aici. Eu mă duc să mă îmbrac cu costumul de călărie.

Până ca el să se împotrivească, ea iese pe o ușă laterală. În odaia aceea exista o trapă ascunsă în podele. Se deschidea către niște scări, patru sute șazeci și două de scări din piatră, care duceau la un tunel săpat pe sub cetate și ieșea undeva, hăăăt. Acolo exista un sălaș în care toată vremea aștepta un cal înșeuat, pentru împrejurarea că s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Ca acum.

Katharina încalecă degrabă și ia drumul prin pădure. Nu prea știa încotro, însă avea ea să se descurce cumva. Important era ca Radu să îi piardă urma. Călărea fără o țintă anume, însă roțițele minții se învârteau, căutând să descâlce ițele celor ce s-au petrecut atât de fără veste.

”Prin urmare, se pare că cetatea Târgoviștei a fost luată. Oare unde se poate afla Vlad? Nu-mi vine a crede că a predat el cetatea Târgoviștei fără un plan anume. Mă socot că e pe undeva prin munți, așteptându-l pe Matei Corvin cu întăriri, iar până atunci îl va hărțui și-l va enerva pe Mehmed, ca să-l scoată din fire. Trebuie să-l găesc.”

De fapt, a fost mult mai simplu decât se aștepta, pentru că Vlad, prevăzător, când a dus-o la Poenari, în afară de gărzile lăsate la porți, la vedere, a pus de pază și alți oșteni, ascunși împrejurul castelului, ca să supra-vegheze neștiuți de nimeni.

Văzând-o fugind, aceștia au ajuns-o degrabă. Porunca voievodului a fost cât se poate de clară. În caz de primejdie, Katharina trebuia dusă la adăpost, la Corona, unde au fost trimiși copiii mai din vreme. Ea, însă, atunci nu a vrut să se depărteze prea tare de locul unde era el, în speranța că, în clipe de răgaz, va da câte o fugă să se vadă, ca să-și astâmpere dorul.

Până ce Radu să se dezmeticească, Katharina s-a depărtat. Degeaba a căutat-o prin împrejurimi. Necunos-când secretele castelului, nu a putut descoperi pe unde a fugit, ca să-i ia drept pe urme.

Rușinat, cu coada-ntre picioare, nu a avut încotro și s-a întors în cetatea de scaun, plin de ură și dorință aprigă de răzbunare.

Cu susținătorul și suzeranul său absolut s-a întâlnit în Sala Tronului din palatul domnesc de la Târgoviște, după ce s-a priment de colbul drumului și s-a întremat cu vreo două cupe de vin vechi din butoaiele durate din lemn de cireș, aflate în beciul cel mare.

Mehmed arăta ca pregătit de drum, cu pelerina largă pe umeri și căciulă de samur pe cap.

– Văd că ți-ai lepădat zalele. Te pregătești de plecare în pace? Vrei să mă lași aici singur atât de curând?

– Doar nu ți-o fi teamă?! îl ironizează sultanul, zâmbind subțire, disprețuitor. Dracul este fugar. Are să ajungă în curând acolo unde-i e locul, în cazanele cu smoală ale lui Sarsailă.

Ție ți-am pus coroana pe cap. În deget ai inelul cu sigiliul domnesc al Valahiei. Ce-ți mai trebuie?! Te mănâncă frica de frate-tu? Vlad a ajuns domn fără de țară. Te spăimești de un nenorocit de pribeag? Atât de iepure ești, frumosule?

În situația în care te afli acum, dragul meu, n-ar mai trebui să-ți lipsească nimic. Ce zici, am dreptate? Fii supus și credincios și ai să domnești în deplină pace multă vreme de acum încolo. Repet. Ia-ți nevastă și dă-ți silința de-ți fă urmași. Parcă mereu suspinai după un trai liniștit, cu poezioare și liră, în loc de sabie.

– Da, dar...

– Dar ce? Nu-l poți ierta pe frate-tu că el are ce ți-ai dorit tu dintotdeauna? Ți-a trece. Pe cuvântul meu de turc! O astfel de dragoste va trece precum focul de paie.

Mehmed îi zâmbește într-o dungă, privindu-l lung, superior. Era clar că-l socotea un om slab de cuget, ușor de manipulat și de supus.

– Eu...

– Tu, ce? Ce simți tu nu e dragoste adevărată, e numai ambiție neîmplinită, ți-am mai spus aceasta. De

când vă știu, tu l-ai invidiat întotdeauna pe frate-tu mai mare. Te simțeai asuprit de voința lui neînduplecată.

Dragoste adevărată este așa cum e între mine și Gulbahar Sultan.

– Cum ai început să o iubești?

– Hm! E o întreagă poveste.

– Mi-ar plăcea să o aud.

24.

Sultanul îndrăgostit

– *Valide Sultan* mi-a cumpărat-o pentru harem. O bună bucată de vreme am refuzat să o văd. Degeaba îmi era trimisă seara în iatac. De cum intra pe ușă, eu mă întorceam cu spatele și porunceam să iasă.

– De ce? E foarte frumoasă.

– Așa este, dar la vremea aceea aveam o favorită, care pusese bine gheara pe mine. Era pricepută, dacă mă înțelegeți ce zic. Focoasă rău.

Annem și-a dat seama de mașinațiunile ei și, luându-și în serios rolul de mamă, a făcut ceea ce credea ea că o va alunga pe ambițioasă din patul meu. Este știut că Mara Sultan este pricepută în a trage sforile după propriile ei dorințe. Ce-a făcut? Mi-a cumpărat o sclavă foarte frumoasă și tânără. Avea doar cincisprezece ani.

– Până la urmă, cum s-a întâmplat?

– Hazardul. Soarta. Într-o zi, mergeam pe unul din coridoarele haremului. Cadânele s-au înșiruit de o parte și de alta a coridorului, cu capetele plecate, după tipic. Numai una s-a uitat direct la mine, neplecată. Ceva atât de neobișnuit, pe loc mi-a atras atenția. Am privit-o cu gând de a da poruncă să capete o sută de lovituri de bici pentru lipsa ei de respect. Însă, când m-am uitat la ea, aproape că am înmărmurit. Nu mai văzusem în viața mea o fată la fel de frumoasă.

În seara aceea am cerut să-mi fie adusă. I-am pus numele Gulbahar, fiindcă ea este cu adevărat frumoasă ca o floare.

– Știi de unde vine, cum era numele ei înainte?

– Da. Mi-a spus povestea ei. Când mă gândesc la seara aceea, parcă o văd. O copilă frumoasă de pică, speriată de ceea ce avea să i se întâmple. I-am sorbit puritatea cu atâta duioșie și simțire, încât nici chiar eu nu aș fi crezut că sunt în stare.

Dimineața, când ne-am trezit încă înlănțuiți, am salutat-o, spre surpriza ei, în propria-i limbă, iar ea mi-a răspuns în turcește. M-a uns la inimă, n-am ce zice.

” – *Kalimera.*

– *Gunaydin. Sultanim* știe grecește?

– Îhâm. *Sultanim* știe bine grecește. *Sultanim* a învățat latinește, vorbește în persană și în limba sârbă. Sârbește m-a învățat Mara *Hatun*. Ea e din Serbia. Iar tu, grecoaică. Va trebui să înveți bine turca.

– Lasă, sigur că o să înveți. Nu de mult ai venit, din câte mi s-a spus. Până atunci putem să ne înțelegem în limba ta, *tamam*? Știi ce? Vreau să aud povestea cum ai ajuns aici.”

– Eram îndrăgostit lulea, pentru prima dată-n viața mea. O țineam strâns în brațe, ca și când mi-ar fi fost frică să nu se topească și să dispară, atât era de dulce.

Iar ea mi-a povestit. Nici acum, după ani, nu am uitat glasul ei moale, cald și dulce ca izvorât de pe coardele unei harpe.

"Sunt dintr-o insulă grecească. Tinos.

Tatăl meu este pescar. Avem o casă mică pe malul mării, iar tata iese cu barca pe apă. Familia mea trăiește din vânzarea peștelui. Am trăit liniștită și fericită până în ziua aceea.

Era Sâmbăta Paștelui. La biserica din mijlocul satului bătea toaca, în așteptarea nopții de Înviere. Sunetul ei plutea în văzduh, deasupra coastei pe care eu mă dusesem să culeg scoici. Voiam să-mi fac o salbă pe care să agăț cruciulița pe care mi-a dăruit-o tata. O găsisem în nisipul răscolit de barcă când a tras-o la mal. Voiam să mă gătesc cu ea la slujba de Paște.

Soarele se lăsa către apus, înghițit de apa mării, care se înroșise ca și sângele.

Eu cântam încetisor, călcând cu plăcere apa care îmi mângâia gleznele cu valuri mărunte, blânde. Nu am luat seama că, dinspre larg, s-a apropiat o barcă. Și dacă aș fi văzut, aș fi crezut că sunt pescari de-ai noștri, care se întorc acasă cu pradă bogată, pentru marea sărbătoare, când se umple masa chiar și în cele mai sărace familii. Ne adunăm toate neamurile, îmbrăcați cu haine primenite, special făcute pentru sărbătoare și ne îndestulăm cu ce ne-a dat Domnul. Ne bucurăm cântând la bouzouki și din gură și jucăm.

Barca s-a oprit ceva mai departe de mine. Bărbații aceia s-au apropiat pe nesimțite. Eu îmi vedeam de scoici și de cântat, când, venind din spate, m-au prins. Degeaba m-am zbatut. M-au trântit pe nisip și m-au legat fedeleș cu parâme și mi-au pus căluș în gură. Apoi m-au dus în barcă și au pornit a vâsli. Către dimineață am ajuns pe

țärm. M-au târât până am ajuns într-o piață. Era zi de vândut sclavi.

Când mi-a venit rândul, tocmeala a fost scurtă. S-au dat multe pungi cu galbeni pentru mine de la bun început, așa că nimeni nu a putut să dea mai mult. Degeaba au zbierat negustorii. Cel ce m-a cumpărat era trimis de însăși Valide Sultan. Cine să se măsoare cu el?! Așa am ajuns la palat.”

După ce și-a terminat istorisirea, a rămas cuminte în brațele mele. Caldă, mică și fragilă, iar eu am simțit că mi-a furat inima și sufletul.

Numele ei a fost Aglaia, ceea ce înseamnă splendoare, frumusețe, strălucire. Cu adevărat strălucește întotdeauna de frumoasă ce-i. Noaptea, când uneori mă trezesc, foarte îmi place să stau și să mă uit la ea cum doarme. Este cu adevărat o splendoare.

– Să înțeleg, după patosul cu care ai vorbit, că îți e tare dor de ea.

– Foarte dor. De ea și de fiul meu. Din păcate, mai am și alte treburi importante de împlinit și nu am să pot rămâne prea mult cu ei. A venit vremea să le trag un perdaf zdravăn obraznicilor acelora de italieni, care cred că-și pot face de cap în Marea Egee, după bună voia lor.

Sunt mulțumit și liniștit că te las pe tine aici, la hotare. Sunt sigur că-mi ești cu credință și nu vei întoarce obrazul către Apus.

25.

La serai

Nu a ajuns bine la Istanbul, că sultana-mamă, Mara, îl și ia în primire după prea bunul ei obicei de a-și băga nasul în toate cele. Nu-i ajungea supravegherea a tot ce mișcă în palat, se amesteca și în treburile de stat, ca și când fără părerea ei nimic nu ar fi ieșit cum trebuie.

Deh! Altfel n-ar fi fost *Valide*, Sultană-Mamă. Tradiția trebuie respectată. Prin urmare sforile trebuiau trase, la fel săvârșirea de intrigi și omoruri în cascadă. Dacă acestea n-ar fi fost ceva la ordinea zilei, în serai ar fi fost mare plictiseală.

– Bun venit, fiule! Slavă Lui Allah că ni te-a lăsat întreg și că ai scăpat de pacostea aceea de Drăculea. Necuratul, cu adevărat. Am auzit ce s-a întâmplat.

Acum, că tu te-ai întors, m-au lăsat și pe mine toate durerile de cap, care nici puține, nici ușoare nu au fost.

– *Valide Sultan, anne!* Sunt obosit, Te rog, mamă! Vreau să o văd pe Gulbahar și pe fiul meu. Vorbim mai târziu.

– Înainte să-ți vezi sultana, trebuie să asculți ce are de spus mama ta.

Află, măritul meu fiu, că acel necredincios de Țepeș a pus la cale să te lovească în ce ți-e mai drag, iar eu i-am aflat și împiedicat planul.

– Ce? Ce tot spui acolo?

– Dacă n-aș fi fost eu, acum tu ai fi fost zdrobit de durere.

Femeia, ca să-i ațâțe cât mai tare ura, îl fierbea la foc mic.

– Ceee?! Spune o dată!

Mehmed o prinde de brațe, scoțând flăcări din ochii care i se bulbucaseră.

– Încet, fiule, încet! se întoarce către ușă și strigă către o cadână. Alya, ceai! Așa, fiule. Acum să se așezăm și să vorbim.

– Mamă, uneori ești de nesuportat. Spune odată, dacă nu vrei să-mi ies din minți.

Parcă intuind ceva, îi întoarce Marei spatele și zbiară către slujnică.

– Unde e Gulbahar? Să vină Gulbahar. Acum!

– Stai, fiule, stai. Femeia-i în iatac, se hodinește alături de fiul vostru, care a avut o mică fierbințeală.

– Ne?

– Altceva nu mai știi a spune, decât ce?! Ce, ce ce. Mă căpiezi de cap cu nerăbdarea ta. Nu-i șade bine unui sultan, care trebuie să fie stăpânit, orice-ar fi.

– Bine, bine, haide!

– De dimineață l-a scos dascălul pe copil la antrenament cu sulița și s-a forțat prea tare. A căpătat fierbințeală, dar i s-au dat ierburile de leac potrivite și acum e bine, se hodinește. Dar, o cunoști pe Gulbahar, când e vorba de fiul ei prețios.

– Sigur sunt bine amândoi?

– Fiule, *oglum*, te-ar minți mama ta?

– Haide, o îndeamnă agitat Mehmed.

Sorbind din ceai, de abia atingând gura paharului cu buzele, sultana-mamă, în sfârșit, își începe relatarea.

– Cum am pornit a-ți spune, acel Vlad Drăculea, proclat nerecunoscător, căci la masa noastră a crescut, a voit că te îndurera peste poate și a te face să-ți părăsești oastea și să te întorci, descurajat. Îți dai seama că el a urmărit să câștige timp.

– Cunosc mai bine decât tine metodele și tacticile de luptă ale lui Vlad. Le-am studiat laolaltă. Îți amintești? Așa că, te rog din suflet, spune ce ai de spus și lasă-mă să-mi văd de ale mele.

– Fie cum ți-i voia, fiule. Văd că nu te mai ține răbdarea, ci ești stăpânit numai de dorința aprigă să ajungi cât mai repede a te desfăta în brațele lui Gulbahar. Între noi fie zis, îți amintesc faptul că ai în harem câteva sute de fete proaspete, una și una.

– Sultanim, ajunge!

– A voit s-o omoare pe Gulbahar.

– Ne?

Mehmed a sărit direct în picioare, trântind paharul de măsuță, încât a sărit ceaiul, împrăștiindu-se pe marmura albă. Sultana Mara mai apucă de-l trage de mână și-l urmează, încă încercând să-i vorbească.

– Ești ostenit, dragul meu fiu! Ești tare ostenit. De aceea îți ieși așa de ușor din fire cu mama ta. Uite, dragule, cum s-a petrecut totul.

– Gata, am spus!

Rotindu-și poalele veșmântului, i-a întors spatele și a ieșit ca vântul printre santinelele, care, cu capetele plecate, i-au deschis degrabă amândouă canaturile ușii, înaltă cât de trei ori un stat de om.

În iatacul imperial, mare încât abia i se vedea capătul, în mijloc trona un pat enorm, cu baldachin din mătase albă, transparentă.

Soția lui își ținea fiul în brațe. Dormeau amândoi. Mehmed i-a privit o vreme. Îi fusese tare dor, iar acum nu se mai sătura să-i privească. Totuși, la un moment dat, a ieșit tiptil și s-a îndreptat spre hamam, ca să se curețe de toată mizeria adunată după zile întregi pe drum.

S-a întors relaxat și, pe moment, despovărat de toate grijile. Și-a găsit fiul și pe frumoasa lui sultană, treji, jucându-se, cocoțați încă în cucuiul patului. Cu adevărat, se putea numi câmp de luptă pentru soldățeii de plumb pe care copilul îi manevra cu dibăcie. Văzându-l, băiatul sare direct în sus și o ia la fugă spre el, sărindu-i în brațe.

– *Baba!*

– *Oglum!*

– *Baba! Anne! Baba!* Copilul întorcea capul când spre unul, când spre altul, nemaștiind de bucurie.

– Uite, *baba*, am și eu oșteni. Sunt foarte viteji. Așa ca și ai tăi. Mama nu a reușit nici o dată să mă învingă. Haide, haide, i se dă jos din brațe și îl trage de mână. Haide, să vedem dacă tu poți să mă bați pe mine și pe oștenii mei viteji.

– Viteazul meu, îl mângâie Gulbahar pe părul buclat. Viteazule, *baba* este ostenit de la drumul lung, tocmai din Valahia.

– Știu. Mi-a spus dascălul despre Valahia și despre cum a luptat acolo și cum nimeni nu i-a putut sta în cale. *Baba*, eu sunt demnul fiu al lui Mehmed Cuceritorul.

– Așa zici?

Lui Mehmed i se oglindește pe chip o nețărmurită mândrie paternă.

– Așa zic, vine, plină de hotărâre, replica micuțului.

– Puiule, haide, o chem pe doică și te vei duce cu ea în curtea cu fântâni, să alergi după minge. *Tamam*?

Cam bosumflat, făcând botic, într-un final, copilul acceptă, după ce tatăl îi promite pentru ziua următoare că-i va da o sabie de lemn și se vor antrena împreună.

– Dar vreau și un arc cu săgeți.

– S-a făcut, *ortak*! Haide, bate palma.

Nu se închide bine ușa în urma doicii și a copilului, că Mehmed își ia femeia în brațe și, purtând-o până la pat, se pierde printre mulțimea pernelor din mătase, brodate cu fir de aur.

– Soața mea cea frumoasă!

Dinspre Bosfor, pe ușile larg deschise spre balcon, intra boarea sărată și proaspătă a unei dimineți însorite, iar dinspre grădini se auzea murmurul fântânilor și uguitul porumbeilor.

Sultanul se ridică din pat și se duce pe balcon. Inspiră aerul proaspăt și sărat, întinzându-se cu brațele date în lături. Oftează prelung, mulțumit.

”Oare visez și m-am trezit în Rai?”

Nu are vreme să-și răspundă, că niște brațe fragile îi înlănțuie pieptul lat. Un trup tânăr se lipește cu drag de spatele lui. Pe piele simte mângâierea părului ei, ca de mătase curgătoare.

Se întoarce, o ridică de la pământ și, râzând, prinde a se învârti, cu capul dat pe spate de încântare. În vârtejul acela, dintr-odată parcă aude vocea Sultanei-Mamă.

”A voit s-o omoare pe Gulbahar.”

Pofta de joacă îi pierde. O pune cu picioarele pe podea, îi ia fața între mâini și o sărută deosebit de tandru.

– Haide să stăm și să vorbim.

– Să vorbim? nu-și poate ascunde ea mirarea și oareșce încordare. Nu se îndoia de pasiunea lui pentru ea, doar că în acel paradis al intrigilor de alcov, se putea întâmpla câte ceva din pur senin.

– Da, să vorbim. Mi se pare că ai a-mi mărturisi ceva.

– A-ți mărturisi?

Devenise cam speriată.

– Îhîm! A voit cineva să-ți facă rău în lipsa mea?

– Mie?

– Ihîm! Sultana-mamă mi-a spus că Țepeșul...

– A! Înțeleg.

Gulbahar se destinde.

– Atunci, spune.

Ea nu dorea deloc să strice atmosfera de intimitate și romantism care dominase de la sosirea lui, așa că și-a cumpănit vorbele. Oricum, ceea ce a fost nu se mai

întoarce, nici cu bine, nici cu rău. Învățase această lecție din primele zile când fusese adusă între zidurile seraiului.

– Nu e mare lucru de spus. Așa crede *Valide Mara*, dar eu...

– Tu nu crezi? Îi ia el vorba din gură.

– Eu nu am avut cunoștință de nimic. *Valide* spune că *Ayse*, o fată adusă din Valahia, pe numele ei adevărat *Ioana*, ar fi voit să mă otrăvească într-o seară când am cerut cina în iatac. Mă durea capul și nu am voit să cobor.

– Asta-i bună! Cum să te otrăvească cu mâncare? Ce, nu mai avem degustători la cuhnii?!

– Ba da, dar *Valide* spune că nu i s-a părut bună culoarea ceaiului.

– Și asta a fost dovada?

– A luat ceaiul și l-a deșertat la rădăcina unei ciclamе. Floarea și-a lăsat frunzele în jos la numai câteva minute mai târziu. Dar, știi, ceaiul a fost fierbinte. Era normal ca sărmana să se pleoștească.

– Eee? Mai departe? Ce s-a întâmplat cu *Ayse*?

– Sacul, bolovanii și... peste balcon, direct în Bosfor.

– Hm! *Valide* nu face nimic din senin.

– Fata asta a fost văzută cum s-a întâlnit cu un eunuc, adus tot din Valahia pe când era copil. El era paznic la serai. Știi eu? Poate că le era dor să vorbească în limba lor, dar *Valide* spune că erau iscoadele lui *Țepeș*.

Mehmed a căzut pe gânduri.

– Ție ți-e dor să vorbești în limba ta?

– Câteodată.

– Bine. O rezolvăm.

De dragul acestei femei ar fi întors Lumea cu susul în jos. Îi venise ideea să-i aducă o însoțitoare chiar din Tinos, insula ei.

– Nu ți-e foame? Mie mi-e o foame de lup. Te-aș mânca și pe tine.

După ce se preface a o mușca, bate din palme și comandă micul dejun.

– Nu am poftă să văd pe nimeni alt, decât pe tine.

Era cu totul alt Mehmed decât acel comandant de oști crud, care, pe câmpul de luptă, nu mai știa nici de mamă, nici de tată.

26.

Uneltirea

Retras în munți, Vlad încă încerca să nu-și piardă speranța în venirea renumitei Oști Negre a celui ce-i promisese prietenie și ajutor. Până la urmă el și Matei erau frați de cruce.

Stătea pe un butuc, în pădure, cu capul în mâini, făcând planuri mari în mintea sa. Cum să-i scrie prea cinstului Rege al Ungariei că, deși atunci când i-a făcut propunerea să o ia de soață pe sora lui, el, Vlad, nu a prins cu totul de bine, dar că acum nu i-a mai rămas nimic alt de ales? Pentru a-i plăti lui Mehmed și lui Radu, era în stare de orice. Sau aproape orice. Doar că trebuia să găsească un fel diplomaticesc de a o spune. Și pe ocolite, dar și pe înțeles, fără de-ndoială. Nu putea să-l umilească pe Rege spunându-i că el tare dorește această alianță de alcov, dacă aceasta-i condiția unei alianțe și între oștile lor, dar că nu o poate duce dincolo de semnarea hârtiilor, fiindcă inima lui este dată de multă vreme Katharinei, iar el nu și-o poate desprinde de ea.

”Oi face dacă-i nevoie cununie cu fală și tot tacâmul, dar ne oprim la ușa iatacului.

Hm! Ușor de gândit, greu de făcut... Oi găsi eu o cale, până la urmă. Iar Katharina mă va înțelege, ca de obicei. Mă iubește îndestul, ca să nu mă dea pierzării, căci al pierzării sunt, dacă Matei nu-mi vine-n ajutor. Turcul nu se va lăsa până nu mă va face bucățele.”

– Măria Ta, îl trezește din gânduri Guneș, sfetnicul lui de taină și credincios ca stânca. Măria Ta, iertăciune de mare îndrăzneală. Te văd dus pe cele gânduri. Oare dacă ne-am sfătui, nu am găsi mai lesne o cale să ieșim din necazul ce ne-a lovit?

– Guneș, dragul meu Guneș! Om vorbi, dar nu știi cum om putea-o drege, ca să iasă toate bine și să nu facem supărare nimănui. M-aș însura cu sora lui Matei, căci asta ar fi și de cinste, dară ce mă fac cu Katharina? Eu cred că a pricepe, dară, știi și tu cum îs muierile, ca vremea. Acuma, Ț-oi mai mărturisi, ca între noi, bărbații, nu-s tocma sigur că m-aș putea culca lângă slăbătura aia deșirată, lungă și uscată precum îi o prăjină de clădit fânul.

– Măria Ta, io cu mintea mea, judec așa că degeaba așteptăm ajutoarele promise de Corvin, fie ce-oi face Domnia Ta, căci corbul, tot corb rămâne, nu geaba îi zâce ăstuaia Corvin. Îmi pare că de la latinescu corvus i se trage, știi io bine? Apoi, nu-i adevăr precum că pasărea aceasta-i hameșă tare? Corbu caută stârvu și-l ciugulește până la os.

– Poate că așa-i, dar ce alt aș avea a face? I-oi scrie ș-om vedea ce a mai fi. Dumnezeu cu mila Lui!

– Nu pot crede ce-mi aud urechile. Vlad cel aprig se află dinaintea ochilor mei?

– Aprig, neaprig, alt sprijin n-am. Oastea noastră-i mică și ostenită foarte. Așa nu-l putem alunga pe Radu, mai ales că Mehmed i-a lăsat câteva sute de ieniceri. Ieniceri, nu altă ceva.

– Atunci, dacă așa gândești, așa a fi cel mai bine. Fă-i scrisoare Corvinului. Ce să știi zice?! Dară bagă bine samă! Cunoști prea bine Măria Ta ce soi de om îi acesta. Are să vrea să te țină sub ascultarea lui, că-i poavăr rău. Numa și numa după voia lui, bună ori rea. Nici Domnia Ta nu ești mai prejos. Două pietre tari. Or să cam sară scânteii, bagă bine de seamă. Nu-i mai potrivit să te duci la Corona și să trăiești liniștit cu muierea dragă și cu copiii voștri? Ai acolo afacerea cu cai, nu-i duce lipsuri. De ce-ți trebuie tron?

– N-ar fi rău, dară nu pot lăsa țara de izbeliște, pe mâna unui trădător slab de vârtute, cum îi Radu. Țsta s-a vândut Porții, cu totul tot. Nu pot! Nu pot! Am să-i scriu Corvinului. Ba nu. M-oi duce chiar eu, în persoană. Mai apoi, oi vedea. M-oi preface că ascult de ordinele lui, dar le-oi face pe ale mele. În luptă cine să mai știe ce și cum se petrece? Aș socoti că și acesta-i un fel de diploma-ticeală. În adevăr, nu greșesc cu nimic, dară îmi scap țara de bir și asuprire.

N-avea cum să știe că-i e pusă pe urme o iscoadă de-a Radului, ascunsă în umbra pomilor, iar frățâne-su nu pierde vremea, ci își convoacă câțiva sfetnici de încredere ca să ticluiască ceva folositor lor, dacă tot au căpătat o asemenea știre.

– Boieri dumneavoastră, iacă ce gânduri de necinste are Țepeș. Nu voiește a ne lăsa să ne trăim în tihnă viețile, ci vrea a ne strica pacea cu Sultanul. Cere ajutorare de la ungurime, care se dușmănește cu turcu, care turc numai ce așteaptă vreme potrivită spre a călca și dovedi tot Apusul. Dacă armatele creștine or veni iar,

laolaltă, peste noi, a fi bătaie mare, prăpăd și pârjol, cum a mai fost sub comanda lui Țepeș. Ce ziceți domniile voastre că am avea cel mai bine a făptui în atare împrejurare?

– Măria Ta, eu cu mintea mea socot că ar fi bine să tocmim un nelegiuit care să-l ucidă pe Drăculea și să gățăm odată cu proclerul, căci acesta ne-a tot da bății de cap când ne-a fi lumea mai dragă.

– Așa-i, Măria Ta. Că, dacă a fi să fie și să se-ntoarcă roata, pe roată om fi trași cu toții, fără socoteală ori judecată. Doar a mai făcut de acestea. Să piară și gata.

– Nu știu dacă-i tocma bine. Mai se gădesc unii să-i țină partea. Apoi, mai are oști. Nu multe, dar are. Și-i sunt tare credincioși și-s oșteni cu vână, nu glumă. Unu și unu, ce mai vorbă. O ambuscadă în felul lui Vlad nu ne-ar prea prii.

– Bine, asta-i cam așa, dar atunci, cum om face?

Peste încăpere se lasă o clipă de tăcere groasă. Rotițele minții de om educat și bun diplomat ale lui Radu, se învârt cu repeziciune.

– Ce ziceți să-l stricăm cu totul de ungrime, care și așa, de la o vreme, nu-l mai iubește cine știe cât. Tocmim o scrisoare cum ar fi de la Vlad către Mehmed, în care cere iertare și sprijin, în schimbul trădării lui Corvin.

– Aha! Ne facem că prindem solia și supărați, fiindcă noi dorim pacea la toate hotarele noastre, i-o trimitem Regelui, ca să înțeleagă cu ce fel de om are a face și să-l îndepărteze pe Țepeș de la sine.

*Prea înălțate Mehmed Sultan, Sultanul-Sultanilor
și mare Cezar al Lumii acesteia,*

*Eu, Vlad, domn al Valahiei, pustiit în munți, vin la
picioarele Tale cu mare plecăciune și rugămintे de a mă
ierta pentru tot răul ce l-am înfăptuit între hotarele
împărăției Tale. Rogu-te fierbinte de a te milostivi și a mă
sprijini să urc din nou în scaunul domnesc al părintelui
meu, în locul nevrednicului celui de acum.*

*Făgăduiescu-ți credință și supunere oarbă de aci
înainte.*

*Dacă faci aceasta pentru cel cu care ai trecut ani
de copilărie și primă tinerețe în prietenie, ți-oi fi alături ca
să-ți împlinești visul de a ajunge stăpân până la Viana și
dincolo.*

*Amândoi știm că drumul ți se poate deschide nu-
mai prin Transilvania. Făgăduiesc să-ți fiu bună călăuză,
deoarece eu sunt un prea bun cunoscător al tuturor
căilor, capcanelor și ascunzătorilor din această țară. Cu
adevărat cunosc și pusta ungară, precum și cum stau
treburile pe acolo și pot să ți-i predau prea ușor pe mână.*

Cu nădejdea în suflet, supusul tău servitor,

Recitind textul, cu toții cad de acord că este bine
ticluit.

– Eu zic, se pronunță Radu, să semnăm așa cum va
ca să-l scoată din toți pepenii pe rege. Ceva care să
semene cum că se preacinstește pe el, dară și să sune a
însăpăimântare. Aș socoti potrivit:

*Vlad Drăculea, din neamul Basarabilor,
zis și Țepeș*

– Bine gândit, Măria Ta, aprobă în cor întreaga
șleahță.

Când ochii bulbucați ai Regelui din stirpea Huniazilor au dat de aceste rânduri, pe chip nu i s-a citit surprinderea ori supărarea. Doar buzele subțiri au schițat un rictus scăpat de sub control, aproape invizibil, iar nările nasului lui ca de pasăre răpitoare au prins a fremăta ușor. Numai cei ce-l cunoșteau prea bine au putut sesiza că fusese rău de tot lezat în orgoliu.

– Hâh!

Atâta a fost tot.

Era zi de vânătoare. Vânătoare de potârniche, vânătoare ușoară, la care erau prezente și câteva doamne mai cucuiete, de la curte, în frunte cu Regina. Era o zi de început de toamnă, cu un soare care își întindea razele moi spre mângâierea obrazilor pomădați ai înaltelelor doamne. Era pus pe hârjoneală, neastâmpăratul.

Ogarii hămăiau de-ți luau urechile, excitați din cale afară de mirosul vânatului apropiat. Se învârteau alergând în jurul picioarelor cailor, care nechezau enervați, și îl mai copitau pe câte unul, dacă nu se ferea destul de repede.

Hăițașii scoteau sărmanele păsări din cuiburile lor ascunse prin iarba înaltă, ca să le aibă înaltele fețe în bătaia puștii. Că doar nu era ca ditamai Regele și nobilii-i

însoțitori să scociorască singuri prin cele zberguri, pentru a-și satisface plăcerea sadică de a fi omorât ei înșiși ființele cu care aveau să-și îndestuleze pânțele lor cel revărsat, la ospățul și dezmățul de mai târziu.

Doar că lui Matei Corvin nu-i prea ardea în acel moment de astfel de nimicuri. Trebuia, și încă degrabă, să facă planul de a-l prinde pe Drăculea. Până acum Țepeșul nu a reprezentat un pericol pentru el, dimpotrivă. Chiar lăsat fără sprijin, Drăculea a fost scutul care, prin atacurile răzlețe ale oștirii sale, a ținut în loc potopul otoman. Acum situația a luat altă întorsătură. Alungat fiind de pe tronul Munteniei, dacă e lăsat liber, complotând cu Mehmed o să devină un pericol sigur. Și nu unul mic. Prin urmare, trebuia oprit. Prins și întemnițat.

Întors la palat, Regele îi cheamă pe primul ministru și pe generalul de armată.

– Vlad Țepeș, acest domnitor rămas fără țară, din pricina judecății sale fără de socoteală politicească, acesta care a cutezat să refuze alianța cu mine prin căsătoria cu sora mea, acesta îndrăznește să mă înfrunte. Văzând că nu am sărit cu sprijin de îndată ce l-a cerut el, trădează ca un nemernic necredincios ce este, crescut și educat la păgâni, trimitând zapiscă de închinăciune turcului. Ptui!

Un rob a sărit dintr-un colț îndepărtat al sălii, pentru a șterge urma scuiăturii celei prea nobile, ca nu cumva să se întâmple faptă de neiertat și altul să calce cu picior de om ilustra urmă. Un rob ca el era nevoit a cunoaște aroganța acestui stăpân neînduplecat și atotputernic. Dacă nu era cu băgare de seamă, spinarea sfărtecătă de sute de lovituri de bici ar fi partea lui.

– Generale, numește un căpitan de nădejde, să ia un pâlcc de oaste și să mi-l aduceți viu pe Țepeș.

– După știința mea e fugar. Se știe unde se află?

– Mi se pare că ție-ți sunt prea grele galoanele de pe umeri! Caută! Ori ai altă treabă de care Regele nu are cunoștință?

Omul pricepe prea bine aluzia amenințătoare, așa că bate din călcâiele cizmelor.

– Iertare, cer!

– Leși! Iar tu, se întoarce către prim-ministru, vezi ce face, pe cine trimite nătântocul acesta fără de minte. Are noroc că-i prinț de același sânge cu Regina, altfel... În sfârșit. Vreau ca povestea asta să se încheie rapid. Înțeleș?... Stai!

Mi-a venit în minte un plan. Trimiteți-l pe căpitanul Jan Jiskra. Să ia Jiskra un pâlcc de oaste dintre husarii negri, trece Tisa în Transilvania și se preface că i l-am trimis Țepeșului spre ajutorare, ca să-și recapete coroana. În schimb, îi întinde o capcană pe drum, îl prinde și-l duce direct în beciurile din Vișegrad.

Dă din mână în semn că întrevederea s-a încheiat. Se întoarce cu spatele și privește afară prin geam, cu mintea plină de gânduri.

”Ce-am să fac cu el când îl voi avea în mână? Trebuie să analizez bine situația. Îmi place ori nu, nu e un fiștecine. E sângele neamului Basarab. Și e oștean tare priceput. Doar că e total nebun când vine vorba de luptă. Și e crud peste poate... Hm! Nu știu dacă acesta e chiar un defect. În zilele noastre, dacă nu ești crud, cât mai crud, nu există nicio altă cale să păstrezi puterea. Până la

urmă, nici măcar nu el a inventat mult vestita țeapă. Țin minte că am citit despre acest fel de ucidere pe când studiam arta politichiei. Dacă nu greșesc, și nu cred că greșesc, despre acest supliciu se pomenea încă în Codul lui Hammurabi, trăitor cu mult înainte de Hristos. Darius a tras în țeapă trei mii de babilonieni, după cucerirea cetății Babilonului. Unii susțin că acest sistem de schingiuire l-ar fi adus cu ei tătarii. Oricum, nu asta are însemnătate acum. În sfârșit, oricine și oricum ar fi, n-am ce zice, deștept valahul să găsească un fel cât mai neobișnuit de a sădi groaza. Parcă cei care supun la ardere pe rug sunt mai buni? Să nu mai pomenesc de fierberea în ulei încins. Dacă ar trebui, Doamne apără!, n-aș ști ce să aleg mai bine. Focul, țeapa ori fiertura în ulei. Nici cu trasul pe roată nu mi-e rușine. Cât despre scos ochi, tăiat de urechi, limbi, mâini și alte alea, aceasta-i treabă de prunci, nu de cei ce conduc popoare.”

O bătaie în ușă îl trezește din gândurile prea puțin plăcute.

– Cina e servită, Majestate!

27.

Capcana

Katharina a călărit în galop, aplecată pe grumazul calului, până când i-a simțit sub ea pielea udă, toată numai o apă. A înțeles că trebuie să lase animalul să-și tragă sufletul.

Poteca pe care se nimeriseră o tăia prin pădure, pe marginea unui pârâiaș, care pica de sus, din vârful stâncă, la baza căreia se ridica o troiță. Își lasă calul să se adape și să pască pe îndestulate. Ea însăși era frântă de oboseală și de griji. Plecase în asemenea grabă și se silise să se depărteze cât mai mult și mai degrabă, încât mintea ei nu a mai gândit la nimic alt. Acum, au năvălit peste ea toate întrebările pe care nu și le pusese înainte. Gândurile o șfichiuiu ca niște bice. Primul gând a fost la Vlad.

„Dacă turcul l-a înscăunat pe ticălosul de Radu, unde-i Vlad? A fugit? Nu. Nu. Vlad pe care-l știu eu nu fuge. Mai bine moare, decât să dea spatele. Nu, nu! Doamne, nu e mort! Doamne, ajută-mă să fie în viață! L-au prins? Îl schingiuiesc? Nu, nu se poate, Doamne! Tu ești drept. Tu ții cu dreptii. Vlad luptă pentru credința creștină!”

Cu lacrimile și roindu-i pe obraz fuge spre troiță și cade în genunchi, zdrelindu-și-i de colțurile de piatră. Se roagă din toate băierile sufletului. Nu aude copitatul cailor care se apropiau.

Călărețul din fruntea cetei face semn de oprire și de liniște. Descalcează și se apropie tiptil de femeia îngenuncheată la piciorul crucii. În piept, inima-i bătea să se spargă. Recunoscuse nu numai calul, ci și costița de aur, care se revărsa ieșită din împletitură. Boiul acela l-ar fi cunoscut dintr-o mie. Adâncită în rugăciune, Katharina nu-l simte decât când s-a lăsat lângă ea. A scos un țipăt scurt, mai dintâi de spaimă, însă care s-a transformat pe loc într-unul de bucurie nețărmurită. Nu a fost necesar să-i vadă chipul drag. După miros, pe dată a știut cine este. Așa îngenunchiați, fără o vorbă, au rămas îmbrățișați o vreme.

Cât colo, oștenii din ceată zâmbeau, îngăduitori, pe sub mustață.

– Dară voi la ce stați de vă hliziți? Îi ia Vlad la trei păzește. N-aveți cai de adăpat, de țesălat? Haide! Ne vedem la hanul din satul din vale.

Katharina amuțise, doar îl învăluia cu privirile ei mai strălucitoare decât stelele. Se simte luată pe sus de brațele lui puternice și dintr-odată, toate fricile și-au luat zborul. La trei pași mai încolo, se întindea o poiană cu brândușe de toamnă, care le-a fost așternut. Nu se mai săturau să se alinte și să se simtă unul pe altul.

– În curând se lasă sara. Haide și-om merge la han.

– Vlad, nu-i mai bine să nu ne oprim? Dacă ne ajung oamenii lui Radu?

– Am trecut în hotarul Transilvan. Nu cutează ei să calce pe pământul lui Mateiaș.

– Mateiaș?

– Îhî! Mateiaș. Regele ungarilor. Eu cu Ștefan așa îi zicem de când ne-am făcut frați de cruce toți trei.

– Frați de cruce? Care Ștefan?

– Haide, încalecă, ț-o-i grăi pe drum.

Un corn de lună le lumina calea. Călăreau în tihnă, cu caii crupă-n crupă, ei ținându-se de mână. Nu se puteau răbda să nu se atingă o vreme cât de scurtă. Prea nu se văzuseră de multă vreme și prea le fusese teamă unuia pentru viața celuilalt.

– Nu-mi spui care-i povestea cu frații de cruce?

– Ț-o-i spune, dară și tu mi-ești datoare cu o poveste. Cum de ai ajuns aici? Te-am lăsat la Poenari.

– Nu-i nimic. Mehmed l-a uns domn pe Radu, iar el a venit după mine să mă ia. Eu l-am prostit și am fugit de sub nasul lui. Asta-i tot.

– Tot?

– Tot.

– Nu ți-a făcut nimic?

– Nimic. Tu cum de ai știut să mă găsești?

– Nu a fost anevoie. M-am socotit că Mehmed, gășind Târgoviștea pustie, va intra și-l va pune pe Radu în locul meu, cu buna voire a boierilor dușmani. M-am temut pentru tine, dară, cum te știu înțeleaptă, am fost încredințat că ai să te dai din calea lor. Acesta-i singurul drum către Corona. M-am luat după tine. Are noimă, nu?

– M-aș fi dat, dar ei au fost iuți din cale-afară. Eu nu am apucat a prinde de veste. Acum vreau să aud cum e cu frăția.

– Ce să fie?! Când eram toți trei cârlani, ne-am nimerit deodată în cetatea Sighișoarei. Ne-am găsit de

dușmani ai turcului, ne-am tăiat cu vârful jungherului și am jurat să luptăm dimpreună pentru creștinătate. Asta-i tot, cum zici tu.

– Îhâm! Că de aia a venit numa iute Mateiașul tău să te ajute. Că de aia ești fugar acum. Ori nu ești?!

Katharina îl privește lung, cu oareșce îndoială.

– Să zicem că m-am retras, ca să capăt puteri noi. Am să trimit solie la Buda. După ce-or veni și ei cu Oastea Neagră, i-om alunga pe osmanlâi, cât bați din palme.

– Că te-oi și crede! Ia bine samă! Mateiașul, cum îi zici, e om greu. Numa și numa cum vrea el.

– Da' de unde știi tu aceste?

– Am trăit destulă vreme lângă unul de-i zice Vlad Țepeș. Îl cunoști, cumva? De la el am auzit.

Femeia zâmbește șăgalnic, iar Vlad nu-i rezistă, se apleacă peste greabănul calului, și-i trage o sărutare pe fugă.

Ajung la Corona pe înnoptate.

Rândașii sculați din somn și slujnicele au început a mișuna care-ncotro, precum furnicile.

Degrabă s-au aprins lumânările și s-au pus oalele la foc. Unele cu mâncare, altele cu apă multă pentru ca să umple scaldătoarea. Doi slujitori au dus ciubărul în odaia de dormit. Pe brațe l-au dus. Era mare și greu. I-a deșelat de tot.

Katharina și Vlad s-au cufundat împreună în apa caldă, ca să se curețe, nu numai de colbul drumului, ci și de toate relele. S-au stropit și au râs, ca doi copii năstrușnici, parcă voind să uite și să nu mai știe cine sunt și ce s-ar putea să-i aștepte.

– Eu am să te spăl, doamna mea. Lasă-mă să mă bucur în tihnă de plăcerea aceasta.

Îi toarnă apă în cap cu o căniță și îi spală părul ei lung până la mijlocul care-i rămăsese ca de viespe, în ciuda sarcinilor pe care le-a purtat cu ușurință și bucurie. Copiii lor erau copii plămădiți din dragoste adevărată.

– Așa te-a spălat pe tine mama ta când ai fost copil, de ai rămas cu plăcerea aceasta?

– Da de unde, mama. Mama era Doamna. Doica se îndeletnicea cu asemenea treburi. Și nu, nu acasă am învățat, ci la hamamul turcesc.

Îmi place hamamul. Aș fi vrut să fac unul și aici, dar nu am voit să mă judece lumea, cum că m-am dat la obiceiurile păgânilor, uitând de ale noastre. Dar nu te mint, îmi place. Mai ales din pricina relaxării care te cuprinde stând în el. Moleșit, parcă ți se iau toate grijile de pe umeri. Plus că puteai afla multe în acel loc. Oamenii uitau de ei și își dădeau drumul la gură.

Așa aflase el multe secrete de alcov și nu numai. Acolo i-a ajuns la urechi faptul că Mara *Hatun*, mama vitregă a lui Mehmed, cea care își băga nasul în mai toate treburile imperiului, influențându-l pe Sultan nu o dată în deciziile luate, era o prințesă sârboaică.

– Știi că Mara Sultan nu-i turcoaică?

– Nu mai spune?

– Nu, e fiica despotului Serbiei, Durad Brankovici. El fiind vasal al turcilor, ca să le intre mai bine pe sub piele, ce s-a socotit în capul lui? ”Ia să o dau eu pe una dintre fetele mele pentru haremul lui Murad. Murad al

II-lea. Așa i-a scris fetii destinul de îndată ce a împlinit cincisprezece ani.

– De coaptă era destul de coaptă pentru măritiș, dar sclavă în harem?

– A! Nu. A fost o înțelegere politicească, cum multe se fac. Cum a fost și a mea. I-au logodit și apoi i-au însoțit cu tot dichisul.

– Cum, se logodesc și-i unesc după lege cu toate cadânele din harem?

– Nu. Acelea sunt sclave. Mara era muiere liberă. Altă treabă. A fost o alianță.

Katharina stătea relaxată în poala lui Vlad, lăsându-se mângâiată de mâinile lui și de apa caldă, ascultând povestea sârboacei. Îi plăcea povestea acelei femei istețe și înfipite din fire, care a știut să se folosească nu numai de farmecele ei, ci și de situația politică. Murad dorea să fie sigur de alianța cu Serbia. Datorită așezării ei geografice era foarte importantă pentru intențiile lui de cucerire din acel moment.

Dacă Murad își urmărea interesul său, și regele Brankovici își avea propriile chibzuințe. S-a îmbătat cu ideea că, prin această căsătorie, are să pună stavilă invaziei otomane în țara sa. Nu le-a ieșit prea bine socoteala niciunuia.

Singura în câștig a fost Mara, care a ajuns una dintre cele mai cunoscute și bogate sultane ale Imperiului Otoman. I-a manevrat atât pe tată cât și pe fiu, cam cum dorea. Deși ea nu i-a dăruit niciun moștenitor lui Murad, a intrat în grațiile fiului lui, iar Mehmed o considera mama lui bună și îi spunea *anne*.

– Mara Sultan este o femeie foarte puternică, conchide Vlad.

”De ținut minte și de învățat”, gândește Katharina.

– Haide să ieșim. S-a răcit apa.

– Iar eu sunt flămând ca un lup iarna, pe nămeți.

S-au așezat la masa cea lungă, dar au pus să le mute blidele unul lângă celălalt, nesuportând să stea depărtați nici în vreme cât mâncau. Își duceau bucaturile unul la gura celuilalt și se priveau în ochi de parcă se cunoșteau de abia de ieri.

Peste noapte, somnul le-a fost dulce, dar dimineața nu s-a lăsat așteptată, iar odată cu ea au revenit toate grijile.

Katharina s-a întors în pat către el și l-a mângâiat pe fruntea îmbrobonată și l-a sărutat ușor pe obraz.

– Nu dorm.

– Ai visat urât, de ești tot asudat?

– Nu-mi aduc aminte. Dară stau și mă gândesc cum aș face mai bine. De musai îi musai să mă duc la Matei și să mă rog de sprijin. Nu-mi place, fiindcă văd eu bine că s-a cam codit să-mi vină-n ajutor. Dacă ar fi venit la vreme, nu aș fi fost silit să las Târgoviștea pustie și să plec în munți. Dacă i-aș fi ținut calea lui Mehmed, dacă l-aș fi putut alunga peste Dunăre, aș fi fost idolul și eroul întregului Imperiu Creștin. Numai că asta nu ar fi fost cu putință s-o fac fără de sprijin. Oastea otomană e prea mare pentru puterile mele, lăsat singur. Știu că le-ar fi convenit de minune să fiu doar eu scutul, iar ei să tragă foloasele stând cu mâna-n sân. Eu să-mi sacrific oamenii

până la unul, iar ei să se bucure de pacea adusă pe talger. Dacă am ajuns cum am ajuns, din pricina lor e. M-au mințit că-mi dau sprijin puternic, dară...

– Înțeleg ce spui, dar acum, acum ce te socoți să faci?

– Acum, acum, adică azi, am să plec. Să vedem ce a să iasă.

– Vlad, ai de grijă! Am așa o apăsare pe suflet. Ai mare grijă, rogu-te!

– Fii liniștită, nu sunt oștean de azi, de ieri. Nu am de gând să mor ca un învins. Nu pierde iarba rea, nici Vlad Dracul umilit de o moarte rușinoasă și lipsit de glorie. Dacă e să mor, am să mor ca un viteaz, pe câmpul de bătălie. Fii pe pace, n-ai să scapi de mine, tu, femeie, cu atâta ușurință!

Pe când vorbeau ei așa, se aude o bătaie cam prea puternică în ușă. După nicio clipă de așteptare, după cum cerea buna cuviință, ușa se dă de perete și bulzește înăuntru Nicolae, gâfâind, de cum alergase.

– Măria Ta! Măria Ta!

– Ce-i? Dau tătarii? se încruntă Domnitorul.

– Unguru. Uite, a trimis carte cu pecete.

La sprânceana ridicată de către Vodă a supărare, Nicolae își ia sama.

– Corvinu, Măria Ta.

– Matei, vrei a grăi. Care ungur, măi? Care ungur? Tu nu ai cunoaștere că îi fecioru lu Ioan de Hunedoara al nostru? Îi numa Rege peste ungurime, da-i de-al nostru.

Nicolae lasă capul în jos sub povara dojenii.

– Bine, lasă! Dă-mi aceea, ce aștepți?!

Rupe pecetea. Pe măsură ce citește, fruntea i se descrețește, iar chipul i se luminează de un zâmbet. Rar lucru.

Frate Vlad,

M-am tot socotit ce și cum e mai bine să fac, ca să ne punem călcâiul cizmei pe capul năpârcii turcești și să i-l strivim. Să scăpăm de aliotman o dată pentru totdeauna.

Gândesc că, dacă se unește corbul meu cu dragonul tău, avem să-i venim de hac lui Mehmed, cu tot cu ienicerii și mulțimea lui de spahii, cu tot cu tunurile lui cele grozave.

Am să ți-l trimit pe cavalerul Jan Jiskra într-o întâmpinare. Tu adună-ți cetele și vă întâlniți la cetatea fortificată Oratia, de pe Dealul Sasului. Apoi v-oi ajunge și eu din urmă cu Oastea Neagră de moțogani, cu arcebuzele, pe care tocmai le-am cumpărat. Această armă de foc omoară omul cât ai clipi. Bate cincizeci de metri și străpunge armura.

Am mare încredere în uniunea noastră.

La bună vedere,

Matthias Corvinus Rex

La auzirea celor scrise, Katharina trage o strâmbătură, care nu-i scapă lui Vlad.

– Ce-i? Ce nu-i convine Doamnei Mele?

– Nu ți se pare că vorbele sunt cam pline de lapte și miere? Fi-or adevărate? Mă tem. Tare mă tem să nu-ți întindă o cursă.

– De ce-ar face-o? Avem același interes. Cred că tu, de prea mare grijă pentru mine, ai devenit prăpăstioasă.

– Tu știi mai bine, dară...

Vlad râde.

– Ia vino tu încoace!

O îmbrățișează și o ține la piept, ca să o liniștească.

28.

1462 – *La Vișegrad*

Călăreau pe lângă firul Dunării care își cânta valsul pișcând malul cu valuri micuțe, unduite ca o năframă de mătase sub sărutul zefirului. Nu mergeau nici prea iute, nici prea domol.

– Pe seară ne așteaptă regele Matthias la Vișegrad, îi amintește cavalerul Jiskra. Musai să ținem pas săltat.

– Frumoasă cetate Vișegrad, dară n-am prea înțeles de ce Mateiaș a socotit să batem drumul până acolo, când mai ușor ar fi fost să vină el în întâmpinare. Din Valahia l-am fi putut scărmana mai bine pe Mehmed. Ori ne ducem de dragul de a ne întoarce?!

Jiskra, cu un aer de superioritate vădită, se preface că nu aude întrebarea, ce-i drept, pusă cam în doi peri. Pur și simplu o nesocotește, ca și când i-ar fi vorbit un nimeni.

– Da, frumos Vișegradul. Nu de pomană a fost cetate de scaun atâta amar de ani. Cetate frumoasă și bătrână, se împăunează Jiskra. Prima piatră a fost pusă de Regele Bela, cel ce i-a urmat Regelui Ștefan, cela dintâi Rege creștin al madiarilor. Căci și noi avem un Ștefan, nu numai moldavii.

– I-auzi, aveți? se face Vlad că nu știe, cu gura strâmbată într-o undă de ironie, deși știa prea bine că Bela a fost un rege pe cinste. Numai că voise să-l înțepe

pe scorțosul de căpitan, care se uita la el cam de sus, fapt care-l irita serios pe Vlad. Acela era un simplu cavaler mercenar. Îndrăzne să se pună pe aceeași treaptă cu un domnitor, ba chiar mai sus?

– Bela a fost un mare viteaz. S-a luptat cu tătarii și a întărit Regatul Ungariei, continuă a se împăuna Jiskra.

– Bine, dară tot nu mă dumiresc de ce mergem acolo.

– Ai să te dumirești când ajungem, îl repede nobilul, cam nervos de insistența lui Vlad pe această temă.

Înaintează fără ca vreunul să mai scoată vorbă legănată, până când au ajuns sub zidurile cetății, care se oglindea, maiestuoasă, cu toate cele trei turnuri, în apele fluviului.

Ajunși în dreptul porții celei mari, Jiskra a lătrat scurt un ordin.

– Arestați-l!

Până Vlad să se dumirească ce înseamnă acel ordin, au sărit pe el o grămadă de soldați, care, clar, fuseseră instruiți dinainte ce au de făcut. Toată lumea era conștientă că nu va fi deloc ușor să-l imobilizeze și să-l mențină capturat, mai ales că Vlad parcă turbase. Scosese sabia și se lupta ca un apucat. Se rotea ca un învârtecuș, tăind tot și făcând gol jur împrejurul lui. N-a fost ușor cu el. Până la urmă au sărit pe el grămadă, așa de mulți, că l-au doborât.

– În hruba din turnul cel mare, urlă Jiskra, scos din fire, pentru că i-au fost omorâți și răniți prea destui dintre oameni.

Turnul acesta a cunoscut multe evenimente care au marcat istoria. Aici s-a legat alianța între trei dintre cei mai puternici regi ai vremii. În 1335, acesta a fost locul în care au bătut palma, întru apărare împotriva oricărui invadatori, Carol Robert de Anjou, Rege al Ungariei, Ioan cel Orb al Bohemiei și Cazimir al III-lea al Poloniei.

Întâlnirea a avut loc în citadela Vișegradului, fiindcă Carol Robert de Anjou și-a fost stabilit de curând capitala aici, unde a adus Sfânta Coroană, simbolul Regatului Ungariei. Coroana a fost păstrată, învelită într-o față de pernă de catifea roșie, într-o încăpere din turnul cel mare, ferecată sub șapte lacăte.

Cu toate acestea, după mai bine de un secol, prețiosul simbol a fost furat de către o simplă servitoare. A tăiat lanțurile și lacătul cu o pilă, la ordinul stăpânei sale, Regina Văduvă, Elisabeta de Luxemburg. Numai posedând coroana, putea să-l ungi rege pe fiul ei nou născut, cel cunoscut ca Ladislau Postumul, iar ea să fie regentă pentru mulți ani.

Doar că visurile de mărire, la fel ca orice alte visuri, nu catadicsesc întotdeauna să se supună dorințelor umane.

Fiul Elisabetei a domnit doar patru ani. I-a urmat la tron Matei Corvin. Calea spre domnie a fost presărată cu intrigi, omoruri și chiar un război civil. Nobilii maghiari nu s-au putut împăca niciodată cu faptul că frâiele de la cârma Ungariei erau ținute de unul care se numea Matei, născut la est de Tisa, din sămânță de român. În ciuda tuturor, Matei Corvin a condus țara timp de treizeci și doi

de ani, fiind unul dintre cei mai puternici regi care a purtat pe cap Sfânta Coroană a Ungariei.

Era puternic, ce-i drept, însă nu suficient de puternic și, mai ales, nu destul de curajos, ca să se măsoare singur cu furnicăraia turcească. În acea toamnă a lui 1462, preferă ca el să stea cuminte în banca lui, iar pe impulsivul, neiertătorul și încăpățânatul Țepeș, care se arunca în foc pentru îndeplinirea convingerilor sale, să-l anihileze, arestându-l printr-un vicleșug strigător la cer.

Vlad coboară orbecăind pe treptele multe care duc în hruba de sub turn, adânc săpată în pământ. Locul era strâmt, umed și întunecos. Unde afară începea solul, abia acolo, sus, era un fel de crăpătură, blocată cu gratii țapene din drugi groși de fier. Se afla pe post de fereastră, prin care să pătrundă o gură de aer. Vezi, Doamne, să nu care cumva să se sufoce prizonierul. Asemenea, să-i ajungă o dungă de lumină, cât să nu se lovească de toți pereții, ca un orbete.

Într-un colț, paie, cu titlul de pat. În pereții de piatră, fixate lanțuri cu cătușe la capete. Lanțurile erau de o oareșce lungime, atât cât prinsul să poată ajunge până la un ciuberel, având rost de hazna, aflat în alt colț al hrubei.

În afară de paznicul care-i aducea mâncare o dată în zi, o ciorbă lungă și un coltuc de pâine, nimeni nu a catadicsit să vină și să-i spună lui Vlad vorbă legănată, ca să înțeleagă și el ce însemnau toate acestea.

Altfel, de vizitatori nu se putea plânga, doar că nu erau ființe umane, ci niște guzgani de toată frumusețea și nerușinați din cale afară.

”Doamne Sfinte, ce mi-i dat să trăiesc. Pe lângă toate, pic și de somn. Trebuie să dorm iepurește, fiindcă obrăznicăturile de șoacăți se silesc a se cățăra pe mine. Nu mai departe de azi noapte, l-am simțit pe unul care căuta să-mi apuce o ureche. Noroc de lanțurile aceste, că zornăie și-i sperie. Altă formă nu am cum a-i alunga. Afurisitele de lanțuri sunt prea scurte și nu-i pot ajunge, căci fug afurisiții de îndată ce mă mișc către ei. De m-ar vedea Katharina!... De-aș putea să-i dau de veste, să-i trimită carte fratelui Ștefan, să-mi sară-n ajutor ori să vină la Rege și să-l întrebe care-i treaba, batâr să știu un capăt. Așa, stau ca prostul aici și-mi frec creierii, întrebându-mă ce Dumnezeu s-a putut întâmpla, de a făcut Mateiaș așa o nefăcută, fără cap și fără coadă, căci n-are nicio noimă. Eu îi sunt aliat, am avut o înțelegere... Nu pot crede că s-a scoborât până la a cădea la învoială cu Mehmed. Aici e ceva putred la mijloc. Nu văd altă cale.”

Într-o dimineață s-a trezit cu un șarpe. Noroc că era șarpe de apă. Leșise din Dunăre și se târâse pe crăpătura ferestruicii, apoi alunecase pe perete-n jos. Stătea liniștit, bine mersi, pe paie, la picioarele lui. Numai capul îl ținea ridicat și-l pendula într-o parte și-n alta, cu firul lui de limbă crăpată, scoasă de un cot. Sâsâia de zor la unul dintre guzgani, care se așezase popândău și îi răspundea în limba lui chițcăită.

– Bâlcii în toată regula. N-ai cum să-ți fie urât într-o hrubă ca aceasta, grăiește Vlad pereților.

– Ce faci prietene? se întoarce către reptilă. Ai venit să-mi sari în ajutor ori să-mi ții de urât? Ori pe-amândouă?... Lasă-l potopului de guzgan puturos. Nădăduiesc că nu-i din cei puricoși, căci atunci n-avem scăpare. Haide, stai blând! Geaba te ostenești cu el. Nu pleacă cu una, cu două. Ori sari și-l sugrumi, ori să știi de la mine că ăștia n-au rușine. Vin nepoftiți la masă. Dacă s-ar putea mi-ar fura toată pâinea... Nu mai zic cât de mai pe plac le-ar fi să-mi poată ronțai nasul, ori vreun deget... Afurisite lighioane, nu crezi? Oare ce o fi fost în mintea Atotputernicului când a izvodit pe lume asemenea scârboșenii?

Șarpele, oprit din sâsâială, îl privește direct în față, cu ochii lui rotunzi de reptilă neveninoasă.

– Ha! ce zici, nu ți s-a făcut o țără poftă de lioarba asta de zamă? Ia, haide de îndestulează-te, doară mi-ești oaspe de vază. Uită la tine ce podoabă de strai ai. Tot ești pete galbene cu brun. Brun, precum ursu din cei munți. Văzut-ai tu un urs în viața ta? Cum să fi văzut, săracu de tine?! Află de la mine că de-ți arde acela una, te face fleci dintr-o labă.

Astfel își mai trecea vremea și de urât viteazul Voievod al Valahiei, în clipele când își elibera mintea de planuri despre cum ar putea să facă, pentru ca să iasă cumva de acolo.

Începuse să sape zidul, lovindu-l cu lanțul, dar era lucru tare anevoie de înfăptuit.

”Altă cale n-am.”

Se tot gândea la Katharina și ce bine ar fi fost dacă ea, după prea bunul ei obicei ar fi făcut, de dorul lui, o

năstrușnicie și ar fi luat calea în picioare încotro știa că ar trebui să-i fie tabăra. Fată deșteaptă, negăsind decât oastea în așteptare de atâta vreme, s-ar fi dus cu gândul că ceva-i necurat la mijloc. Fără de-ndoială, ar fi pornit în căutarea lui.

Nu știa el despre telepatie, suflete pereche și alte d-alde astea, dar se pare că destinul lui, cel scris în stele, știa.

29.

1463 – *La Buda*

Într-o bună zi, Katharina, sătulă să aștepte vreo veste, se hotărăște, pune în rând toate cele ale casei, duce copiii la părinții ei și se pune pe drum, însoțită de numai două slugi credincioase. Doi vlăjgani tineri și puternici ca niște stejari, în stare să o apere de lotri și de alte nevoi.

În cale, vorbind mai cu unul, mai cu altul, mai la un popas de han cu câte o hangiță gureșă, află câte ceva despre cum că Regele ar ține prizonier pe cel numit Țepeș și că de acum încolo or putea trăi liniștiți din partea turcului, căci nu a mai fi război batâr o vreme. Se zvonea că s-a fost făcut mare înțelegere între Corvin și Padișahul de la Istanbul, care era mulțumit despre faptul că Drăculea e poprit în beci, iar el își poate vedea liniștit de treburile cu venețienii, scăpat fiind de pacostea valahă. Mai apoi s-a vedea ce gânduri a avea cu ungurii și cu Viana. Căci știută este dorința lui aprigă de a pătrunde pe porțile Vianeii.

Auzind, Katharina o ia direct către Buda, să dea față cu regele Corvin. A scos sufletul din cai și din oameni. A trecut munții și apa, apoi a bătut pusta până la Buda, unde, la porțile castelului regal, cere învoire să intre la Rege.

Nu i se permite să treacă porțile cele mari.

Așteaptă. E nervoasă. Bate cu vârful degetelor în șa.

Unul dintre străjeri duce vestea sosirii ei.

De la una dintre ferestre, Regele urmărește scena.

”De când nădărduiam să apară această doamnă la ușa mea. Cu ea aici, îl am și mai sigur în mână pe Țepeș, dacă cumva i-a trecut prin minte ideea de fugă.”

Se aude bătaia în ușă, pe care o aștepta.

– Majestate! Doamna Katharina Siegel cere să fie primită de Majestatea Voastră.

Regele ridică din sprânceană, făcând pe nedumeritul.

– Majestate, cer iertare de vorbă proastă! Este acea Katharină, știți, amanta...

– Ah! Deci, acea Katharină.

– Aveți azi ceasuri de audiență, așa că am gândit, că poate...

– Îîm! Nu. Nu azi. Poate mâine, după dejun?! După, nu la dejun!

– Mi-am îngăduit și eu să o îndemn astfel, însă ea...

– Ea să asculte ce i se poruncește! O va face. Nu are de ales. Mâine!

– Amenință că n-are să se miște din fața palatului, până când nu dă ochii cu Majestatea Voastră.

– Așa? Bine, fie. Dar las-o să mai aștepte câteva ceasuri bune. Să vedem cât de căpoasă și de amoretată este.

Îi face semn secretarului să iasă. Pe față i se așterne o umbră de amuzament.

”Sunt curios să o văd de aproape pe drăcoica aceasta, care l-a pus cu botul pe labe pe însuși Dracul.

Trebuie să fie tare frumoasă și deșteaptă pe deasupra. Nu-i la îndemâna oricui să-i pună hățuri unui asemenea năravaș, pur sânge, cum e Vlad.”

O altă bătaie în ușă. Katharina intră. Micuță, delicată, face doar câțiva pași apăsați, apoi se oprește și face reverența de cuviință, dar cu aceeași atitudine mândră.

– Majestate!

– Cărei fericite pricini datorez plăcerea de a-mi bucura ochii cu prezența unei doamne atât de frumoase?

– Sire, pricina prezenței mele nu este una fericită. Am bătut calea de la Corona până la Buda, pentru limpezirea celor ce i s-au făcut lui Vlad Drăculea și pentru a vă cere slobozirea lui din temniță.

– De ce aș face-o?

– Pentru că este poprit fără de nicio vină.

– A trădat, doamna mea. A trădat.

– Vlad nu trădează. El nu trădează pe nimeni, dară un frate.

– A trădat, se încruntă Regele. A trădat. Spre nenorocul lui, dovada a picat în mâna mea. Este o scrisoare către Mehmed. O scrisoare de închinare și de credință. Îi făgăduiește sus și tare că el este cel care va deschide Porții Otomane calea către noi, Apusul.

– Vă înșelați, Majestatea Voastră. Vlad nu s-ar închina pe el și țara, odată cu prețul vieții. În repetate rânduri mi-a spus că boierii care trădează se înșală atunci când cred că țara este a lui Vlad și nu Vlad al țării. Așadar, el nu are ce închina.

– Hâm!

– Jur pe copiii mei că acesta-i adevărul curat, nu altul. Careva din dușmanii lui sau ai voștri v-a înșelat. Dinadins a făcut să pice scrisoarea în mâna voastră. Este o uneltire.

– Hâm!

– Dați-mi crezare! Vlad, o fi el crud și nesăbuit câteodată, dar dă pedepsele numai pe dreptate. Nu asuprește nevinovați, nici măcar pe cei ce-l dușmănesc. Vlad nu este un om rău și fără suflet. Nu este nepăsător și nu face nimic într-un folosul lui. El este un om drept. Oricine ce ar zice el nu-i nicidecum trădător. El nu și-ar vinde un frate cum sunteți Majestatea Voastră, ori Vodă Ștefan. Scrisoarea de care spuneți că v-a picat în mână este o măsluire, o făcătură. Dați-mi crezare, rogu-vă, Sire!

– Hâm! Poate că-i adevărat, dar, dacă nu-l țin ostatic, bine priponit, aprig și cu sânge năvalnic cum îl știu, sunt sigur că are să facă una atât de boacănă, încât n-am ști-o cum s-o dregem. Așa că, stă el prea bine acolo unde este. Mehmed e o mare putere, din calea căreia trebuie să ne ferim atât cât putem, pentru a avea pace. Adevărul este că prea dese lupte ne-au cam secătuit.

În timp ce Regele Corvin își freacă fruntea cu două degete, cam îndoind de propriile argumente, Katharina se îmbătoșează, măsurându-l cu o privire de gheață. Mândră, îi aruncă în față, fără teamă și ocolișuri, ce crede despre el.

– Majestatea Voastră, mă închin în fața Voastră, fiindcă așa se cuvine, dar vă spun drept ce cred. Nu sunteți un Rege drept și mare, așa cum v-am socotit până azi. Am să cer sprijin pentru Vlad de la celălalt frate al lui, Ștefan. Voi nu sunteți ce v-a socotit.

Sunt convinsă că Ștefan a sări să-l sloboadă din temniță și atunci nu sunt sigură de ceea ce are să se întâmple.

Aceștia doi uniți au să strivească toate năpârcile, fie ele și vipere cu corn.

Se întoarce în vârtej de fuste foșnitoare și, cu capul sus, dă să iasă.

– Așteaptă! Îi strigă Regele în urmă.

Ca un fulger, îi trăsnește prin minte o idee.

– Așteaptă! Am putea încheia o învoială.

Femeia se oprește în loc, însă încă bătoasă, nu se întoarce cu fața.

– Uite cum stă treaba. Dacă vrei să ne înțelegem, e musai să lași mândria în urmă. Ori faci cum spun și-l scapi din hrubă, ori stricăm târgul. Vino și te așază, să vorbim ca între oameni civilizați ce suntem.

Destul de îndoită de buna lui credință, totuși cu o undă de speranță, femeia face ce i se spune.

– Katharina! Cu toții am auzit despre marea voastră dragoste. Are să-ți fie greu a îngădui ceea ce am a-ți propune.

Fără vorbă că am să cercetez mai adânc ce-i cu scrisoarea aceea. Poate că adevărul este de partea ta. Nu pot ști acuma, dar oricum ar fi, liber precum pasărea cerului nu-l pot lăsa. După cum am spus este prea primejdios. Dar pot să-l țin la curte. Să fie aproape, sub ochii mei, ca să-i cunosc toate mișcărilor și, prin tine, și toate gândurile și planurile.

– Adică să vă fiu spion, Majestate, și să-l trădez pe Vlad?! Așa ceva, nicidecum. Nici să nu visați!

– Nu te repezi, femeie. Nu am terminat. Asta numai dacă vrei să-l scapi cu viață. Altfel, acolo unde se află acum, acolo-i fi-va mormântul. Vrei sau nu vrei?

Katharina, învinsă de groaza posibilei morți a iubitului ei Vlad, înclină din cap a aprobare. Rămâne cu el în jos, spășită și topită de tristețe.

– Uite cum om face. Asta, repet, dacă ai să cazii la înțelegere. Nu te silește nimeni. Nu vrei, îți iei calul și p-aci ți-e drumul, soro. Ne-am înțeles? Și nu mă mai amenința cu Ștefan, bine? Eu am în spate, pentru ajutorare, un întreg imperiu. El are o țărișoară. Vrei să ascuți ce am de zis?

I se răspunde cu un da, abia șoptit.

– Cu niște ani în urmă, Vlad a fost chemat de către tatăl meu, lancu de Hunedoara, la castelul Huniazilor din Temesvar. Scopul a fost să i-o dea de soață pe sora mea.

Auzind cele spuse, Katharina a tresărit violent și a ridicat spre el o privire complet șocată din pricina surprizei.

– Hâm! Ți-o fi mărturisit el multe, dar văd că pe aceasta a ținut-o pentru el. Lasă, nu-i bai. A refuzat propunerea. Am înțeles că deja intraseși tu în viața lui. După ce a dormit o noapte la castel, a plecat precum a venit, iar afacerea a picat. Sora mea a rămas multă vreme nemăritată, însă acum e văduvă și a venit vremea să o remărităm. Cu prințul Vlad Drăculea. Zic prinț, fiindcă acum nu mai e domnitor. Dar s-ar putea să îl așezăm din nou pe tron, dacă ne vom înrudi. Hâm? Ce ai de zis?

Katharina nu mișcă. E ca de piatră, iar Regele își continuă tirada, neluând în seamă trăirile femeii din față

lui. Doar nu era să-i pese unui mare monarh de farafas-tăcurile sentimentale ale unei muieruști.

– O căsătorie de palat, cum se spune. De formă. Singura obligație este să-i dăruiască un moștenitor. După aceea nu mai are nicio obligație de a o vizita în patul ei. Va fi liber ca pasărea cerului. În cazul în care încă va avea dorința, nimeni nu-i va pune piedici să se întoarcă la tine. Neoficial, de la sine înțeleles. Nu sunteți singurii în atare situație.

Privind la femeia din fața lui, gânduri nelăute se perindau prin mintea Corvinului.

”Mie, unul, mi-ar conveni să te am aici. Ești tare frumoasă și mi-ar prii o aventură cu tine. Ai să faci cum fac toate. Ai să cedezi la insistența Regelui, mai ales când îți vei ști amantul că petrece nopțile în iatacul alteia, pe deasupra soției cu patalama. Și de rang, nu o simplă săsoaică cum ești tu.”

Katharina ar fi voit să dea răspuns, a deschis gura, însă a constatat că buzele i se mișcă în gol, precum unui pește pe uscat.

– Nu te repezi să te hotărăști. În ceea ce te privește, am un plan și pentru tine. Ca să nu-i duci prea tare dorul, ai să rămâi și tu în preajmă-i, la curte, ca primă doamnă de onoare a surorii mele.

”Aceștia îl socotesc pe Vlad cel mai crud, fiindcă urmărește să-și bage în sperieți dușmanii cei trădători de țară. O face cu dreptate și pentru neatârnavare. Pe lângă acești lipsiți cu totul de simțire, el este un sfânt. Cât de rău în sufletul său trebuie să fie cineva ca să facă un astfel de târg? Adică eu, iubita lui, să mă uit nepăsătoare la

pregătirea pentru noapte a soției iubitului meu, pregătire anume făcută ca să-l primească în patul ei? Doamne dă-mi putere!”

Dacă a văzut cum s-a schimbat la față și că stă gata să leșine, Regele se repede să încerce a o potoli.

– Stai așa! Nu fi șocată! E doar politică. Îți dau vreme să cugeți. Să te reculegi. Uite! Ai vrea să-l vezi? Dar te previn că acolo nu-i sală de ospete.

La această propunere, Katharina își mai vine în fire și se învoiește să fie dusă la Vlad. Ar fi făcut orice, numai să-l poată vedea.

– Ei, no așa, vezi! Vă întâlniți, vorbiți amândoi în liniște, vezi ce gândește și el despre o așa înțelegere. Afli și ce are de zis despre scrisoarea de trădare, ori ce-o fi fost.

Stăruie să nu uiți! Îl eliberezi de temniță grea, dacă îți face cum am zis. Are să scape teafăr și are să vă meargă bine. Dacă nu... Încă o dată, bagă seamă! Nu-ți putea pleca nicăieri, dar oți duce o viață de curte. Ostatici nobili.

Katharina doar dă din cap cum că acceptă. A înțeles că nu prea are altă cale de urmat.

30.

Călătorie în viitor

Zile întregi a sperat Vlad că fratele lui de cruce, Matei, va realiza faptul că s-a comis o greșeală flagrantă. Când a devenit clar că situația nu se va schimba, cel puțin nu în curând, a început să facă planuri cum ar putea să scape din acea temniță îngrozitoare.

A bătut în pereți să vadă dacă nu cumva, undeva sună a gol, dacă există vreo trapă de ieșire secretă ori vreun tunel de fugă în caz de primejdie. Nimic. Iar zidurile erau groase și durate din bolovani grei de piatră tare.

Singura posibilitate ar fi să sape o gaură prin pământul de sub zid. Norocul i-a surâs cumva, căci, cu o noapte înainte, plouase zdravăn, iar pământul se înmuia și se putea săpa mai ușor. Îi era cât se poate de limpede că ceea ce voia să încerce era aproape imposibil de realizat cu mijloacele pe care le avea el la îndemână, dar și-a zis că încercarea moarte n-are. A scos jungherul din carâmbul cizmei și s-a pus pe treabă.

”Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Măcar așa îmi mai trece vremea și-mi abat gândul de la Katharina. Ce s-o fi știind ea face singură cu copiii?”

Astfel de gânduri îl măcinau. Îi era tare dor de ei.

„Trebuie să reușesc. Eu sunt Vlad Țepeș. Știut este că cel ce încearcă a se măsura cu mine, piere. Până și Mehmed Cuceritorul a înțeles că nu-i de joacă. Am fost la un pas de a-i face felul.”

În acel moment, o rază de speranță, deși vagă, îl face să zâmbescă, cam strepezit, cam sceptic, ce-i drept, dar a fost un zâmbet. De asemenea, cântărindu-și jungherul în mână, un gând pasager îi aduce un dram de amuzament.

”Bine că tolmacii de ostași care m-au adus nu au avut destulă minte-n cap ca să mă caute și în carâmbul cizmei.”

Lucrează înverșunat, fără oprire. La un moment dat, ridică capul, pentru ca să-și ștergă cu mâneca sudoarea de pe frunte. Atunci își ia seama.

După cum pica lumina soarelui prin ferestruică, realizează că în curând avea să vină paznicul să-i aducă mâncarea. Trebuia să acopere gaura. Dă să tragă paie peste ea, dar deja se auzea tropăitul pașilor pe scări. Nu mai avea vreme, așa că s-a așezat el pe jos cu spatele la gaură și și-a închis ochii, prefăcându-se că doarme, proptit de zid.

Ostenit cum era, a rămas în aceeași poziție și după ce ușa groasă s-a trântit în urma Mutului, care a ieșit și a tras zăvoarele cele grele. I se zicea Mutul, pentru că îi fusese tăiată limba în vremea cât a fost prizonier la turci. Îl luaseră drept tribut dimpreună cu alți copii. Au încercat să-l facă ienicer, ca pe toți ceilalți, însă el n-a putut să-și lepede credința și țara, căci oricine ce-ar zice, sângele apă nu se face, așa că a fost pedepsit. Norocul i-a surâs. A prins momentul prielnic și a reușit să fugă, după ce l-a sugrumat pe paznic cu mâinile goale. Era Mutul, un zdrahon de bărbat.

Vlad, rămas astfel rezemat, dintr-odată, pe sub pleoapele închise, i se înfățișează, ca o umbră, dervișul la care se dusese cândva împreună cu Mehmed, în timpul cât a fost el ostateg. Călugărul, izolat în peștera lui mică, de mai să-i cadă pereții pe el, se ruga zi și noapte. Când au ajuns ei, moșul i-a ațintit cu ochi albiți de bătrânețe, fără a scoate o vorbă. Doar a turnat un praf peste cărbunii aprinși, aflați într-un vas ca o scoică, așezat în mijlocul grotei, pe un pietroi, care părea a ține loc de altar. Aerul s-a umplut de un fum cu miros înțepător. Dervișul mormăia o rugă înălțând mâinile spre cer, ca apoi să și le treacă dinspre frunte, pe obraji, spre barbă. Câteva clipe mai târziu a intrat în transă și a început a grăi.

– Vei ajunge mare cuceritor, i-a prezis lui Mehmed. Sultanul-Sultanilor. Însă deasupra ta plutește duhul adâncurilor. Ferește-te de venețieni! Umblă cu gânduri rele înspre tine. Ai mare grijă la un doctor, căci e năimit de ei. Văd Marea Marmara. Acolo ai să te afli când doctorul acela are să-ți pună otravă în leacurile pentru o rană căpătată în război. Dacă nu bagi bine de seamă, nu-i prinde cincizeci de ani.

Pentru Vlad a prevestit că el, Vlad Drăculea, va fi veșnic. Când s-a arătat uimit de asemenea afirmație, răspunsul a fost și mai de mirare.

– La vremea potrivită oi fi lângă tine și-am să-ți arăt calea.

Zidurile hrubei din jurul lui Vlad s-au topit ca ceața în soarele dimineții când dervișul cel bătrân a întins mâinile către el și le-a plimbat prin aer de sus în jos, ca și când l-ar fi acoperit cu o năframă. O năframă ușoară, care s-a înfoiat deasupra lui, cu o formă ca de ciupercă. Coadă ciupercii era din mai multe funii, funii care îi erau legate lui Vlad pe după umeri. S-a înălțat în văzduh și a pornit a pluti ușor. Nu și-a dat seama câtă vreme a plutit. Senzația era plăcută. Se simțea ușor amețit, ca și când ar fi băut o ulcică plină până-n gură cu vin din cel negru, gros și greu, de-ți ia mințile cât ai zice pește.

Cată în jos și i se pare că totul se mișcă sub el.

”Mi se pare că se mișcă, realizează Vlad. În fapt, mai degrabă aş socoti că se leagănă. Se leagănă Pământul cu tot cu ce-i pe el.

Io-te! Io-te colo un șarpe mare cât toate zilele de post la un loc! Se târăște printre munți, către câmpie. Hei! Ce faci? Te bagi în gaura din munte? Stai așa să te văd mai bine, că până azi n-am mai văzut asemenea dihanie... Afurisitul, nu ascultă. Se bagă... O fi gaura lui. Ha! Io-te-l ieșind pe partea ailaltă. Țsta nu-i șarpe. O fi vreun soi de balaur nemaivăzut, că-i prea mare și lung. Și nu se târăște, fuge. Pe roți fuge. Dacă mă uit mai bine, îmi pare o alcătuire cum ar fi un convoi de care, dar din cele acoperite, cum au țiganiii căldărari. Multe care, înșirate unul după altul. Cumva-s legate unul de celălalt. În frunte, trebe că-i bulibașa. Carul lui e mai altfel. Are coș pe care scoate fum.

Dară, Doamne apără!, cine le trage, căci nu zăresc picior de cal ori de bou?! Ce-i cu tine, Țepeșe? Ori că Ț-ai pierdut mințile? Nu prea judeci limpede.”

Șuieratul locomotivei îl smulge din aceste raționamente rămase fără vreo explicație plauzibilă, dar îl bagă și mai rău în ceața minții lui șocate.

Neînțelegând ce i se întâmplă, renunță la a gândi și se lasă purtat în voia sorții și a parașutei, căci asta era ciuperca cea buclucașă, care l-a pus cu botul pe labe pe unul dintre cei mai aspri, neîndurători și viteji bărbați ai vremii sale.

Mai să adoarmă, când s-a pomenit dintr-odată că ciuperca se lasă în jos, iar el simte sub picioare pământul tare.

31.

Anul Domnului 2022 – Castelul Bran

Se află într-o curte mare, în mijlocul căreia se găsește un castel care pare a fi tare bătrân. Soarele e la scăpat. Se lasă cu repeziciune pe după piscurile ascuțite de munte, care se ivesc semețe dintre brazii deși. Înainte ca întunericul să potopească Pământul, Vlad, rămas uimit în mijlocul aceluia loc necunoscut, aude o larmă mare, care nu seamănă cu nimic din ce auzise până atunci în viața lui. O huruială, ca și când tropăiau în alergare o întreagă herghelie de cai sălbatici, ori o cireadă de zimbri. De fapt, era ca și când ar durăi sute de roți de la afetele unor tunuri grele.

Se întoarce rapid, ducând automat mâna la șold, ca să apuce sabia, pregătindu-se de luptă când vede că prin văzduh se lasă, drept în jos, una după alta, trei... trei ceva ce semănau cu niște păsări mari, cu patru aripi deasupra, pe spate. Aripile acelea nu băteau ca toate aripile, ci se învârteau ca morișca unei mori de vânt. Iar ochii păsărilor erau pe de marginile trupului.

”Or fi ghionoaie, ca cele din povești?”

Mânat de curiozitate, se apropie câțiva pași și se uită mai bine.

”Mi se pare mie ori că acestea nu seamănă a fi vietăți? Pare că-s durate din fier. Dacă-s din fier, cum de zboară? Fieru-i greu. Patru cai trag pe un tun. Și acela-i mai mic decât măgăoaiele acestea.”

Tot mai contrariat, nu apucă să-și răspundă în vreun fel, că burta li se deschide și din ea bulzesc niște arătări, care păreau a fi oameni, numai că oamenii aceștia erau cu totul altfel.

”Or fi venit de pe tărâmul celălalt... Ba nu, că n-or ieșit de sub pământ, s-or scoborât din cer. Numa că nu se aseamănă cu sfinții. Cu îngerii, nici atâta. Uite cum râd cu gura până la urechi, ca și când ar fi băut zece urcioare de vin din cel bătrân.”

Nu se dezmeticește nici din aceste uimiri, când, dintr-odată, în toată curtea se ivesc, prin toți pomii, mii de stele care strălucesc de luminează ca ziua-n-ămiaza mare.

O muiere cu părul roșu ca focul, păr de vrăjitoare, dă cu ochii de el. Scoate un zbierăt.

– Uitați-l pe Dracula!

– De ce te miri? Este Halloween.

– Păi da, în noaptea asta se întorc morții de pe lumea ailaltă.

– A venit și el acasă.

– Bine a făcut. Fără Dracula și stafii n-ar fi nicio distracție, nu?

– Ce, Castelul Bran e casa vampirului Dracula?

– Ești prost? Tu nu deschizi netul? Sigur că e. Altfel de ce-am fi venit aici? Ne-am fi dus naibii la mare, în Vamă. Doar știm că acolo ne putem face de cap cel mai marfă.

– Care zicea că ăsta-i Dracula în persoană? Bă, frate-miu, da' vi-s chiori, nu vedeți că ăsta n-are colți? Îi om ca toți oamenii, doar că a venit gata costumat, ca pe vremea..., nu contează, pe vremea cuiva. Unu de demult.

– Chiar așa. Dracula trebuie să aibă colți. Fără, n-are niciun farmec. Clar.

– I-or fi picat de bătrânețe, că trebuie să aibă o grămadă de ani? Hei, știe careva câți?

– Ce importanță are? Oricum, o grămadă. Bunică-mea sigur știe. Pe vremea ei se învăța la școală.

Vlad rămâne stană când îl vede că scoate la iveală o cutiuță cam cât o palmă de copil și o duce la ureche. Din cutie răzbate un glas.

– Alo!

– Alo, mamaie! Am o întrebare. Știi matale când a trăit Dracula?

– Adică Vlad Țepeș, din neamul Drăculeștilor, domnul Valahiei, vrei să zici?

– El e, dacă e tot una cu Dracula, de l-am văzut în filmul ăla de groază, făcut după o carte a nu știu cui. Mișto gagiul!

– Măi copile, pe voi ce vă învăță la școală?

– Auzi, mamaie, lasă-mă cu teoriile de pe vremea matale, că acu-s alte vremuri. Avem net, găsim acolo tot ce ne-ntere. Ce atâta școală, să ne prăjească neuronii. Noi știm să ne distrăm. O viață are omu. Gustăm niscai iarbă, să ne simțim cool, nu ca voi, numai cu nasu-n carte. Spune ce-i cu Dracula ăsta, e tare bătrân? Să decidem în cunoștință de cauză de-l luăm în trupă ori ba.

– A trăit între 1431 și 1476. Născut la Sighișoara și mort prin asasinare. Nepotul lui...

Nu apucă mamaie să-și termine vorba. Feciorul apasă pe un bumb și cutiuța tace.

– A știut baba să-ți zică?

– Îhî.
– Și, cât?
– De unde să știi? Ai răbdare, să tastez pe calculator.

Apasă pe alți vreo doi, trei bumbi.

– Tipu a mierlit-o tânăr. Patruzeci și cinci de ani.

– Ok. De câtă vreme a-ntins-o-n trupă la Sarsailă?

– Ai răbdare să calculeze ăsta.

Iarăși apasă pe niște butoane.

– Cinci sute patruzeci și șase de ani.

– Fratele meu alb! Normal că i-au picat colții.

– Stați așa. Nu-i posibil să fie Dracula fără colți, fără ochi injectați, așa cum îi avem noi când prizăm marfă de calitate pe îndeștul și, mă rog, tot restul. ăsta n-are. Nu-i Dracula. Se dă mare sculă, da' nu-i. Vă zic io. Nu-i.

Nimeni nu remarcă faptul că bietul Vlad se uita șocat la ei. Nu-i venea să-și creadă urechilor, ce auzea.

”Eu sunt Vlad Drăculea, zis Țepeș, ce Dracula? Draci sunteți voi”, îi trece fulgurant prin minte, dar este atât de contrariat de tot ce se găsește și se vorbește în jurul lui, încât nu poate articula niciun sunet.

– Că bine zici, continuă un altul discuția. Toată lumea știe că ăla, adevăratu Dracula, aici aducea fetele răpite, ca să facă sex sălbatic cu ele și apoi să le sugă sângele. ăsta... uite la el! Stă acolo ca o momâie.

– Mișto treabă! Adică, aia cu sălbăticeala.

– Lasă, că nici un strop de supt nu mi-ar dispăcea la momentul potrivit. Ba chiar mai mult de-un strop.

Toată lumea râde dezlănțuit. Unul o ia pe una la sărutat, așa, pe nepusă masă, fapt care îl lasă pe Vlad mut de uimire și de revoltă.

”Ăștia ar trebui trași în țepă de-a dreptul, pentru asemenea fapte de nerușinare. Am avut și eu destule țiiitoare, unele de-o noapte, ori de-o tăvăleală-n fân, dară nu în văzul lumii... Ha! Ea mai are și inel pe mână. El nu. Unde-o fi îngălatu de bărbatu-su, de nu-i aruncă ăștuia mănusa, să se bată și să-l învețe minte de-a se lega de muiera lui? Iar ăștilalții nici nu bagă-n samă, de parcă nu se întâmplă nimic nelaloc.”

– Haideti, mă, că aveți vreme toată noaptea pentru asta. Acum e timpul să ne costumăm, că vin nălucile peste noi, cu Dracula-n frunte.

– Păi, atunci, ăsta cine-i, dacă nu-i Dracula? Io mă duc și-l întreb.

Vlad se uită năuc și se întreabă în sine-și unde a ajuns și ce fel de duhuri necurate or fi fiind acestea.

”Mai degrabă seamănă cu sperietorile de ciori, niște deșirături pe care atârnă trântite niște țoale.”

Observă și că fata are în nas un belciug, din cele rotunde, cum se pun la porci. Doar că porcului i se pune belciugul doar în rât. Ea avea și-n nas și în urechi. Nu o pereche de cercei frumos lucrați, ci vreo cinci verigi.

”Ia te uită, verigile-s înșirate una după alta, ca puii de rață când se iau după mă-sa, către baltă”, îi trece lui Vlad prin minte, o comparație bizară.

”Iară unghiile de la mâini, nescurtate d-un an, date cu piatră vânăță, din aceea de stropit via. Altă ceva ce poate fi?”

Nici nu-i prea înțelegea ce vorbesc. Parcă, parcă vorba-le aducea cu limba valahă, dar nu a putut pricepe mare lucru. Nici ca în Moldavia lui Ștefan nu grăiau. De unde or fi răsărit, că doar n-or fi picați din Lună?!

”Oi fi ajuns io cine știe pe unde, că nu cunosc nici aceste locuri, nici o grămadă de lucruri, oricât mă străduiesc.”

– Ascultă prietene, tu cine ești? Îl întreabă fără niciun fel de reverență, ba din contră, privindu-l cu negrăită îndrăzneală, direct în lumina ochilor, o aia cu părul verde, vâlvoi, fără broboadă pe cap, cum ar cere buna cuviință de muiere cinstită. Că nu părea a mai fi fată mare.

”Asta nici veșminte omenești nu s-a învrednicit să-și pună pe ea, gândește Vlad, neputându-și stăvili indignarea. Iote-te, la buleandră! Și-a tras pe trup un... Hm! Oare să fie un fel de strai? E ceva ca o a doua piele, lipită de i se văd toate cele, doar cât că acoperă oareșcum părțile cele rușinoase, de nu se vede totul tot, cu de-a-mănuntul, de-a fir a păr, cum vine vorba. O fi vrut fel de om-șarpe care-și leapădă pielea, iară aceasta-i ceea nouă?!”

Colac peste pupăză, tânăra se apropie fără pic de sfială, mai să se vâre-n el, și-i apucă mâna.

Eu sunt Alessia. Cu doi de s. Tu?

– Vlad Țepeș.

Răspunsul lui vine într-o dispoziție pe jumătate mândros, pe jumătate intimidat. Atât de speciale erau sentimentele care îl încercau, încât a uitat să riposteze așa cum s-ar fi convenit Domnului Valahiei.

– Fii serios, că nu ține vrăjeala! N-ai tot ce-ți trebuie ca să fii Vlad Țepeș, adică Dracula.

Aș propune, se întoarce și strigă către companionii ei care priveau foarte interesați la desfășurarea scenei dintre cei doi, aș propune să urcăm să ne punem costumele și să-l mai dichisim și pe acesta pe ici pe colo, să semene a ce vrea omul să se creadă că este.

Îl trage după ea, dar, de data aceasta, se trezește în el Vlad cel adevărat și se smucește, împingând-o în timp ce scotea sulii din ochii lui cei verzi, umbriți de sprâncenele cât se poate de încruntate. Arăta destul de amenințător.

– Fă, muiere!

– Ok! Ok!

Ridicând palmele a "mă predau", femeia se depărtează, bombănind.

– Țsta sigur a tras câteva jointuri.

Rămas din nou singur, Vlad se uită roată. Din trei părți în jurul castelului se cascadează genuni. Numai pe-o parte te poți scobori oareșunde.

Privirea-i fuge peste vale și nu-i vine a crede ce i se înfățișează ochilor. Acolo jos, o mare de stele.

"Făclii nu arată a fi, că-s prea mititele. Nici focuri. Prea multe, prea una lângă alta, prea colorate și nici nu fac fum. Nu pot fi alt decât stele. Stele cum n-am mai văzut. În toate culorile curcubeului. Galbene, roșii, albastre, verzi. Numa te uită la ele cum sclipicesc, ca și

când mi-ar trage cu ochiul, codanele. Frumos, n-am nimic a zice. Mai mare dragu, da' și spaima. A cui lucrătură or fi? Îngeri or demoni?

Ptu, ptu, ptu! Facu-m cruce cu mâna stângă, c-am ajuns ca baba Safta de la cuhnii. De m-ar vedea oștenii mei, ar crede că or mâncat bolândare din nebăgare de samă și le-o luat Dumnezeu mințile și au vedenii. Nici să-i tragi în țeapă n-ar crede că-s eu, Vodă cel aspru și neînduplecat. Cu siguranță, aici ș-o băgat Necuratu coada, altă formă nu poate fi. O scoborât bolta și o așezat-o cu susu-n jos, ca să fie pe moșia lui. Uită-te, că-i dedesubtul Pământului.

Hm! Ori că am murit și am ajuns în Rai? Ba, nu poate fi. Ce-am văzut până acuma numa a sfinți și îngeri nu caută afară. Da' nici iad nu-i. Dac-ar fi, ar trebui să ne aflăm taman în fundul Pământului. Noi ni-s pe deasupra de stele. Doamne iartă-mă și nu-mi scria păcate, că nu știu ce gânduri mă trec!”

Confuzia era mare și nicio logică nu avea capăt. Muncindu-și astfel creierii, ca să dezlege misterul, numa ce zărește pe după cotul drumului doi ochi mari, cât banița. Ochii aceștia nu erau ca toți ochii, nu numai fiindcă erau mari, ci și fiindcă împrăștiau lumină, înaintea lor, vreo câțiva metri buni. Se apropiau cu asemenea repeziciune, de ziceai că-s stea cu coadă, din cele ce despică cerul primăvara. Și se tot apropie, se tot apropie. Stelele cele tare alergătoare se tot apropie și abia atunci poate vedea că nu-s alt decât un fel de lămpașe lipite pe botul a ceva ce trebuia că ține loc de rădvan. Drept că

mergea pe patru roți, precum rădvanul, dară ce fel de roți! Nici butuc, nici spițe, ori obezi. Nici din lemn nu-s.

”Parcă seamănă, da’ nu răsare. Adevăr, merge pe cele roți strașnice, dară măgăoaia ceea-i mai mare decât bordeiele iobagilor mei. Îi frumoasă, bat-o norocul, n-am a zice. Strălucește de se oglindește luna-n păreții ei.”

Bolidul, care nu era nimic altceva decât un automobil de lux, un Mercedes-Benz de ultimă generație, înainta cu viteză mare.

”Ăsta merge, or că zboară? Nu-nțeleg.”

Vlad de abia apucă să se dea câțiva pași din cale, încruntat și furios. Se lovește cu spatele de gardul din piatră, înalt cât trei staturi de om. Casa cea umblătoare se oprește brusc, de parcă cineva ar fi tras zdravăn de hățurile unui cal în plin galop. Un țigănal ca de goarnă care dă deșteptarea, face noaptea țândări. Din pomul de lângă poartă, o cioară adormită trage un crrra speriat, se repede în zbor, dă peste marginea gardului și pică la pământ, țeapănă, ca străfulgerată.

„N-am auzit niciun vâjâit de săgeată or altă ce. Cum de-o picat pasărea asta așa, din senin?”

Pasă-mi-te, gardul avea instalat pe deasupra curent electric, ca mijloc de siguranță împotriva a niscăi neaveniți, care ar fi îndrăznit să-l sară. Obrăznicături de paparazzi. Alde ăștia caută să vadă și să vâneze, prinzând cu obiectivul, tot ce nu trebuie, ca apoi să răspândească pentru faimă proprie tot felul de zvonuri și fake news în toată lumea.

Pe Vlad îl lovea mirare după mirare. De unde avea să știe un trăitor din secolul al XV-lea despre astfel de

chestii de-a dreptul bizare pentru el. Nici în vis. Așa că tulburarea lui Vlad creștea cu fiecare noutate care i se înfățișa.

Cum să nu fie tulburat bietul om, cât o fi el de viteazul-vitejilor și socotit crudul-cruzilor, când vede cum porțile se deschid singure dinaintea nasului lui, iar un drug pus de-a curmezișul porții de la intrare se ridică singur, ca viu. Nici poveste de cinevașilea acolo să o tragă cu un lanț, o grindă, o manetă, ceva. Ceva cam cum se face la podurile de peste șanțurile din jurul castelelor.

"Ama, yok!"

După vorba turcească, e clar cât e de bulversat. Nici el nu știa de ce folosea turca, atunci când era depășit de emoții, surprins, ori avea alte trăiri deosebite. Un psiholog ar susține sus și tare că este vorba despre reminiscențe ale simțămintelor și întâmplărilor din anii copilăriei petrecute la curtea lui Murad Sultan. O copilărie care l-a marcat pe viață.

Te pui cu lumea trăitoare în mileniul al treilea?!
Ăștia pe toate le știi. Au ajuns de îți citesc până și gândurile, nu le fie de deochi!

32.

Chiolhanul

Dintr-odată niște bătaii ca de tobă din cele vestitoare de bătălie.

De pe scările palatului, bulzesc pe ușile date larg în lături, țopăind în ritmul alert al darabanelor, o grămadă de draci, cu coarne roșii și cozi lungi și stufoase, ca de leu paraleu. Agățate de brațul dracilor, drăcoaițe focoase se dezvățau în fel și chip. Se încolăcesc pe ei, ca șerpoai-cele, iar ei rânjesc de încântare. Vrăjitoare călăresc mături, pe cap cu pălării mari, negre, cu vârf ascuțit. Li se zburătesc pelerinele care-ncotro de curentul ieșit pe ușă, odată cu ei. Muieri prefăcute-n mâțe smolite, cu gheare lungi de-un cot, miaună de mama focului și clipesc întruna, repede, din genele atât de lungi, de te miri cum de mai și văd ceva printre ele. Mustăți n-au de-adevăra-telea. Se vedea că-s făcute anume, cu cărbune. În loc de bot, niște buze groase, ca și când le-ar fi mușcat de ele o tarantulă și s-au umflat de la otrava aceleia. Nici o mirare că-s roșii ca sângele. Chiar o fi sânge, parcă poți să știi?!

Schelete, ca atunci ieșite din groapă, își trosnesc oasele și se uită la tine cu găvanele lor goale, de te umplu de groază, oricât de Dracula ai fi. Sunt urmate de moartea în persoană, urâtă și rânjită, de ți se ridică părul măciucă de groază. Și-a luat și coasa cu ea. O ține proptită pe-un umăr. Din când în când o răsuțește înspre dreapta ori stânga și hohotește într-un răs rânjit, petrecând de

minune. La concurență cu scheletele, apar și mumiile, crezându-se ele mai elegante, mai nobile și mai sofisticate decât celelalte, rămase doar niște oase complet dezgolite. Mare rușine, nu-i așa?!

Bufnițe își rotesc ochii și anunță cu glas mare sosirea hârcilor. Liliaci își fac și ei de lucru, orbecăind bezmetici, care încotro. Unul se agață și se încâlcește în părul înfioat ca o perie electrizată a uneia costumată în Muma Pădurii.

Toți aceștia, absolut toți, aveau colți mari și ascuțiți, mai dihai decât o panteră.

De undeva se aude un sunet ascuțit de trompetă. În clipa aceea, toate steluțele, ori luminițele, or ce-or fi fiind, se sting, ca la comandă.

Dinspre înăuntru se ivesc clovni sărind tontoroii pe trepte în jos. Zurgălării de la coarnele căciuilor zornăie precum coada unui șarpe cu clopoței. În mâini țin mulțime de bostani care poartă în pântecul golit câte o lumânare arzândă. Eh, asta avea și el, Vlad, cunoștință ce-i. Lumânarea, adică. Bostanii, tăiați în chip de cap de om, cu guri știrbe și rânjite, i-au lăsat pe scări și te miri mai pe unde, peste tot.

Vlad își ia sama că stă acolo și se minunează ca prostu-n târg, despre toate aceste arătări care erau și nu erau cum socotea el c-ar trebui să caute afară niște oameni adevărați.

”Oi fi ajuns eu cine știe cum pe ce alt tărâm, iar aceștia or fi altă formă trăitori de cum cunosc eu lumea și datinile?”

Cu toate aceste îndoieli, recunoștea că semănau a fi oameni.

”Două mâini, două picioare... dară așa, toți mânjiți pe obraz cu var, arată ca moartea în vacanță, de ți-i mai mare frica decât spaima. Ochii, înnegriți în jur de-un dejt, lacrimi desenate cu cărbune, picură până la buzele roșii ca sângele. Cu ce să le fi dat oare?! Să fie henna? Hm! Când se dă Katharina cu henna, nu-s așa de roșii și de strălucitoare.”

Lângă el, unul își duce mâna la obraz și-și scoate chipul, ca să se șteargă de nădușeală. Ostenise de atâta zbânțuială.

”Ha! Aștia nu-s de-adevăratelea, constată Vlad. Numa se prefac, ca să bage lumea-n boală. Poate că vor a alunga o oaste dușmană?! ... Nț! Nu poate fi. N-au niciun fel de arme, continuă să raționeze. Arată mai degrabă a chiolhan.”

Se uita siderat la ei și nu putea pricepe ce mulțămire găseau în a se preface că sunt tot felul de schimoseli de groază.

”Cum și din ce pricină am ajuns eu aici?”

Întrebării îi răspunde dervișul care i se înfățișează, ca scoborât cu hârzobul din cer.

– De ce te minunezi? Ți-am spus că ai să trăiești veșnic. Acesta este viitorul tău.

– Io am să trăiesc așa? Să-mi fie cu iertăciune, dară nu prea-mi vine-a crede.

– Crezi ce vrei, dar fii sigur că vei trăi. Prin sămânța ce-i lăsa în urmă, sădită în urmașii tăi. I-i vedea mai către dimineață. I-i vedea!

Zicând aceste, dispăre ca un fum.

”Oi vedea. Hm! O fi, n-o fi?! ... Poate fi. De ce nu, dacă astfel zice dervișul. El e om sfânt, știe.

În sfârșit, a admis o motivație care avea, cumva, cap și coadă. Numai că nu a durat mult.

Cum toate luminițele ce atârnavă prin crengile pomilor fuseseră stinse, doar bostanii mai luminau în noapte. Un glas a început să răcnească alături de băți asurzitoare și pocnet din talgere. Glasul se văita și urla de parcă l-a silit cineva să calce cu tălpile goale pe cărbuni aprinși, ori pe vârful de cuie înroșite-n foc.

Prin lumina aceea difuză nu se zărea a fi nicio primejdie pîmprejur. Până la urmă, s-a dumirit că larva răzbătea din niște șcătuți, atârnavate de piroane bătute-n trunchiurile pomilor.

Oamenii ori ce-or fi, schimonoselile acelea de groază, s-au apucat a sări în sus ca broasca, până dădeau în bot, cu apele curgând pe ei, și să zbiere până le-a pieri graiul de răgușeală. Treaba lor. De la o vreme, când acela din șcătuță o gătat de văitat, aceștia or început a bate din palme și a fluiera în dejte.

După ce scena s-a repetat de mai multe ori, bietul Vlad s-a lămurit, în sfârșit, că aceea ce făceau ei era un fel de dănțiuială, iar zbierătura un soi de muzică. Însă nu era defel dumirit cine cânta în lăduțele alea, fiindcă nu era verosimil să încapă în ele niscai țigani lăutari. Drept că nici nu semăna cu muzica zisă din lăută.

”Nici să mă taie careva nu mă poate duce mintea ce soi de desfătare găsesc astfel oamenii aceștia.”

Atât mai apucă a gândi înainte ca un huruit grozav să acopere larma infernală de mai dinainte. Vuiet mare, ca de ape învolburate care se revarsă cu putere la vale.

Până atunci nu observase că în dosul curții era o bucată de pământ pietruit dintr-una, drept ca-n palmă. Era cam cât o tarla de-ntinsă. Dintr-acolo venea vuietul, de la ceva cu formă de pasăre, dar care era atât de mare că nici pomeneală să fie vreo zburătoare. De două, trei ori mai mare decât ghionoaiile de mai devreme. Avea niște aripi întinse care nu se mișcau, iar în vârful pliscului se învârtea de zor o morișcă. S-a scoborât oblu pe tarla pietruită, apoi morișca s-a oprit și vumvăiala, de asemenea. Burta i s-a deschis ca o trapă, o scară a ieșit singură și s-a așezat pe pământ, ca să se poată da jos un om gata îmbrăcat precum însuși Scaraoțchi. Avea cei mai mari colți.

– Uraaa! Uraaa! răzbește din toate piepturile.

– Trăiască Dracula!

– E clar acum? Acesta-i Dracula cel adevărat, nu ăla de colo. Ăla-i făcătură. Fake.

Și s-au pus, frate, pe bătut din palme.

Ei bine, asta era prea de tot. Vlad nu se mai rabdă.

„Am să le cer lămurire ce-i cu toată mascarada asta!”

Fata cu părul verde s-a cam ținut toată vremea pe lângă el, așa că lui i-a venit la îndemână să intre-n vorbă.

– Ascultă, tu fată! Cine-i ăsta de-i ziceți Dracula că mai devreme ați gândit că io-s acela? Și lămurește-mă, rogu-te, ce înseamnă vorba scrisă pe dăraba de pânză întinsă deasupra porții? Ce-i aceea Halloween?

– Păi, Halloween e o sărbătoare în care ne costumăm cât mai de groază și așa ne distrăm.

– Să înțeleg că distracția asta-i un fel de desfătare? De când groaza însemnează desfătare? Io nu mai pricep nimic. S-a-ntors lumea cu susu-n jos, ori ce? Și de ce aveți toți colți?

– Auzi, hai să le luăm pe rând. Omul care a venit cu avionul...

– Cu pasărea aceea mare, vrei să zici?

– Exact. Omul acela-i cel mai mare miliardar din Lume.

– Miliardar?

– Of! Nimic nu știi? Unde-ai trăit până acum, în pădure?

– Da. Și-n pădure. Care-i baiul?

– Ok! Ok! Revin. Un miliardar este cel mai bogat om de pe Pământ. Adică are foarte, foarte mulți bani.

– Așa zi-i, fată dragă. Adică ducați din cei cum am bătut io în cetatea Sighișoarei. Au chipul meu pe de o parte, iară pe cealaltă am dat poruncă să pună o stea cu coadă.

– Hello! Fantazezi, drăguță, sau ce-ai?!

Fata zâmbește disprețuitor și-și bate fruntea cu degetul arătător, aluzia fiind cât se poate de clară.

Sesizând că fata se amuză pe socoteala lui, Vlad uită pe moment în ce situație stranie este și se înfurie. Ridică tonul și devine amenințător.

– Cum de ai îndrăzneala să-l faci dus pe câmpii și mincinos pe Domnul Valahiei?! Io toată vremea doar

adevăr grăiesc. Ai să plătești scump pentru vorba proastă. Ostaș, ia-o!

– Ascultă, tu deja ai prizat porție dublă de praf, ori ai picat dintr-un OZN! Oricum, ești bine dus.

– OZN?

– Ok. Las-o moartă.

Văzând ce întrebări pune, fata decide o dată în plus că ceva nu-i în regulă cu el și îl lasă baltă, cu întrebările lui cu tot. Pur și simplu îi întoarce spatele, pufnind.

Petrecerea a continuat cam în același fel, până când, de la o vreme, i-a fi răzbit frigul, așa că s-au dus cu toții înăuntru. Vlad s-a luat după ei, curios să vadă ce va avea să mai urmeze. S-a hotărât să se apropie din nou de careva și să-l tragă de limbă. Mai ales voia să afle ce fel de sărbătoare-i aceea și de ce și-au pus colți.

Erau cu toții foarte ocupați să golească, nu atât mesele încărcate cu mâncare, cât uieșile cu băutură. Se mai îndeletniceau cu trasul pe nas a unui fel de pulbere, care semăna cu praful de pușcă, doar că nu putea fi acela.

”De ce l-ar trage pe nas, doar nu vor să puște pe careva cu nasul”, reușește să găsească și Vlad un strop de amuzament în toată situația aceea neverosimilă, în care s-a trezit pe nepusă masă.

Unii se mai înțepau cu ace puse în vârful a ceva ce iar nu știa ce-i. I-a auzit pe ei că-i zic seringă. Ce soi de sculă mai e și aia?! Auzi tu, să te înțepi de bună voia ta.

”Iote, nu m-am socotit până acum. Ar fi o prea frumoasă tortură să-i înțepi pe nelegiuiți cu o sută de ace, în tot trupul. Până și pe unde nu-i ajunge soarele.”

Vlad se înveselește o câtime, închipuindu-și scena, în timp ce, după nu multă vreme toți cei din jur au devenit una. De abia dacă se mai țineau pe picioare. Se clătinau și se legănau, agățați unul de altul. Mai apoi au început a azvârli veșmintele de pe ei și a se învâlmăși învălătuciți unii în alții, de parcă erau un cuib de șerpi. Claie peste grămadă. S-au zbatut așa o vreme, până ce au adormit, ori leșinat, nu avea el de unde ști.

Mai văzuse la viața lui chiolhanuri, dar asemenea dezmaț, nici că ar fi putut să-și închipuie.

Dar ce era cel mai de necrezut era că niște s-au urcat pe unul dintre pereți și umblau pe el ca pe drumul mare. Era calea aceasta străjuită de case mari de zece ori mai înalte decât turnurile cetăților lui, ori chiar ale moscheilor din Istanbul. Calești din cele fără de cai, cum veniseră unele și aici, mai devreme. Multe. Una-ntr-alta. Din când în când se opreau în dreptul unor stâlpi care aveau trei ochi, de trei culori: roșu, galben și verde. Când se închidea unul, se deschidea altul și tot așa.

Vlad se zgâia năuc, nereușind să adune doi cu doi.

Simte că o mână îl atinge pe umăr.

– Salut! Eu sunt David. Tu?

– Nu mă cunoști? Nu-ți cunoști Domnul? Ce fel de supus ești?

– Eu sunt medic psihiatru. De fapt, am venit aici la rugămintea mamei mele, să o supraveghez pe sora mea, care, din păcate, a ajuns în această societate nepotrivită.

Sunt toți bogați și excentrici și fac rele. Beau peste măsură și se droghează. Copii de bani gata. Beizadele, cu alte cuvinte. Mie și mamei ne este teamă să nu ajungă sora mea narcomană. Dependentă de cocaină, ori alte droguri tari.

Vlad cascadează ochii la tânărul de lângă el. Ripostează nedumerit.

– Ale cui beizadele? Ai mei nu-s. Doar nu ne aflăm pe pământurile turcului?!

– Cred că noi doi ar trebui să stăm mai mult de vorbă. Tu ești acum dezorientat. Dacă nu te-ai drogat, și nu pari a fi, nici băut nu ești, atunci ai nevoie de serviciile mele de psihiatru.

Vlad era el contrariat de tot ce vedea și auzea, dar era un om învățat, citit, așa că până la urmă a realizat un fapt cert. Ceva nu se potrivea. Nu se îmbuca una cu alta.

Tocmai s-a hotărât să-i pună întrebări lămuritoare acestui tânăr de treabă, care părea a fi altfel decât ceilalți, mai domol, mai întreg la minte. Nu apucă. Pe peretele pe care au umblat oamenii, acum se arăta un chip frumos de femeie. Povestea ceva despre un război. Spunea vorbe de neînțeles pentru el, deși se socotea meșter în arta războiului.

– Fir-ar, înjură tânărul! Țștia nu se mai potolesc, demenții naibii!

De data aceasta, pentru Vlad șocul este total. Pe perete au apărut niște namile în formă de glonț, dar de mărime cam cât un vârful de munte. Afetele le erau pe potrivă. Reușește totuși să se adune. Războinicul din el voia să știe.

– Ce-s acelea?

– Cum ce?! Rachete, drone. Bombe, arme nucleare. Omule, ai coborât dintr-un UFO?!

– UFO?

Doctorul se uită lung la Vlad, cu vizibilă compătimire.

– Săracul de tine! Este clar că ești bolnav mintal. Uite, aceasta este cartea mea de vizită. Dacă vrei, ar fi bine să mă cauți. Eu trebuie acum să plec să văd pe unde e sora mea. Să nu facă cumva vreo prostie mai mare decât ea.

Vlad continuă să fie mut de mirare. Privește fix la ce se întâmpla pe perete. A reușit să deslușească câteva cuvinte care l-au mai luminat un pic, cum că acela cu adevărat ar fi un război. Dară ce război! Casele cele înalte până la cer erau lovite cu ceva ce venea de sus. le pocnea și le spulbera cu foc mare. Pălălăile iadului și alta, nu. Cetățile acelea, ori ce or fi, erau făcute zob, una cu pământul într-o clipită.

”Cum a spus doctorul că le zice? Arme cum, că n-am putut ține minte?”

Astfel își frământa bieții creieri depășiiți de evenimente, când peretele cel fermecat se despică în două. Din el iese dervișul.

– Gata! Ai văzut destul. Îți ajunge.

33.

Povești de adormit copiii

Vlad se trezește în hrubă, culcat pe paie. Nu mai era singur. Katharina îl ținea cu capul în poala ei. Îl mângâia blând pe obraz și-i vorbea cu glasul ei dulce.

– A trecut tot. Ai avut un vis greu? Acum e bine. Haide, viața mea! Ridică-te. Să mergem.

Prima dată el se uită cam dezorientat în jur, apoi, recunoscând-o, o strânge în brațe de-i trosnesc oasele, pur și simplu.

– Au!

Râsul ei zglobiu a alungat mohoreala nenorocitei de temnițe.

– Ce cauți tu aici?

– Auzi la el întrebare. Ce caut? Bărbatul mi-l caut.

– Bine, bine, dar cum ai ajuns? Cine ți-a dat drumul? L-ai plătit pe temnicer?

– Nuuu. Mi-am folosit farmecele, vine replica șugubață.

Vlad însă nu gustă o asemenea glumă. O apucă de amândouă brațele și o depărtează, încruntat și cu ochi scăpărători.

– Ce? Ce ai făcut?

– Tu nu mai știi de șagă. Stai blând. Am căzut la oareșce învoială cu Regele.

– Ce Rege? Ce învoială?

– Mai întâi, te rog să te potolești! Leșim de aici, te primenești, mănânci și Ț-oi povesti de-a fir a păr, în liniște. Bine?

– Cum adică, Corvinul s-a învoit să mă sloboadă din temniță?

– Cam așa ceva.

Cu chiu cu vai a reușit să-l facă pe căpos să priceapă că nu-i nimic nelaloc ori necurat la mijloc. Că nu-i o altă uneltire cu care au amăgit-o și pe ea și au reușit să o momească.

– Ești sigură că nu ți-a întins o nadă, cum a făcut cu mine?

– Cât de sigură poți fi cu unul ca el. Dar cred că da. Pot fi destul de sigură, dacă ne învoim tocmelilor lui. Acum haide, să te văd odată ieșit de aici. Apoi, vorbim. Vedem.

În odaia care le-a fost gătită din vreme, masa era frumos întinsă, ca și când ar fi fost la ei acasă. Găsise ea, Katharina, calea cum să dea la bucătării poruncile trebuitoare. Mâncăruri alese, numai din cele care îi plăceau lui Vlad. Pulpă de vițel de lapte rumenită în cuptor de piatră, încins cu lemne de brad, ca să capete carnea mireasmă plăcută, alături de friptură de căprioară, cerb și iepure. Carnea, ca să se frăgezească, a fost ținută timp de trei zile în apă dinainte fiartă, apoi dreasă cu oțet și mirodenii, aduse tocmai din Orient, pe Apa cea Mare și pe Dunăre. Se mai afla pe masă șuncă afumată de mistreț, fiartă laolaltă cu boabe de fasole. Nu lipseau

ceapa și usturoiul. Alături, învelită în ștergură nefolosită, turtă proaspătă de mălai, atunci coaptă pe vatră. La loc de cinste, pe un talger lunguiet din aramă, se lăfăiau cârnați fripți, care-ți mutau nasul cu mirosul lor și alta, nu.

S-a împrospătat în ciubărul cu apă fierbinte, fiind bine șurluit peste tot de către Katharina însăși. Îl freca zdravăn cu o cârpă aspră de cânepă, ca să scoată tot râpul adunat în nenorocita de hrubă. Bine curățat, moleșit de apa caldă și ademenit de mirosurile care veneau dinspre masă, bărbatul simte că foamea îl ronțăie pe dinlăuntru. Se pune cu grăbire în capul mesei, făcându-i semn Katharinei să-i șadă alături, nu în capătul celălalt, așa cum ar fi trebuit să fie după rânduială.

Slujnica umple cupele cu vin și dă să le așeze bucate în talgerele de dinaintea lor, dar la un semn scurt din cap al stăpânei, iese învârtindu-se.

– Să ai poftă! se ridică Katharina de pe scaun, ca să-și servească Domnul cu mâna ei.

Vreme de câteva îmbucături zdravene urmate, spre udătură, de o dușcă de vin, Vlad și-a uitat de cele gânduri negre, dar, odată pus pântecul la cale, trufașele au revenit semețe în mintea lui.

– Și cum zici că ai statornicit învoială cu craiul Corvinesc? Mă minunez tare și nu-mi vine-a crede că m-a lăsat slobod, așa deodată. Aici-i ceva la mijloc. Pune el ceva la cale. Haide de-mi spune de-a fir a păr, cum l-ai prostit de cap?

– Așa bine. M-am rugat de el frumos.

– Katharina, înțelegeți că-i musai să judec cu grijă osebită cum și ce-oi face de acum încolo?

– Înțeleg, înțeleg. Da' mai bine Ț-oi zice mâine, după ce dormi bine o noapte și-i fi hodinit, cu judecata limpede.

– Poate că drept grăiești. După tot ce am pățimit în ceasurile din urmă, mi-i că am mintea cam încâlcită. Numa că nu știu dacă descumpănirile mi-or da pace și oi putea dormi.

– Gândesc că, dacă mi-i povesti ce-ai pățimit în astă vreme, te-i descărca și Ț-a fi mai bine. Cât despre dormit, n-ai grijă, oi ști eu cum să te adorm.

Îl apucă, peste colțul mesei, de mână și îl strânge ușor, încurajator.

– Haide, spune-i Katharinei tale ce te frământă așa abitir.

După mai multe rugăminți, se îndură să-i povestească cum a venit dervișul și cum l-a trimis direct în viitorime.

– Bine, multe nu le-am priceput, își încheie Vlad mărturia. Mă socot că așa-i datul firii. Mintea omului așa-i croită. Toată vremea scornește câte ceva nou. Uite cum au plăsmuit ș-acuma arbaleta ori tunul. Moșul meu s-ar fi crucit, dacă cineva i-ar fi pomenit despre ele și l-ar fi socotit pe acela plecat cu sorcova.

– Offf! Voi, bărbații, cu gândul numai la arme! Dară ce zici de oglindă? Zic de aceea cum au făcut italienii, nu din cele din vechime, din bronz ori că argint.

– Îhî! Cică noi, bărbații, dară voi, muierile, tot muieri! Găteală și iar găteală, alt nimica.

– Mmda! Că vouă nici nu vă place să ne aveți gătite și să vă împăunați cu muierea de alături, pe care voi, nu altul, ați acoperit-o cu scumpeturi. Ha, cum îi?

Se uită la el ghiduș, cu privirea toată numai un răs.
– Îți înțeleg vorba și bag seamă că ai vrea să-ți dăruiesc o oglindă din acelea?!

– Tu cam ce socoți?!

– Muiere bună, ție îți cam arde de șuguală. Ha?!

– Și cam de ce ar trebui să-mi ardă, când te am lângă mine, după atâta vreme?

– Și mie mi-ar arde, dacă nu mi-ar fierbe-n cap gânduri fără de răspuns.

– Deșartă-le odată, să gătam cu ele, că ne așteaptă patul.

– Muierile aceste!

– Haide, haide, nu mai trage mâța de coadă. Deșartă sacul. Ce gânduri anume te pot ține departe de mine?

– Spusu-ț-am că m-am trezit într-un loc de-i zice Bran, într-un castel socotit a fi fost al lui Dracula. Adică al meu. Așa mă numesc oamenii ceia din anul Domnului 2022.

Auzind acestea, femeia îi pune mâna pe frunte.

– Tu ai fierbințială? Hai de te-i culca și te-oi înveli în șterguri muiate-n apă cu oțet.

– N-am nicio fierbințială. Ai vrut să auzi, acum șezi locului și ascultă.

Cam îndoită, Katharina se așază la loc, dar pe chip i se citea îngrijorare.

”Așa-i, fierbințeală n-are, dar, dacă nu-i asta, mă tem că șa-a fi pierdut mințile în temniță. Doamne apărâ-ne și păzește-ne de cel necurat!”

– Toate ca toate, săltarea cugetului și deschiderea minților a fost de când îi lumea, dară de ce-mi zic mie Dracula și mă fac cu ditamai colții, ca pe satana în persoană? Oi fi eu crud, dar știi și tu prea bine că o fac numa pe dreptate. Dacă nu-i dai pedeapsa cuvenită răului, atunci îți sar toți în cap. Țara-i musai a fi condusă cu strășnicie și apărată de dușmani, de tâlhari și de lotri. Toți regii și împărații lumii fac așijderea.

Când spunea toate acestea, părea nu numai nedumerit, ci și întristat.

– Eu nu-s un om crud. Ori sunt? ...

Se uita la ea întrebător și cu speranță în ochii a căror privire altădată tăia ca diamantul verde, însă acum arăta rugătoare.

– Vlad, inima mea, tu nu ești nici crud, nici sânge-ros. Ești domnitor. Trebuie să faci ceea ce este de făcut, altfel ai dispărea. Așa-i făcut omul, să știe de frică. Dacă pe cei vicleni ori hoți și nelegiuți nu-i înspăimânți și nu bagi groaza în ei, nu poți ține frâiele unei țări. Prin urmare, nu te măcina fără de rost. Haide, șezi și ascultă la ce ți-o zice.

Pe când eram o fetiță de o șchioapă, eram tare năstrușnică. Nu voiam decât să mă joc, niciodată să mă culc. Mama nu mai știa ce să-mi facă, ca să dorm și eu ca toți copiii și să-și poată vedea și ea liniștită de treburi, ori de hodină. Odată, s-a nimerit la noi bunica. Era o femeie mai aspră din fire. Văzând ce se întâmplă și că mama e secată de puteri, m-a luat de mână și m-a tras deoparte, cam cu forță. Eu m-am mirat, fiindcă mama era blândețea-ntruchipată. Nefiind astfel învățată, am încercat să

mă smulg din mâna ei, împotrivindu-mă, dar nu mi-a mers cu bunica.

– Ascultă tu, copilă! Ai să te duci în pat chiar în minuta asta, ai să închizi ochii și-ai să-i ții închisi până ce adormi. Dacă faci așa, are să vină un îngerăș și a să-ți spună o poveste frumoasă. Dacă nu, vine Baubau și te mănâncă. Înțelesu-m-ai?

Când am crescut, mi-a povestit că făcusem ochii mari.

– Baubau?

– Nu știi cine-i Baubau? Află că e o schimonositură urâtă și mare cât un balaur. Mare și rău, care are niște colți ascuțiți. Cu ei apucă copiii răi și-i mănâncă cu cipici cu tot.

M-am înspăimântat atâta de tare, că de atunci m-am făcut cel mai ascultător copil.

Trebuie să adăugesc că, de îndată ce am pus pleoapă pe pleoapă, bunica mi-a spus că a sosit îngerășul făgăduit, care mi-a spune o poveste. Pricepi că ea era îngerășul cel cu glas dulce. Poveștile de seară au apucat a fi un obicei, iar eu eram fericită să le ascult. Era marea mea încântare.

Cred că acei oameni din viitorul tău, jucându-se de-a băgatu-n sperieți, au băsnit. L-au plăsmuit pe... cum îi ziceau?

– Dracula. De la dracu. Nu-mi place defel. Eu, dracu! pufnește Vlad.

– Nu pune la inimă. Nu voiau altăce decât să se desfete, să râdă și să petreacă. De aceea s-au costumat în... cum ziceau? Vampiri?

– Da, da’ vampirii beau sânge de om. Eu...

– Povești! Povești de adormit copiii, îi ia Katharina vorba din gură. Sunt încredințată că doar trăgeau o benchetuială pe cinste și vorbeau în dodii.

– O fi, dacă zici tu.

– Zic. Și să-ți mai zic ceva ce am auzit adesea din gura sașilor mei, care, știi prea bine, nu te aveau drag nicidecum, din pricină că tu voiai dreptate în negustoreală cu ei. Ziceau că ești prea crud, prea setos de sânge. Or, cine-i setos bea. Așa s-o fi răsfirat vorba-n lume, cum că ai bea sânge.

O așa explicație îi mai alungă lui Vlad din gândurile cele întinate. Mai îmbunat, începe să-i ardă de glumă, așa cum lui, bărbatului celui aspru, i se întâmpla adesea să pată numai și numai în apropierea acestei femei.

– Așa-i, cine n-ascultă trage scurta. M-o povățuit pe mine Moșu să mă feresc de muierea de-i și frumoasă și mintoasă. N-am băgat de samă și uite c-am încurcat-o. M-am ales cu tine pe cap.

Apoi, lăsând șuguiala, sașii tăi voiesc câștigul numai de partea lor. Noi îi lăsăm să facă cu marfa lor cum le e voia, neîngrădiți, dară când noi ne ducem în cetățile lor, ei fac taman pe dos. Nu ne lasă a vinde slobod, ci doar cu toptanul, cu grămada. Ne îngrădesc, ca mai apoi ei s-o dea cu dărabu și câștig îndoit, îmbogățindu-se pe spinarea noastră.

– Tu adevăr grăit-ai acum. Știu aceasta prea bine. Nu-i nimic de făcut, căci așa merg treburile în negoț.

– O fi, dară numa cinstit nu-i. Și să-ți mai spun că tare m-aș întrista dacă viitorimea m-ar crede pe mine

vampir, băutor de sânge, când eu alt n-am făcut și n-oi face, afară de dreaptă lege. Am osândit hoții și tâlharii, precum și pe trădătorii haini, care uită de dreptate și neatârnare, numa pentru a-și umple ei teșchereaua, ori a se cățăra în cele mări.

– Gata! îi astupă Katharina gura cu palma ei caldă și moale, frumos mirositoare. Haide de te culcă lângă mine, că, altă formă, vine Baubau.

Râd și uită de toate. Până și de ei uită.

Noaptea le-a fost argintată de razele lunii, care, romanțioasă din fire, s-a furișat pe fereastră, ca să le străjuiască bucuria alăturării.

34.

1464 – *Nuntă la palat*

– Ba, ba, și iară ba. N-oi face asta, veci. Așa să știi.
Cum de ai cutezat să te socoți la așa învoială nătângă?

– Vlad, viața mea, nu fă așa!

– Cum să nu fac, când tu îmi vrei să mă însor cu
Ilona, numa pentru că-i sora Regelui?

– N-aș vrea eu, dacă s-ar putea. Da-i musai. Nu tu
ai spus că nu țara e a Domnului, ci Domnul este al țării?
Acuma ce-i? Cum să lași țara pe mâna vândutului aceluia
de-și zice acuma Vodă?

– Oi lupta și mi-oi lua țara înapoi.

– Cum de nu! Tare aș vrea să știu anume cum. Ai
oaste? Ai arme? Ai aliați? Ti-i bate cu oștenii lui Mehmed,
care-s mulți cât furnicile în mușuroi. Îi are pe ieniceri,
tunuri mari. A spart zidurile Constantinopolului. Ai uitat?

– Nu știu cum oi face. Oi găsi o altă cale, nu să-mi
iau de soață după lege o vădană și să te las pe tine. Și-i și
cam urâtă pe deasupra. Vrei să mă împiedic de nasul ei
cel lung?

– Ție îți arde de haz, dară mie, nicidecum.

– Ce poznă mai bună vrei decât aceea ce ai făcut-o
tu, plănuind să mă bagi în patul alteia, fără bună voia
mea? Nu mi-a mai fost dat să aud de o muiere care să
facă asemenea faptă de mirare.

– Vlad! Înțelege că n-avem de ales. Eu nu pot să
te dau temniței și morții, orice-aș pătimi eu. De o sută de

ori mai bine mă jertfesc pe mine. Apoi, dacă stăm să ne gândim bine, nici nu-i așa mare jertfa. Iaca, te strădui o vreme, îi faci un moștenitor și ai încheiat daravela. Este... cum se spune? Căsătorie de palat. O datorie față de țara și poporul tău.

– De palat, de nepalat, nu tu a trebui să împarți patul cu ea. Cum pot face asta, când gândul meu e la tine?

– Păi asta să faci. Să stai cu gândul pironit la mine și-i zăuita că ești în patul ei. Te rog, Vlad! Nu pot să sufăr să ți se întâmple ceva rău. Mai bine orișice. Te rog, sufletul meu!

– Tu, muierea lu Dumnezeu, ești înger ori diavol?!

– Dacă-i pe ales, înger. Îngerul tău, răspunde Katharina, silindu-se din răspuțeri să pară că îi arde de glume, în timp ce în realitate ea cu greu își stăpânea lacrimile, care stăteau numa-numa să izbucnească. Dar știa că, dacă ar plânge, totul s-ar fi dus de râpă, iar soarta lui Vlad ar fi fost pecetluită. L-ar fi așteptat gădea, sub învinuirea de înaltă trădare. Era convinsă că nu se putea juca cu Matei Corvin de-a uite popa, nu e popa. A făcut o promisiune de alianță, trebuia să-l capaciteze pe Vlad să o accepte.

Acestea erau vremurile.

Discuțiile au fost multe și înverșunate, iar Corvin aștepta la cotitură, neînduplecat. Planul lui era ca, la momentul potrivit, să-l urce din nou pe Drăculea în scaunul Munteniei și, în acest fel, să aibă scut zdravăn în calea puhoiului otoman.

Până la urmă, s-a stabilit ziua nunții.

Ca primă doamnă de companie a Ilonei, Katharina avea o mulțime de îndatoriri, iar viitoarea nevastă a iubitului ei era pusă pe a-i face zile fripte, să o chinuie cât mai tare, doar, doar și-a lua lumea-n cap și a scăpa de o asemenea concurență periculoasă.

Ziua nunții s-a arătat frumoasă, cu vreme bună, numai potrivită pentru asemenea zaiafet.

Actorii piesei se retrăseseră fiecare, separat, în altă odaie, ca să se pregătească așa cum se cerea conform ceremonialului, care era obligatoriu.

Katharina trecea prin fața ușii de la camera rezervată lui Vlad, când aceasta se crapă. De acolo se aude o chemare.

– Pst! Pst! Haide! Repede!

Din dosul ei iese o mână care o apucă de centura rochiei și o trage înăuntru. Sst!

E Vlad, care pare foarte încântat de isprava sa.

– Ce faci, pentru Dumnezeu?! Ilona e în scaldătoare, musai să ajung să o spăl.

– Dă-o-n...

Ea îi astupă gura cu mâna tocmai la timp, pentru ca restul vorbelor să se transforme într-o mormăială surdă și ininteligibilă, sfârșită în căușul palmei Katharinei. Ea, cu un semn scurt din cap, îi atrage atenția asupra prezenței lui Nicolae, permanentul lui companion credincios, care stătea statuie, lipit de perete.

Vlad înțelege. Din priviri dă un ordin pe muțește, aproape imperceptibil. Nu-l foloseau prima oară. Constițuia unul din semnele de bază ale codului lor secret de comunicare. Nicolae se volatilizează de acolo, ca și când nici n-ar fi fost.

Vlad își îmbrățișează iubita și o ia la sărutat.

– Ai înnebunit. Potolește-te! Mă așteaptă aia. Are să turbeze dacă întârzi.

– N-are decât să turbeze. Mai bine turbează ea, decât să înnebunesc eu de dorul tău.

– Tu ai înnebunit gata, îi pune Katharina palmele în piept, încercând să se desprindă de el.

– Poate că ai dreptate, dară cum poți gândi că așa trece io toată patarama asta, dacă nu-mi trag puterea de la tine?

– Katharina, unde umbli? se răstește Ilona care se lăfăia în apa caldă din ciubăr. Treci de mă spală. Suntem în întârziere din pricina ta. Cu voie ai făcut așa, ca să nu fiu gata la vreme. Să mă rîdă lumea. Am să am grijă să-ți arăt unde ți-i locul. Tu, boarfă, cu mine te pui?!

Spală-mă ca lumea pe spate! zbiară furioasă din cale-afară și lovește apa cu palmele. Parcă turbase. Nu-i bine! Dă-te d-aici, proasto!

Îi smulge cârpa din mână și o azvârle pe jos, apoi se ridică și iese din scăldătoare, stropind peste tot cu apa care se scurgea din cămașa de pe ea. Nervoașă, calcă greșit, alunecă, se agață de Katharina, ca apoi s-o împingă cu brutalitate.

– Vrei să mă schilodesc în ziua nunții, să ajung pe mâna doctorului, nu a popii? Crezi că așa scapi? Șerpoaică ce ești. Te-oi pedepsi pentru asta.

– Ilona, sunt doamna ta de onoare, nu slujnica ta. Fac ce este de făcut de dragul lui Vlad, pentru că așa mă osândesc potrivitciile, dară bagă bine de samă, nu întinde coarda.

Cealaltă se astupă de furie.

– Tu!... Tu! șuieră printre buzele-i subțiri ca lama de cuțit.

– Haide, fii domoală, să te îmbrac cu straiul tău cel de mireasă. E un veșmânt tare frumos așa azuriu, brodat cu fir de aur, cu toate că tu numa fecioară nu mai ești, ca să porți la cununie culoarea cerului. Umblă vorba că și până a muri bărbatu-tău, ai cam umblat creanga, mult prețuită și cinstită doamnă.

– Taci, otravă! Cutezi a mă lua tu pe mine-n batjocură?! Am să-ți arăt eu ție! Cheamă o slujnică iară tu piei din ochii mei! Să nu te mai văd!

– Ba, ai să mă vezi mult și bine de acum încolo. Așa s-a semnat învoiala, nu știai?

Ilona a ridicat mâna să o lovească, dar Katharina a prins-o la vreme de încheietură și a ținut-o strâns, până s-a strâmbat de durere. Trei zile a avut vânătaie. Norocul că rochia de mireasă avea mânecă lungă, bufantă și nu lăsa să se vadă urmele.

– Asta n-ai s-o faci nici acum, nici altă dată. Nu se cade. Așa-i? Dacă s-a afla și poți ști că așa avea eu grijă să se afle, ce-a zice lumea? Că ești pizmașă pe mine și pe Vlad? Oricum, nu-ți fă griji, Vlad rămâne omu meu. Al tău e numai în trecere vremelnică. Fii bună și dă-ți silința de fă copil cât mai repede, ca să scape bietul om de canon.

Ilona se învinețise de furie.

– Am să te dau pe față la fratele meu, să te izgonească de la curte. Să te mazilească.

– Că scurtă ținere de minte mai ai! Nu te necăji. N-ai ce-i face. Așa se întâmplă când începi a te trece. Te lasă mintea, dară fi fără grijă, Ț-oi aduce eu aminte: i-nvoiala, drago, învoiala! Nu se poate călca. Turcu a fi în curând iar la Dunăre. Viteazul tău frate are nevoie de Vlad ca să-l oprească pe Mehmed. Numai el îi știe tacticile și vicleșugurile. Nu degeaba și-au petrecut, el și cu Radu, ca învățăcei cu aceiași dascăli. Numai el îi poate ține piept și-i poate opri înaintarea către Buda. Ai priceput? Sau mi se pare mie că mai bine ai vrea să ajungi cadână în harem? Acuma, tu mă dușmănești, dară eu nu-s pe potriva ta. De aceea gândesc să-ți fac un bine și-am să-ți spun cam ce te-ar aștepta.

Cum nu ești fată mare și pe deasupra cam trecută și nici vro frumoasă, nu-i speranță să te aleagă Sultanul pentru alcovul lui. Mai ales că-și iubește Sultana. Ai să te stafidești acolo, șurluind podele ori, când Ț-a merge cel mai bine și frumos, îi căra tipsii grele cu cafele și baclavale. Hm! Dacă te-i dovedi neastâmpărată, poate să te drăgălești cu vreun eunuc, prin cele colțuri. Dară află că, dacă se prinde de veste, aiii, ai, ai! Că pe el îl spintecă pe loc nu-i bai, dară tu, prințesă, o-i gusta din apele Bosforului, cu bolovani atârnați de picioare, în loc de podoabă scumpă și un sac tras pe cap, drept vâl. Ți-ar plăcea mai bine, decât să stai acuma frumușel, cumințică și ascultătoare, ca să te ferchezuiască cum se cuvine unei mirese de domnitor? În loc de sac, îi purta coroana Valahă. Eu mă mulțumesc cu Vlad. Ce zici, ne-am înțeles?

Ilona se făcuse verde la față de furie, iar din ochi scotea scânteii, dar a înțeles că trebuie să-și țină nervii în frâu, altfel s-ar isca un scandal care ar depăși cu mult o ceartă muierească pentru un bărbat. Ar fi fost o treabă diplomatică și n-ar fi fost bine defel. Sigur că Matei s-ar fi mâniat pe ea și ar fi mazilit-o la moșie. Ce să facă ea la conac? Acolo poți să mori de urât. Așa că și-a ținut gura strânsă tare, altfel ar fi scuipat numai șerpi și venin.

A șezut cuminte pentru tăierea genelor, după ultima modă a vremii, apoi sulemenirea obrazilor. Cel mai greu a fost la îmbuclarea părului, căci se făcea cu fierul înroșit pe cărbuni aprinși într-o tipsie. Se temea că are să fie arsă. Să fi fost ea în locul Katharinei, nicidecum nu ar fi scăpat prilejul.

Rochia, așezată cu grijă, își revărsa poalele bogate peste marginea patului. Alături aștepta coronița împletită din albăstrele, proaspăt culese de pe câmp, precum și un buchet legat cu o panglică albastră, din mătase lucitoare, la fel ca și bentița care se prindea pe încheietura mâinii, ca semn al purității.

Prinzându-i-o, Katharina nu se poate stăpâni să nu zâmbească cu ironie amară.

”Cu soarta nu te poți pune.”

Pentru ca toate să fie făcute ca la carte, Vlad a trecut la catolicism cu o zi înainte de cununie.

După ce monseniorul arhiepiscop primat de Buda le-a dat binecuvântarea în capela palatului, unindu-i pentru vecie, a început petrecerea.

Mese întinse pe toată pajiștea, carnea sfârâind în proțapuri, iar vinul curgea șiroi din butoaiele cărora li se dădea cep unul după altul.

După lăsarea serii au fost aduse și înfipte în pământ zeci de torțe, care luminau ca ziua.

Servitorii viermuiau care încotro și slujeau nuntașii care benchetuiau de mama focului.

Cimpoaiele, flautul și lăutele se întreceau în cântat, iar oaspeții dansau de rupeau pământul. În pauzele în care cântăreții își trăgeau sufletul și dădeau și ei pe gât o cupă cu vin, se făceau auzite coardele unei harpe, creând, pentru scurtă vreme, o atmosferă romantică, cum șade bine unei nunți normale. Doar că aceea nu era una normală. Cu toții știau asta. Fapt care, însă, nu-i oprea să-și facă de cap, după obiceiul vremii.

Către ziuă toți, până la unul, femei și bărbați, au căzut lați, claie peste grămadă. Sforăituri sonore concureau ciripitul păsărelelor, care vesteau ivirea zorilor.

Mirii se retrăseseră după ce în turnul cu ceas a bătut miezul nopții.

Pentru Katharina, acesta s-a dovedit a fi momentul cel mai greu de suportat. În obligațiile ei de primă doamnă de onoare intra și îndatorirea de a-și pregăti Doamna de culcare, înainte de sosirea în camera nupțială a soțului.

L-a văzut pe Vlad intrând, iar ea avea datoria să aștepte afară, lângă ușă, în caz că le lipsea ceva proaspeților însurăței.

Afurisita de Ilona, nu a pierdut ocazia să-i facă în ciudă. După ce l-a văzut pe Vlad dezbrăcat în cămeșoi de

noapte, așezat pe marginea patului, iar ea stătea deja lungită între albituri, într-o poziție intenționat aleasă cât mai lascivă, s-a găsit să o lovească setea. O strigă pe Katharina, care aștepta cu sufletul potopit de durere.

– Katharina, unde-i pocalul cu apă?!

Era pe o măsuță chiar lângă pat.

Vlad a scrâșnit din măsele de i-au trosnit fălcile. Îi venea să o pocnească. S-a stăpânit cu mare greutate, în timp ce vrăjitoarea îi zâmbea satisfăcută Katharinei, care intrase cu un alt pocal, pe care l-a așezat, ostentativ, lângă celălalt, apoi a ieșit ca o umbră. Odată ieșită, s-a proptit cu spatele de ușa grea de lemn și și-a dat drumul la lacrimi, mușcându-și pumnul, ca să nu țipe de durere și să fie auzită dinăuntru. Mai bine moartă decât să-i dea satisfacție Ilonei, cum că suferă. Cât despre a se depărta din acel loc, nici pomeneală nu putea fi.

În cazul că mireasa ar fi fost fecioară, în atribuțiile primei doamne de onoare, așa cum era Katharina, ar fi intrat și obligația să ia cearșaful pătat de sânge și să-l expună pe balcon, în văzul tuturor. De asemenea, în mod normal, un grup de nobili, doamne și cavaleri cu rang înalt, ar fi avut sarcina să asiste chiar acolo, în iatac, la tot ce se întâmplă, ca dovadă certă a consumării căsătoriei. De data aceasta, de chestia cu cearșaful nu era cazul. Cât despre cealaltă, Vlad a avut grijă să pună și el o condiție, anume aceea ca să se sară acest obicei cu asistatul. Se simțea stânjenit să facă pe inocentul, el, dar mai ales ea, când toată lumea știa ce știa. În plus, nu putea garanta că va putea fi copleșit de dorință. În sufletul lui, încă nu se

împăcase cu acest aranjament, oricât i-ar fi dictat rațiunea că era mai mult decât necesar.

Dumnezeu s-a milostivit de Vlad și, încă din prima noapte, Ilona a rămas însărcinată. După ce s-a aflat despre sarcină, pe el nu l-a mai prins nimeni intrând în iatacul nevestei. S-a ținut de cuvânt, și-a făcut datoria. Nu i se putea imputa nimic.

În scurtă vreme, Ilona, pricepând ce era de priceput, femeie practică, s-a retras la moșiile aflate în Ungaria Superioară, moștenite de la fostul ei bărbat și și-a organizat viața după propria voință și plăcere. Și-a organizat acolo un trai de adevărată curte regală.

Vlad a scăpat ieftin. Un norocos.

35.

Vânătoare regală

În anii care au trecut, doisprezece la număr, Matei Corvin s-a tot codit să-l sprijine pe Vlad Drăculea Basarab să se urce din nou pe scaunul domnesc al Valahiei. Pentru orice eventualitate, nu se știa niciodată ce pune la cale, îl ținea, cu tot cu Katharina, ca pe un fel de ostatici.

Un fel de, nu chiar ostatici, pentru că în realitate duceau o viață de palat, cu baluri, vânători, întreceri cavaleriești între nobilii de rang înalt și cu slujbe la curte, pe lângă Rege. Aveau și servitori. Cu alte cuvinte, o viață la fel ca a oricăror altor persoane de rang înalt, însă lipsite de libertatea de a se mișca așa cum voiau și care erau obligați să facă ceea ce li se pretindea, chiar dacă nu le era pe plac. Ostatici de lux, în loc de a avea ceea ce i se cuvenea de drept lui Vlad: scaunul domnesc.

E iarnă grea. Ninsura a conținut după patru zile și patru nopți în care fulgi cât aluna au căzut încontinuu.

Întreaga glie e acoperită de neaua atât de albă și sclipitoare, ca și cum cineva ar fi împrăștiat milioane de cioburi minuscule de oglinzi, încât te dureau ochii privind-o.

Katharina se ridică din patul cald.

Se duce la fereastră și trage draperiile grele. Sunt din brocard de culoarea vișinei putrede. Ochii îi cad pe visul alb de afară, care pe loc îi aduce aminte de ziua în care l-a văzut prima dată pe Vlad și cum de atunci inima ei nu a mai știut să bată pentru altul. O lumină lăptoasă pătrunde în odaie.

Femeia se întoarce la bărbatul care se întindea leneș în mijlocul patului, savurând căldura specială a așternutului, care încă păstra aroma trupului iubitei lui. Oftează prelung, mulțumit. În căminul de piatră trosneau butucii de brad, împrăștiind miros de cetină și de Crăciun, îndemnând la nostalgii din vremi trecute. Vlad îi ia capul și i-l așază pe umărul lui. O sărută scurt pe obraz, apoi se uită în sus, cumva ca în depărtare.

– Știi, Katharina, încă de când am început a mă ține bine pe picioare, tata m-a învățat care sunt îndatoririle unui voievod adevărat și ce datini e musai a urma fără cârtire, dacă vrea să mulțumească spiritele moșilor neamului. Acum, nu trebuie să închid ochii ca să văd aieva una dintre cele dintâi la care el m-a făcut părtaș. Vrei să-ți povestesc?

– Îhâm, mormăie femeia, cuprinzându-l pe după mijloc și lipindu-se și mai strâns de el. Iar el retrăiește clipele de atunci.

Suntem în Cetatea Domnească. Nu a apucat bine Soarele să-și scoată sulilele de gheață pe care să le înfigă cu voluptate în moliciunea pufoasă a zăpezii cu care se gătise Pământul pentru zi de mare sărbătoare, că se aud tobele bătând cu putere. Nu bat de bătălie, ci într-un fel

anume, înștiințare dând pentru adunare. E vânătoarea cea mare. E scrisa aceasta, rămasă la pravilă, veche din străbuni, ca Domnul țării, în ziua sfântă de Ajun al Crăciunului să iasă în fruntea ostașilor aflați la acea vreme în cetate. Alaiul domnesc e urmat de tobe, trâmbițe și goarne, așa cum e datina cea bătrână. Vânătorii împânzesc crângurile din munte. Câinii hăitași se agită peste poate, fiindcă simt miros de sălbăticiune. Sar nerăbdători la picioarele cailor, voind să-i îndemne la grabă, iar aceștia nechează certându-i ca pe niște copii neastâmpărați. Se iscă o larmă de nu se putea înțelege om cu om.

– Măria Ta, câinii au luat urma unei turme de mistreți.

Se aud animalele care grohăie, speriate de moarte. Se împing una pe alta, îndesindu-se în urma vierului care-i în frunte. Simt pericolul. Fug înnebuniți. Bulgări de pământ le zboară de sub copite.

Ceata de câini îi latră ca apucați de streche și se reped pe ei. O pușcă pocnește. Primul porc cade. E o namilă de cam două sute de kile. Ochim unul după altul, iar prada se adună grămadă.

Carele ne ajung din spate, iar slugile încarcă vânatul. Vătaful începe a împărți porunci cu cele ce sunt de făcut.

– Cinci mistreți lăsați la cuhniile domnești, iar pe ceștilalții îi duceți pe pajiște să fie puși în proțap, ca, prin milostenia Domnului nostru, să fie ospătat și să se îndestuleze norodul în zi sfântă. Labele de la urs, lăsați-le pentru Măria Sa. Trupul îl duceți pe pajiște, mulțimii. Înțelesu-m-ați? Să n-aud de-ncurcală!

– Vlad, Vlad! Vlad, ce-i cu tine, ori visezi?

Katharina îl zgâlțâie, îngrijorată de felul în care îi povestea. Îi părea straniu. Părea a fi pe altă lume. Vlad se freacă la ochi. Pentru o clipă pare dezorientat, ca omul care tocmai iese dintr-o transă.

– Ce-i? Pari speriată. Te-am speriat cumva cu poveștile mele vânătorești?

– Cam. Nu cu poveștile. Erai așa de... cum să spun?... Nu erai aici. Erai acolo. Acolo, în chiar timpul vânătorii. Cum mai bine aș zice-o?!... Atunciul s-a făcut acum. Mă poți pricepe?

Își trece degetele peste frunte, voind parcă să-și clarifice judecata.

– Nu știu, parcă-s zăbăucă de cap.

– Nu tu ești de vină. Iartă-mă! Eu am luat-o razna cu amintirile și am uitat de mine.

– No lasă, o trecut. Bine că tu ești bine. Mi-o fost frică să nu ți se fi arătat iară dervișu, ori cum îi zice aceluia.

– Nu te teme!

– Poi, dacă zici tu, așa oi face.

– Zic.

– Ce crezi că a face Mateiaș? Oare om merge la vânătoare?

– Mergem? Noi? Adicătelea și tu?

– Păi?!

– Nu te lași de fel! zâmbește îngăduitor bărbatul, mândru într-un fel că o astfel de femeie e a lui, a nimănui altcuiva. Dară nu știu dac-a fi. Mateiaș cunoaște cum e pe la noi. Ba, am și fost laolaltă la o vânătoare de urși când

ne-o poftit Ștefan la el, în Moldova. Aici, grofii unguri au alt obicei.

– Ce obicei poate fi mai frumos?

– Atâta de mult îți place vânătoarea? Nu cumva tu ai fost aceea de o socoteai o asprime prea aprigă de-a bărbaților?

– Apoi, nu că mi-ar tare plăcea să văd cum omorâți sălbătăciunile, mai cu samă din cele blânde, cum îi ciuta. Lupi, râși, aceștia-s răi, ce să zic?!

– Atunci ce ți se pare a fi frumos la acest nărav?

– Păi, masa care se întinde după aia pentru cei flămânzi. Asta-i frumos.

– Eu i-am prepus lui Mateiaș. Acum, ce-a face-i treaba lui. Poate că nu vrea a-și supăra grofii cei mari, care și așa nu-l prea au la rânză, fiindcă nu-i de-al lor. Nu-i din neamul, din sângele lor de hun. Pe lângă asta, aici nu-i ca la noi. Ei nu au codri, au numa pustă. Ce să puști aici? Că-s numa iepuri, prepelițe, turturele și potârnică. Nu am cunoștință de-or avea ierunci. Pasărea aceasta are carnea cea mai bună din tot păsăretul și-i ușor de vânat, căci, fiind ea surdă, de dobori una din stol, celelalte șed și se uită ca proastele, nu aud nimic. Dobori întreg stolu într-o minută. Noi ne ajutăm de câini când ieșim la vânat. Aici, cum să prindă câinele turturica? Ei au șoimi.

– Mi se pare mie că lungești vorba? De pomană, inima mea, că, de mers la vânătoare, mergem, nu mergi. Noi. Nu tu.

– Măi, măi, să fie! Te știam îndărătnică, dară nici așa. Ce-i acuma?

– Lasă, lasă! O fi plecat ea, Ilona, da' sunt o grămadă de altele care îți fac ochi dulci.

– Asta ți-i ție grija?! râde bărbatul satisfăcut în masculinitatea lui. Ia vino tu înapoi la bădia, să-ți arăte el ochi dulci și vânătoare.

O rostogolește către el și o gădilă. Între două țipete scurte și ascuțite de ale ei, se aude râsul amândurora. O bătaie în ușă le întrerupe joaca. Era un ofițer din garda regală.

– Îmi cer iertare, Prințe! Majestatea Sa, Regele vă cheamă la turnir.

– Bine. Oi veni mai încolo.

– Îmi pare rău! Trebuie acum. Imediat.

– Trebuie?

– Ordin de la Majestatea Sa.

Vlad se întunecă la fel ca norul cel negru de furtună. Deși uneori uita, știa prea bine care-i era condiția. Un ostatic. Ce-i drept un ostatic special, care se bucura de anumite favoruri. Aceasta, nu atât datorită sângelui lui de neam, ci mai mult potențialului său de a-i fi de folos Regelui ungar. Același om cu care altă dată se socotea frate de cruce. La fel ca și cu Ștefan al Moldovei.

”Nu am de ales. Până una-alta, musai să mă supun. Dară, lasă tu, mare Rege, c-om mai vedea noi. Jur că n-or rămâne toate ca acum.”

În timp ce el stă pe marginea patului, cu coatele sprijinite de genunchi și fruntea în palme, gândind astfel, Katharina caută într-un scrin din lemn de trandafir, frumos dăltuit din brișcă. Dintr-unul din sertare scoate o

năframă pe care erau cusute însemnele flamurei valahe.
I-o întinde lui Vlad.

– Nu te amăři. O să trecem noi peste toate.
Prinde-ți năframa aceasta la lance. Ți va purta noroc. Tu
ai să învingi.

36.

Turnirul

Vlad coboară în sala armelor, unde îl așteaptă scutierul. Acesta frecase bine armura. Era această armură de sorginte venețiană, așa cum aveau toate capetele încoronate și toți nobilii Europei de Apus. Căci numai aceștia își permiteau costurile pe care le pretindeau armurierii din Veneția, cei mai renumiți meșteri de la acea vreme.

După ce e înzăuat din cap până-n picioare, principele valah își ia lancea și iese în curtea castelului, călcând apăsat și mândru, sigur pe sine. Își ținea boiul drept, așa cum îi șade bine unui Domn adevărat. În curte este ajutat de servitori să se aburce pe calul care, și el, e tot înarmurat. Cal și călăreț arătau ca o grămadă mare de fiare zornăitoare. Se sileau din greu să se pună în mișcare și să câștige ceva viteză, atât cât era necesar ca în luptă să ajungă un combatant în dreptul celuilalt și să se poată altoi cu lăncile, cât mai zdravăn. Unul din doi, cu siguranță, avea să fie dărâmat de pe cal și să cadă cu trosnet, făcând groapă sub el.

Alți cavaleri așteptau, deja aliniați, unul de rang mai înalt decât altul, adunați de pe la toate curțile princiare ale Europei. Nimeni dintre cei ce se voiau respectați și recunoscuți ca o putere de luat în seamă nu putea lipsi, pentru că acolo, la Buda, aveau loc cele mai mari turniruri ale vremii.

În balconul cel larg, stăteau domnițele gătite care mai de care. Așteptau cu nerăbdare să înceapă întrecerea, dar mai ales își așteptau cavalerul care urma să le ofere culorile lui, aceasta echivalând cu o cerere în căsătorie, dacă nu erau deja măritate și atunci, neapărat, purtau culorile soțului. Uneori se mai întâmplau și unele nefăcute, când vreun îndrăgostit rebel și fără de leac își oferea culorile unei doamne măritate. De obicei, astfel de scene se sfârșeau urât, fiindcă bărbatul cel după lege era obligat de orgoliu să-i arunce mănușa pezevenchiului celui îndrăgostit. E de neconceput să-și calce pe mândrie. Doar nu era să-și lase cinstea casei sale tăvălite în mocirlă. Astfel stând lucrurile, distracția se sfârșea de cele mai multe ori cu o înmormântare sau cu câte un rănit grav, în cel mai bun caz.

Regele Matei Corvin se ridică din tronul lui, instalat în mijlocul balconului, ca să deschidă jocurile printr-o cuvântare.

– Anul acesta am hotărât ca turnirul să fie altfel decât întotdeauna. Schimbarea nu trebuie să vă mire, fiindcă de-a lungul vremii întrecerile care se aseamănă cu aceasta și-au schimbat fața de mai multe ori.

Trebuie să fac cunoscut celor care nu au cunoștință că primele jocuri au fost în Grecia, în anul 776 Înainte de Hristos. Proba principală a fost alergarea, apoi aruncarea discului, săriturile, luptele corp la corp. În timp ce luptau, bărbații purtau costumul strămoșului Adam.

– Păi, ăia nu erau păgâni? Știau de Facerea Lumii? se întrebă o tinerică prea curioasă despre asemenea treburi.

– Știau ori că nu, mi-ar fi plăcut să fiu martoră la așa priveliște. Ție nu? șoptește una dintre domnițe la urechea vecinei, iar aceea răspunde printr-un chicotit, care se voia nevinovat.

– Cu ceea ce facem noi se aseamnă numai întrețerea de care și aruncatul suliței, își continuă Regele tirada. Dacă băgați de seamă, turnirul este un fel de combinație între acestea două, numai că înseamnă mult mai mult. Pentru noi, turnirul nu este o simplă întrecere pentru a ne petrece vremea în plăcută desfătare. Este un bun antrenament pe timp de pace, pentru a nu ne dezvăța de lupte, a nu ne înmuia, dedându-ne la lene și a ne nărăvi la dulci plăceri.

Jocurile se făceau întru cinstirea unui zeu. Cele mai însemnate se desfășurau pe câmpul de la Olimpia, și erau închinat lui Zeus, zeul-zeilor.

– Cât de învățat este Regele nostru, cade în totală admirație nostalgică, una dintre femei.

– Așa-i. Țsta bărbat, nu motofleață!

– Lasă că nici ăștilalți, nu-s vreun papă-lapte. Uită-te la ei, se bagă-n vorbă o alta, animată foarte de plăcerea de-a admira la liber o colecție atât de frumoasă de masculi, unul mai vajnic decât celălalt.

– Șșș! le atenționează cu fermitate prefăcută una dintre doamnele mai coapte, care aveau funcția de supraveghetoare a bunelor moravuri, moravuri care, Doamne ferește! a fi încălcate de către domnițele cam șturlubatic de felul lor.

”Vârsta neștiutoare, ce să-i faci?! Am fost și eu asemenea lor. Dară acuma-i musai să le strunesc, alt fel mare dandana ar ieși.”

– La Olimpiadă, se întreceau numai și numai bărbați, continuă Regele. Femeile nu aveau învoire nici batâr să privească.

Dinspre publicul feminin răzbate un ”Ăăă!” cât se poate de dezamăgit, pe de o parte, și foarte dezaprobator, pe de alta.

Ajungându-i la ureche acest vox populi feminin, Regele, cât era el de Rege, cu morgă de om serios precum îi impunea rangul, le aruncă în treacăt o privire amuzată și-și continuă savanta-i zicere cu o informație care să șocheze pe toată lumea. Pe femei să le revolte, iar pe bărbați să-i facă să regrete că nu au trăit în acele vremuri binecuvântate.

– De la o vreme, prin veacul al IV-lea, dinainte de Hristos, zeița Hera, soața lui Zeus și ocrotitoarea familiei și a femeilor, geloasă pe olimpiantul ei soț, nu a mai putut răbda o atare nedreptate făcută semenelor sale pământence. Prin urmare, sub oblăduirea și prin voința zeiței, spusă prin gura unei sibile, s-a ființat prima întrecere a femeilor. De voie, de nevoie, tagma bărbătească s-a văzut nevoită să se învoiască. Șaisprezece fecioare alergau înveșmântate așa cum au venit pe lume, spre marea încântare a părții bărbătești care se afla doritoare a-și afla soață. Căci astfel alegeau pe văzute, nu pe nimereală.

– Uau! răzbate dinspre grupul bărbaților, în timp ce în tabăra femeiască s-a instalat o tăcere de gheață, însemnând o dezaprobare totală.

– Bine, și femeile măritate? se nedumerește una dintre neveste. Nici aceasta nu-i drept.

Răspunsul i-l dă Regina, care mai prindea din zbor câte ceva de la serenisimul ei partener.

– Cele măritate se bucurau de prea cinstita sarcină de-a țese un veșmânt Herei. Nu te griji tu cât de mândru arăta acel veșmânt, țesut numa-n fir de aur și mătase lunecoasă.

Regele continuă, neintimidat de reacțiile asistenței, mândru de vastele lui cunoștințe, căci cu adevărat era un om citit. Nu degeaba își alcătuisese și posedea una dintre cele mai bogate biblioteci ale lumii din acea vreme.

– V-o spun, ca să fie spre înțelegerea a cât de mult s-a putut preschimba omul în mintea și facerile sale de atunci și până azi. Femeile noastre sunt aici, ca să ne îmboldească și să ne glorifice. Să ne îndemne a fi cât mai inimoși și cutezători pe câmpul de luptă, când ne-om afla dinaintea dușmanilor. Pentru că, stăruind în a zice, acesta-i adevăratul țel al turnirurilor.

Unul dintre participanți, probabil un începător încă neînvățat a-și pune stavilă, se trezește zbierând din mulțime.

– Dară răsplătirea pentru câștigător?

Regelui îi cam sare țandăra din cauza întreruperii, pe care o socotea lipsă de respect.

– Vouă, tinerilor din ziua de azi, numai la pleșca de câștig vă stă capul. Nu știu cine ne-a mai apăra de lifta păgână dacă mulți or gândi astfel.

Află că învingătorului i se pune pe frunte cununa din ramuri de măslin. Mai mare cinstire nici că se putea.

Asemenea, căpăta dreptul la hrană îndestulată de-a pomana, pentru tot restul vieții lui. Dar să știi că era câștigător numai unul. Și, pentru că veni vorba, aflați cu toții că la turnirul nostru, cel ce va învinge nu va căpăta pungi cu ducați, dacă asta așteptați. În schimb are să se bucure de neasemuita cinstire de a sta între Rege și Regină în timpul banchetului și va câștiga marea onoare de a dansa la bal un bassadanza cu Regina.

Iar acum, a venit vremea ca sorții să-i hotărască pe cei doi dintâi care au să se lupte, precum și rândul fiecăruia. Cu cel de pe urmă învingător are să se lupte, prin voia noastră, Prințul Vlad Drăculea Țepeș. De are să învingă, se va lupta cu mine, de nu, turnirul a fi socotit încheiat.

Monsenior, se adresează episcopului, dă binecuvântarea de cuviință și să începem.

”Hm! gândește Vlad în sine-și. Acesta crede că are să se poată bate cu pumnu-n piept cum că l-a învins pe Țepeș?! S-o crezi tu c-am să-ți îngădui! Acum, taman ai ales să-l vezi pe Dracul gol, signore.”

Indemnuri, ovații, aplauze, oftaturi. Cădeau cavaleri și cai precum muștele, unul după altul, ridicând colbul până în slăvi.

După câteva ceasuri bune, cel de pe urmă învingător, spre rușinea lui, a refuzat să lupte cu Vlad, conștient fiind că foarte ușor ar fi putut să fie rănit de moarte. Dezamăgirea asistenței nu a fost prea mare, fiindcă se aștepta cu mare nerăbdare, interes, dar și neliniște înfruntarea epocii: Vlad Țepeș, fost Voievod al Valahiei, cu Matei Corvin, Regele Ungariei. Cele două

tabere de susținători, cel puțin pe față, erau inegale. Când ataca Regele, uralele spărgeau aerul, când lovea Țepeș, câteva aplauze anemice, pe ici, pe colo, fapt care îl întărâta pe Drăculea cu atât mai zdravăn. Lovește ca un apucat, cu o putere cu adevărat drăcească. De câteva ori era cât pe ce să-și doboare adversarul de pe cal, ceea ce-l cam secase pe acesta de puteri. Vlad își pregătește lovitura finală, când îl străbate un fel de furnicătură prin tot trupul. Cumva fără voie se uită spre balcon și întâlnește privirea cea albastră atât de cunoscută, care-l străpungea ca niște ace de gheață, parcă vrând a-l atenționa că nu face bine ceea ce face. În acea fracțiune de secundă îl străfulgeră un gând, ca și când cineva îi grăia în ureche.

”Oare nu tu ai fost acela care spunea: Nu țara este a Domnului, ci Domnul e al țării?”

Dacă acum îl învingi pe Corvin, acesta-ți va purta dușmănie câte zile o avea, iară țara ta va avea de suferit de pe urma urii lui. Păstrează-i mândria neatinsă și lasă-i îngâmfarea victoriei, dacă vrei să-ți mai fie vreodată aliat și sprijin.”

Se lasă lovit. Se preface a se clătina de pe cal și înclină lancia, semn că se dă învins.

Uralele și ovațiile nu au conținut minute în șir, spre marea satisfacție a învingătorului, care se umfla în pene ca un păun.

Katharina coboară repede în foșnet de jupe, ca să-l întâmpine, iar el se apleacă spre ea și-i șoptește la ureche.

– Rămân recunoscător pentru gândul cel bun, îngerul meu păzitor.

Femeia îl mângâie cu drag și, deși încă purta armura grea de fier, el îi simte tandrețea până în inima care i se umple de căldură binefăcătoare. Își ridică viziera și, ducându-i mâna la gură, o sărută prelung, acolo, în văzul tuturor.

Banchetul nobililor și petrecerea câmpenească a supușilor fără de rang a ținut până către ziuă.

După un somn pe sponci, s-au dus cu toții să asiste la Sfânta Liturghie de Crăciun.

Asemenea zaiafeturi se țineau lanț pe vreme de pace.

37.

Trei frați de cruce

Turcul fusese ocupat cu Republica Venețiană, așa încât a fost o perioadă în care doar câte un pâlc răzleț, sub conducerea vreunui bei, mai dădea târcoale dincolo de hotare, la o hârjoană ușurică de-a șoarecele și pisica, ceea ce era o nimica toată pentru armata lui Corvin. La respingerea acestor ambuscade, Mateiaș îl trimitea pe Vlad, precum tot pe el l-a pus să comande și atacurile în sfada cu Serbia. Acestea erau o joacă de copii, menită ca oștile să nu-și iasă din mână de prea multă leneveală și îmbuibare, lălăind prin cele cazărmi, dar nici dușmanii să nu se dedulcească la prea multă hodină, care să-i înzdrăvenească.

Mai apoi, gluma s-a îngroșat și a devenit evident că Mehmed, rezolvându-și treburile cu venețienii, și-a îndreptat din nou atenția către Republica Creștină.

Nu a durat până ce Corvin a priceput raționamentul Sultanului, care miza pe o victorie ușoară, datorită faptului că Muntenia îi era vasală, iar Laiotă Basarab, ajuns domn în acea vreme, supus loial. Regele ungarilor se gândea dacă nu cumva era momentul potrivit să facă într-un fel și să-l urce din nou pe tron pe Vlad Drăculea. Nu se putea hotărî. I-ar fi surâs o eventuală înțelegere cu Sultanul și astfel să beneficieze de oareșce siguranță a păcii, dar numai pe poziții cel puțin de egalitate, ceea ce se îndoia că va fi acceptat de către partea adversă. Nici

vorbă nu încăpea pentru vreo condiție umilitoare de supunere de niciun fel. Varianta o constituia o luptă pe viață și pe moarte, ceea ce nu-i era tocmai la îndemână în acel moment, cu Muntenia aflată în vasalitate turcească. Pe de altă parte, chiar dacă s-ar fi încheiat un tratat de pace, cu liftele păgâne nu poți fi sigur niciodată dacă nu cumva umblă cu vorbă mincinoasă și-ți trag clapa când ți-i lumea mai dragă.

Omul oscila ca o pendulă prost reglată, neputându-se decide pentru o cale sau alta.

În toată această zbatere care i-a furat nopțile de somn, degetul pe rană îl pune Ștefan. Același Ștefan cu care a petrecut vreme de tinerețe la curtea tatălui său, lancu de Hunedoara, pe când Ștefan s-a văzut nevoit a se refugia din calea lui Petru Aron, după moartea lui Bogdan al II-lea, tatăl lui, al cărui moștenitor de fapt și de drept ar fi trebuit să fie el, Ștefan, și nimeni alt. Tot refugiat și tot atunci le-a fost ortac și Vlad, care era cel mai răsărit dintre ei. Astfel, cei trei tineri cățelandri vajnici, cu idealuri mărețe, au hotărât de s-au tăiat la încheietura mâinilor, ca să-și unească sângele și să devină una, întru sfântă și creștinească frăție de cruce.

Pe fața marelui Rege al Ungariei se abate un zâmbet nostalgic și îngăduitor aducerilor aminte.

”M-au botezat Mateiaș, fiindcă eu eram cel mai mic în ani, Ștefan la mijloc, iar Vlad era cel mai copt, căci el cam trecuse de vremea copilăriei, nu atât din ani, cât mai ales din pricină că stătuse poprit la turci. Trecuse prin multe acolo, chiar dacă a fost ostatic de lux și s-a bucurat de învățătură aleasă, mai cu samă în privința mânuirii

armelor, știința luptelor și cea a alunecoaselor deprinderi diplomaticești din școala turcului, ceea ce nu i-a prins deloc rău mai în urmă. Însă, gustase și din, zice-le-aș, plăcerile temniței de la Tokat, fapt care i-a întărit felul lui și așa aspru din naștere. Se credea om în toată firea, cu adevărat bărbat în plinătatea puterii. Urmarea firească a fost că noi, ceilalți doi, îl socoteam pe drept capul conducător și, de cele mai multe ori, el era comandantul escadrelor prin castel. Cu toate cele pătimite, totuși, undeva în fundul sufletului lui Vlad mai dăinuia ascunsă sămânță de copil. Ne plăcea să ne trecem jocurile aventuroase în turnul donjonului, cel mai însemnat punct de observație dintre întăriturile castelului.

Am fost în stare să pândim ceasuri întregi printr-o ferestruică din Sala Cavalerilor, doar, doar ne va ajuta norocul să fim noi primii iscoditori și vestitori ai apariției vreunui dușman, căci numai la lupte ne stătea mintea.

Pentru mine donjonul însemna un fel de loc fermecat, ca și castelul, de altfel.

Aceasta mi se trăgea de la poveștile doicii. Ca să mă facă să mă culc, ea îmi promitea povești. Cea pe care o doream cel mai adesea era povestea castelului, iar ea mi-o spunea de câte ori voiam.

– Castelului i se zice al Huniazilor după numele părintelui tău, căci el, prea cinstitul nostru principe, luncu de Hunedoara, l-a durat din nou, din temelii, după Marele Cutremur din 1443. Zguduitura Pământului a fost negrăit de mare. Castelul cel dinainte s-a dărâmat într-o clipită.

– Acela a fost tot așa de mare?

– A fost, a fost, dară tatăl tău l-a făcut și mai mare. A adus meșteri tocma din Italia. Pe unul de-i zicea Paolo Santini de Duccio, cunoscut ca mare arhitect în aceea vreme. Tatăl tău a refăcut acest castel în onoarea ta, căci foarte se mândrea că are un fecior.

La cutremur, tu erai prunc de lapte. Mama ta, proaspătă lăuză, tocmai te ceruse, ca să te țină ea în brațe și să te dezmierde. Te iubea din cale-afară. Rar am văzut așa ceva, mai cu samă la o doamnă de mare rang. Ea, draga de ea, ar fi vrut să te alăpteze însăși, dară n-au lăsat-o.

– De ce?

– Fiindcă nu se cădea pentru o prințesă să dea sân pruncilor ei.

– De ce?

– De ce, de ce? Nu mai găți cu de ce? Nu știi a-ți lămuri întocmai de ce. Copiii de neam au doică, de aceea.

– Așa ca tine?

– Asculți, ori oi dormi fără de poveste.

Amenințarea aceasta m-a făcut să mă cuibăresc, cuminte, printre perne, dar cu capul pe pieptul doicii, care îmi mângâia alene părul, ceea ce avea darul, alături de glasul ei molcom, a mă cufunda în somn copilăresc, adânc și fără de vise.

– Cum tu erai un mare mâncău și nu te dădeai dus cu una, cu două, mama ta n-apucase să mi te ia de la sân, căci încă trăgeai zdravăn.

Deodată s-a auzit un vuiet ca de sfârșitul Lumii. Ne-am spăimântat foarte, crezând că au dat turcii. N-am avut vreme a zbiera după ajutor, că unul dintre zidurile

odăii s-a prăbușit. Un suflu mare s-a abătut și a stins toate lumânările, iar noi ne-am cufundat în beznă. S-a întunecat cerul, de-am socotit că a venit sfârșitul lumii.

Când povestea acestea, doica parcă era pe altă lume. Se uita cu ochii ficși, undeva în gol, dar eu, măcinat de curiozități, o zgândăream cu întrebări de "De ce?" și "Cum?".

– Până atunci nu am crezut în băsnelile cum că acest castel e bântuit de năluci, dar în întunericul acela gros le-am văzut, mi-a istorisit doica. Pluteau pe deasupra dărâmăturilor și se văitau îndelung. Eu am încremenit de groază.

– Ce năluci, doică?! Dascălul meu spune să nu mă tem, că nu există năluci.

– Măi, că toate le știi tu, la numai cei câțiva ani ai tăi! Ptui, ptui, să nu te deochi, de firoscos ce ești! Zică dascălul acela ce-o zice, dară eu le-am văzut cum te văd și cum mă vezi. Erau nălucile Doamnelor, asta era. Dreptu-i că numa atunci mi s-a întâmplat și nici nu am auzit pe careva să le mai fi văzut.

– Care Doamne?

– Cele două Doamne ale Regelui Carol Robert de Anjou, acela care a poruncit să se dureze cel dintâi castel pe locul acesta. A fost castelul lui. Și-a fost adus întreaga curte aici, în 1315. Șapte ani a durat până să-l ridice, dară iată că voia Domnului a fost să-l părduească într-o clipită.

– De ce s-au făcut năluci Doamnele Regelui Carol?

– Apoi, dragule, asta numai ele știu de ce nu-și pot găsi hodina. Clevetitori nu prea s-au găsit, căci oamenilor le e teamă a pomeni de strigoii. Așa că știre prea multă

n-am nici eu. Dară tot s-a mai strecurat câte o șoaptă, cum că n-ar fi murit de moarte bună, că acel Carol Robert le-ar fi făcut felul rând pe rând, de îndată ce s-a săturat de fiecare dintre ele.

– Adică le-a mâncat și s-a săturat, la fel cum fac porcii noștri?

– Care porci, copile?

– Porcii cei ținuți înfometăți în hrubele castelului și apoi li se dau drept hrană turcii după ce tata-i prinde-n luptă, iar porcii îi sfâșie de vii și se satură cu ei.

– Sfinte Sisoie, copile, ce vorbe scoți pe gură? Cine ți-a băgat în cap asemenea grozave năzbâtii?

– Am auzit două fete din casă care își dădeau coate și râdeau de niște oșteni care înfulecau de zor la bucătărie. Ele ziceau că aceia cred că mănâncă carne de porc, dară, în fapt, ei mănâncă turci. Fiindcă n-am priceput, am întrebat și-am aflat ce ți-am zis.

– Să nu mai crezi minciuni dintr-astea, bine? Am să le trag eu de cosițe pe nesăbuite. Proastele, să-i spună unui prunc asemenea lucruri! Of, Doamne, dă-mi putere! Am să le arăt eu lor!

– Io nu-s prunc! Nu vezi că am crescut?!

– Cum de nu?! Ditamai voinicul, azi, mâine te însurăm.

– Puah, însurați! Dară poți ști că tata mi-o făgăduit că are să mă ia cu el la bătlie.

– Bine, bine. Acuma, haide de te culcă odată, că mi-ai scos peri albi.

– Mai povestește, te rooog! Un pic, un pic! Te rooog, doică, te rooog!

– Nu te mai jelui, că oricât te-i ploconi la mine, astă sară nu mai povestesc nimica. Închide ochii și dormi! Haide!

– Fie, dacă mă mai lămurești cu ceva. De ce le e teamă oamenilor de năluci? Ce rău fac ele?

– Doamne apără și păzește!, că toate vrei a le cunoaște. Ca să nu-i prindă și să-i tragă după ele pe lumea ceialaltă, de aia. Acuma știi?!

Parcă văd cum doica a făcut o cruce mare asupra mea, m-a scuipat de trei ori de deochi și cu un deget între sprâncene a început să mă descânte. Astfel, în murmurul glasului ei, de cele mai multe ori adormeam ținut în brațe, cu capul la ea pe piept.

O dată, ne-a prins astfel tata, care a urlat ca un apucat.

– Te omor cu mâna mea dacă îi mai alinta băiatul în vreun fel. Vrei să iasă din el un pământău?”

La amintirea acestei scene, Matei zâmbește larg, dar, în același timp își ia seama. Se plesnește cu palma peste frunte și se ridică de pe scaunul pe care stătuse citind și unde l-au invadat amintirile.

– Doamne, ce mi-a venit acum cu toate acestea, când ar trebui să mă îndeletnicesc cu judecarea adâncă a la celor ce mi le-a scris Ștefan.

Recitește epistola, dar trecutul, trezit de cele scrise, nu-i dă pace.

”Într-una din zile, cum ne jucam cu săbiile luate pe ascuns de la locul lor, eu, neîndemânatec la vârstă fragedă, și încă nu îndestul instruit cu preceptor, m-am tăiat la mână și mi-au dat lacrimile de durere.

– Hei, Prâsleo! Lasă că ți-a trece pân te-nsori, se milostivește Vlad a mă-ncuraja, bătându-mă pe umăr.

– Nu-i mare lucru. Io-te, mă tai și eu. Ștefan, fă-o și tu. Ne-om uni sângele și-om fi frați de sânge, de acum încolo.

– Nu frați de cruce?

– Și de cruce, și de cruce, doară creștini suntem. De aceea ai noștri luptă sub puterea semnelui crucii. Dară și de sânge, dacă sângele ni l-am unit. Cunoașteți și voi adevărul că toți trei ne tragem din același neam de român, iar sângele ni-i una.

Vorba lui Vlad a fost lege. Cinstea de a fi frate cu ei mi-a uscat toate lacrimile.

Doamne, ce vremuri. Iar acum...”

Astfel se tot sucea și răsucea printre gânduri Regele Matei cel din stirpea Corvineștilor.

38.

1476 – *Ultima domnie*

O bătaie în ușă. Intră secretarul, care îi întinde o epistolă cu pecete.

– Mărite Rege, adiniauri a adus-o olăcarul.

Îi întinde epistola pecetluită. Pe loc a recunoscut că-i pecetea lui Ștefan al Moldovei.

Epistola l-a găsit cu îndoiala în suflet, tulburat de neliniști și căutări, mai oscilant ca oricând.

Rupe pecetea și citește.

Prin voia lui Dumnezeu, Io, Ștefan Voievod al întregii Țări a Moldovei.

Trimit carte către Majestatea Sa și Fratele Nostru Matei Corvin, Regele Ungariei.

Știut este de către Majestatea Ta că io am petrecut în bejenie în Ținutul Transilvan, la curtea tatălui tău, prea cinstitul principe Iancu de Hunedoara, care, în mărinimia Sa, cinstită-i fie amintirea, m-a fost luat sub oblăduire și m-a pus la învățătură de tactică ostășească și de luptă. Pentru aceasta și altele multe îi rămân mulțumitor înaintea lui Dumnezeu, întru vecie!

În acele vremi, nu am îndoială că ai aduceri aminte, tu, Mateiaș, io și cu Vlad, văr dulce cu mine dinspre părintele meu și mama lui, amândoi urmași din stirpea Basarabilor, noi trei, zic, ne-am făcut frați de

sânge și jurat-am unire întru apărarea gliei străbunilor, precum și a pământurilor Republicii Creștine, în contra atacului păgânilor otomani, așa cum ne-a cerut și Sfântul Părinte de la Vatican, să alcătuim o ultimă Cruciadă Creștină.

Tu ai fost cel ce mi-a adus spre știință și despre buna primire a Papii de la Roma la aflarea veștii că Vlad a ucis peste douăzeci de mii de lifte păgâne și că însuși Sfântul Părinte i-a dat asigurare că au a i se ierta toate păcatele lui și a întregului neam în veci de veci, pentru măreață fapta sa.

Asemenea Ț-oi aduce aminte că tatăl tău, lancu, întru sfântă pomenire fie-i numele, precum și Vlad, m-au ajutat cu oști la vreme de restriște și astă formă, cu ajutorul Celui de Sus, în luminata zi de 12 aprilie 1457, am putut a-l alunga din scaunul domnesc al Sucevei pe nemernicul de Petru Aron.

Nemaivoid io acuma să stric vorbă și vreme prețioasă spunând toate aceste prea bine ție cunoscute, Ț-oi mărturisi ruga ce am la tine.

Păgânul ne bate la porțile hotarului, iară tu și cu Vlad, care-i un viteaz de nădejde în luptă și asemenea întru credință, îmi sunteți de mare trebuință întru voința ce am în a porni o Cruciadă Creștină. Socot că n-om putea avea izbândă fără de Vlad pe scaunul domnesc al Valahiei.

Prin urmare, ruga mea fierbinte la tine, ca puternic Rege Creștin, prieten și frate, este să-i dai sprijinirea trebuitoare fratelui Vlad, ca să intre în Valahia și să-l alunge pe Laiotă, nevrednicul de slugă a păgânului, care

huzurește dând ascultare lui Mehmed și, întru această împlinire, a pus greu bir pe spinarea țării.

*Scrisă în anul Domnului 1475 de către
Ștefan,
Domn al Țării Moldovei.
Așa să ne ajute Dumnezeu!*

Matei Corvin și-a pierdut somnul. Se învârtea precum leul în cușcă, gândindu-se cum să facă mai bine, ce cale să aleagă.

Și-ar fi dorit liniște dinspre partea turcilor, dar domnitorii valahi din ultima vreme îl cam lăsaseră pe Mehmed să-și pună labelle pe țară, încuviințând biruri grele, supunându-se fără de cârtire. Dacă în vremea celei de a doua domnii, Vlad îi refuzase Sultanului cerința de a i se plăti un tribut de 10.000 de galbeni și a-i da 500 de băieți pentru a-i transforma în necredincioși și ostași în armata lui, cei care i-au urmat s-au învoit la toate dorințele Porții. Riscul devenise foarte mare. Era clar ca lumina zilei că Mehmed se găsea la un pas de a transforma Muntenia în pașalâc turcesc. Dacă se întâmpla treaba aceasta, atunci viitorul regatului său, și nu numai, nu arăta prea roz.

Pe lângă aceasta, acum a venit și presiunea din partea lui Ștefan, care și el se lupta de destulă vreme pentru neatârnare și, evident, nu va renunța cu una cu două. Prin urmare, pericolul îl păștea dinspre două dintre hotarele regatului.

”Ce este de făcut? se întreba, bântuit de neliniști. Laiotă numai voievod nu poate fi numit. Este un neputincios. Cât despre Vlad, îmi place mie sau nu, e viteaz și bun strateg. În plus, neprieten turcului. Unii susțin că-i prea sângeros. Mie nu mi se pare. A fost doar un domnitor așa cum trebuie să fie. Destul de aspru ca să poată ține bine în mâini frâiele unei țări ca Muntenia. Cu dușmani aprigi în jur, râvnitori la tron și ranguri, nici nu e posibil altcumva. Ștefan și-l dorește pe tron în Valahia, știind că l-ar avea de aliat. Un aliat de nădejde, pe care se poate baza. Mehmed nu a renunțat a se voi Împăratul Lumii, mare Cezar al Republicii Creștine. Ori treaba aceasta nu e de îngăduit. Papa deja e supărat și mă presează și el cu solii una după alta.

Am de ales? N-am!”

Nu are răbdare până la ziuă. Cheamă garda.

– Du-te de-i spune prințului Drăculea să vină la mine. Acum!

A urmat un sfat de mare taină între cei doi. S-au învoit ca el, Matei, să-i dea lui Vlad oastea de trebuință, să intre în Țara Românească, să-l alunge pe nevolnic și să ocupe tronul.

– Ștefan ne va sprijini. Tocmai mi-a trimis o epistolă, în care ne grăiește despre o atare învoială. Ne dă și ceva ajutorare-n oști.

Cucerirea Târgoviștei a fost floare la ureche. Laiotă se socotea liniștit dinspre partea ungurească, având pe

turci și pe boieri de partea lui. Acestora din urmă le-a făgăduit ranguri, liniște, înțelegere și mână liberă în tot ce fac. Atacul lui Vlad I-a luat prin surprindere, total pe nepregătite. El se credea ferit de griji, aflându-se sub directa oblăduire a Porții, așa că numai grija unei băătălii nu o ducea și se complăcea într-un trai de huzur. Dormea liniștit, într-un continuu dulce far niente.

Când s-a trezit cu Vlad la ușă, a fost prea târziu. A fost norocos că a reușit, în ceasul al doisprezecelea, să treacă Dunărea și să ajungă, în siguranță, la curtea imperială de la Istanbul.

Odată intrați în Târgoviște și uns noul domn, atât ungurii, cât și moldovenii își retrag grosul oștirilor.

Ștefan Bathory, comandantul oștilor ungurești aflate în Valahia, se grăbește să ajungă la Buda, unde era mare zarvă. Erau în toi pregătirile pentru nunta regelui Matei Corvin cu prințesa Beatrice de Aragon, fiica regelui Neapolelui. Tuturor le ardea de benchetuială, nu de lupte, fie ele și numai scurte ambuscade, nu prea periculoase.

De altfel, era greu de presupus că otomanii ar ataca pe vreme de iarnă.

Același raționament l-a avut și Ștefan al Moldovei, când și-a retras mare parte din oaste și a lăsat doar două sute de lăncieri, pentru a fi gardă personală pentru Vlad, așa încât acesta rămâne doar cu muntenii săi, nu prea numeroși, și cu lăncierii moldavi.

Înaintau liniștiți și pașnici. Se aflau undeva pe drumul dinspre Giurgiu către București.

Între timp însă, neașteptat, Mehmed s-a organizat și pândea ca o cobră, pe malul celălalt al Dunării. Aștepta momentul potrivit, ca să sară la atac.

– Măria Ta, îl ajunge din urmă pe Vlad, una dintre iscoade. Turcu-i dincolo, peste apă.

– Mulți îs?

– Cam da, Măria Ta.

– Bine. Du-te acum în treaba-ți!

”Oare ne-a luat Dumnezeu mințile la toți, de nu ne-a dus gândul la nicio primejdie?”

Își cheamă degrabă cei câțiva oameni de încredere.

– Dați zvoană și chemare către tot norodul, să se strângă sub arme.

Deși timpul le era împotriva, mult prea scurt, bună parte din marea oaste a țării a reușit să fie adunată, astfel că l-au întâmpinat pe Mehmed cum se cuvine.

Dimineață cețoasă. Frig.

Vlad profită de pâcla groasă și-i lovește pe turci iute, din mai multe flancuri. În plus, aplică o tactică mai veche, cea a deghizării. Parte din oameni, chiar și el însuși, poartă uniforme de otomani, pentru ca să fie zăpăceala cât mai mare.

Constatând că victoria este aproape, se suie pe un deal ca să privească în voie. I se trezise în suflet o așa dorință aprigă de a-și gusta izbânda pe îndelete. Simțea o mare împlinire în a-și vedea cu propriii ochi dușmanul de moarte învins încă o dată.

Numai că multora dintre boieri nu le surâdea defel să aibă din nou un stăpân atât de aspru, de

necruțător, cum era Vlad, care i-ar scurta de cap fără șovăire, la orice călcătură strâmbă.

Deși zvoana victoriei era în toi, nu le-a trebuit nemernicilor mai mult de un ceas să se adune laolaltă, mai de margine, și să pună la cale ticăloșia.

– Boieri dumneavoastră, io zic să-i cerem a închina țara, ca să se gate cu vrăjmășia, că ne-a ajuns. Am pierdut averi în urma prădăciunilor osmanlâilor. Plătim birul și pace bună.

– Asta-i cam așa. Mai bine plătim, ia acolo, tributul cela și scăpăm de-o grijă.

– Așa-i, așa-i, aprobă ceilalți în cor.

– Boierilor, cu toții v-ați scrântit la cap? Puteți crede că Țepeș a voi să închine țara? Io nu pot crede și zic că ne foarte primejduim capetele mergând la el cu asemenea prepunere.

– Adevăr grăit-ai, cinstite boierule. Mai bine am face plan să-l ucidem și să sfârșim treaba.

– Cum am putea face aceasta? Nu vezi că-i înconjurat de garda moldovenească?

– Dreptu-i, dară om tocmi pe de-ai noștri să sfârșească lucrarea. Pe ei n-au aceia din gardă cum să-i bănuiască.

– Îhâm! aprobă toți, dând din cap precum niște găște îmbătate cu duche. El poartă straie de turc. Om putea arăta că au crezut cum că ucid un dușman.

– Am în pâlcu meu pe unul care a fost mare lotru. Țepeș l-a fost osândit la temniță grea, dară acela a scăpat săpându-și gang pe dedesubt. A juruit să se răzbune. A fi

numa bine tare bucuros de i-om da prilej să-i ia viața într-o război.

- Cu mare socoteală ai grăit, boier dumneata.
 - Haideți degrabă.
 - Nu-i vreme de pierdut.
 - Bună socoteală. Așa om face.
- Și au făcut.

Vestea că Vlad a pierit s-a răspândit ca fulgerul. Au avut grijă boierii. Știau ei că întotdeauna când pier comandantul, oastea se răsfiră. Oricât de viteji ar fi, oamenii se pierd cu firea în atare împrejurare.

De aici încolo, lupta a fost și mai sângeroasă. Din cei două sute de moldoveni din gardă au scăpat cu viață numai zece. Mare măcel s-a săvârșit acolo.

Rezultatul a fost pe placul boierilor. Turcii și-au revenit și au câștigat bătălia, iar ei, uneltorii, ca să intre în grațiile Sultanului, au poruncit ca lui Vlad să i se despartă capul de trupul deja hăcuit ca vai de el, căci l-au străpuns cu prima lovitură dată pe la spate, apoi, după ce a picat, l-au înjunghiat de mai multe ori peste tot. Când treaba a fost terminată, au pus acel cap de viteaz într-un sac aspru din câlți, ca să fie batjocura cât mai aprigă, și i l-au trimis plocon Padișahului.

Când a văzut ce dar i s-a făcut, Mehmed a izbucnit într-un râs sălbatic. Simțea o mulțumire fără de margini, cum nu mai simțise în toată viața lui, nici măcar atunci când a cucerit Constantinopolul.

După victorie, ajuns la Istanbul, a înfipt capul într-o țeapă așezată chiar deasupra porții principale a seraiului împărătesc.

– Toată lumea să vadă și să se teamă. Nimeni să nu cuteze a se măsura cu coșcocea Mehmed Sultan!

39.

Calea înălțării

Câțiva oșteni credincioși, scăpați ca prin minune din carnagiu, au învelit într-o pânză de in curată trupul decapitat al unuia dintre cei mai viteji și dreپți domnitori de care a avut parte Valahia.

– Fraților, ce-om face cu el? Oare unde s-a cădea să-l așezăm în loc de veci?

– Dac-ar fi după ce se cade, n-ar fi altunde, decât la o mănăstire durată de însuși Măria Sa, Vlad Vodă.

– Are careva știință care-i aceea?

– Io auzit-o-am oarecând pe muierea mea clevetind peste gardul grădinii cu vecina, că tare le-ar plăcea să vadă mănăstirea Snagovului, pe care a ctitorit-o Vodă Vlad, pe când mutase curtea domnească de la Târgoviște în cetatea Bucureștilor. Spuneau că-i frumoasă tare.

– Așa este. Eu am fost cu Măria Sa pe când se întărea acea Mănăstire a Snagovului, aflată pe ostrovul din mijlocul lacului. Fiind acela înconjurat de apă, Măria Sa a socotit cu cale a se face un pod pentru o trecere cu piciorul, mai lesnicioasă decât cu luntrea.

Asemenea, tot Măria Sa a dat poruncă pentru un gang pe dedesubtul mănăstirii și al apei, care să ajungă până la limanul uscatului ce duce prin pădure la cetate.

– Auzit-am că în hrubele mănăstirii se află temniță pentru trădători, hoți și tâlhari, întocmită tot din porunca Măriei Sale, Vodă Vlad. Dreptu-i?

– Drept. Am a vă zice că tot cu acel prilej le-a arătat meșterilor unde și cum să-i dureze locul de hodină. Să-l ducem acolo.

– Așa să facem, dacă aceasta-i fuse vrerea.

L-au dus cu o cocie, după ce i-au așezat trupul între cele patru scânduri meșterite în grabă mare de un tâmplar dintr-un sat, aflat în cale.

Pe tot drumul, cât oștenii cei credincioși i-au purtat rămășițele către locul îngropăciunii, sufletul lui, ca un abur, a plutit deasupra, însoțindu-i.

Odată ajunși la locul voit și trupul lui cel scurtat de cap, așezat la locul veșniciei, n-au dat zvoană, pentru ca niciun dușman să nu-l mai poată găsi și pângări, dar au trimis, în mare taină, știre doamnei Katharina, care a venit într-un suflet, laolaltă cu copiii, ca să-l plângă la cruce.

I-a tocmit o lespede de piatră, plătind bani grei meșterului, ca să-i tacă gura și să țină taina. A hotărât ca pe lespede să nu-i fie scris numele ori cinul, ci doar să fie cioplit un înger cu aripile deschise în zbor către înalturi.

Sufletul lui Vlad, care petrecuse toată această vreme în zbateri și neliniști, s-a potolit ca prin minune și a simțit cum se poate desprinde cu ușurință de Pământul care nu-l mai ținea legat de el. Înălțarea-i era lină, ușoară.

La început, privind el la ce lăsa în urmă, a văzut-o numai pe draga de Katharina și pe copiii, plângându-și durerea. Apoi, plutind tot mai în sus, a putut să vadă în zare, mai departe și mai departe. Grupuri și grupuri de oameni, care, pe măsură ce el se depărta, acelea se micșorau, se împuținau, până când nu le-a mai putut desluși. Pieriseră cu totul. În schimb, undeva în urmă, în

neant, pierdută printre mii de alte stele, se cuibărise una mai micuță. O vedea cu ochii sufletului. Era ea micuță, dar era strălucitoare. Rotundă ca un bostan copt de pe câmpurile Valahiei lui și sclipea ca oglinzi de ape albastre, precum ochii Katharinei lui. Steaua era o jucăușă. Se rotea în juru-i, precum un măt care vrea să-și prindă vârful cozii, dar, în același timp, năstrușnica dădea ocol și măritului Soare.

”Mare minunăție!”

– Vezi, aceea este o planetă, îi grăiește o voce izvorâtă de neunde. Este Pământul de pe care ai plecat tu.

– Ce grăiești prostii, acolo! Pământu-i întins ca masa.

– Greșit. Este rotund, după cum bine poți vedea.

– Aceea nu-i Pământul. Dacă ar fi rotund, ar pica oamenii în hău, cu capu-n jos.

– Pe vremea ta, oamenii nu aveau știință despre asemenea lucruri, dar în timp au descoperit gravitația.

– Ce-i aceea de-ai pomenit? Io n-am știință. Nu mi s-a dat de știre și, ca Voievod ce mă aflu, ar fi trebuit.

– Lasă, vei înțelege când vei ajunge la capătul drumului.

– Se vede ca și când steaua acea ar fi durată din apă. Dacă acela-i Pământul, unde-s țările și oamenii? Viețuitoarele unde-s?

– Acolo. Și acum este împărțit tot în țări și țărișoare, la fel ca și în vremea ta, numai că împărțeala este altfel.

– Cum să fie altfel?! De abia ce l-am părăsit eu. Te ții de șuguit, căci nici vreme destulă de o bătălie mai de

Doamne-ajută de atunci și până acum nu a fost. Cum să se fi împărțit altă formă?!

– Te înșeli amarnic. Timpul din lumea sufletelor curge altfel decât în cea a acelor muritori, trăitori pe Pământ. Uită-te și ai să vezi.

– Nu știi cine ești, dar mi se pare că le cam plăsmuiești de-a-ndoaselea. Rău ești bramburită, fie-mi cu iertare! N-am ce vedea, afară de ceva ca un punct în zare. Ce să văd?

– Nu-i așa. Tu ești cel care nu știe multe, dar, ți-am spus, ai să le afli la vreme potrivită. Cu siguranță Pământul este o stea.

– No, numa auzi! Cum să fie Pământul o stea strălucitoare, dară de văzut se vede ca apa?! Stelele ard pe cer. Sunt foc. Pământul e Pământ. Nu-i numai apă. Doar l-am călcat în picioare. Tu, cine-i fi, băsnești. Asta e. Auzi colo, stea! Hah!

– Astfel credeți voi, în vremea voastră, dar în sutele de ani care au trecut, oamenii au descoperit multe. Concentrează-te și ai să vezi. Trebuie să mai știi, continuă vocea, că în ani pământeni ne aflăm în anul Domnului 2023.

Un loc s-a luminat. A primit contur și forme. Părea a fi o insulă mare.

Acolo, într-un palat dintre cele mai arătoase, într-o sală cât o cetate întregă, i-a apărut un bărbat care purta coroană pe cap. O coroană din aur curat și care

avea pe ea pietre prețioase, una mai mare decât cealaltă. În mijloc, un mărgăritar cât oul de porumbel. Ținea un sceptru în mâini. Tocmai îi fusese înmănat. Și ședea bărbatul acela pe un tron aurit, urmându-i mamei lui, Regina, care a plecat de curând la Ceruri.

Regele acela îl avea la dreapta pe fiul său cel mare și pe cei trei nepoți. Doi băieți și o fată, zămislituri ai urmașilor urmașilor lui de peste veacuri. Monarhul le făcea o promisiune.

– Când veți mai crește, vă voi duce în Transilvania, de unde ni se trage stirpea, trecută prin mai mulți regi, regine, prinți și prințese din întreaga Europă. E un tărâm ca de poveste. O să-l iubiți, la fel ca și mine.

”Transilvania! Transilvania, locul unde mi-a fost scoasă în cale Katharina, femeia vieții mele pământene. Îngerul meu. Femeia care mi-a dat urmași, ca să nu mi se șteargă neamul de pe fața Pământului.”

Nu era dumirit de unde și cum aflase, dar știa fără de îndoială că acele meleaguri, acele pământuri ale Transilvaniei acum erau unite cu Valahia lui și cu Moldova lui Ștefan și, laolaltă, se numeau România. Iar cetatea în care el însuși strămutase scaunul domnesc, Bucureștiul, aceleia i se zicea capitală.

Sufletul lui Vlad nu se îndura să treacă pe sub bolta de lumină deschisă în spatele lui. Mai adăsta între lumi, curios să afle și mai multe.

– Vin, nu vă temeți, li se adresează umbrelor care așteptau dincolo de porți, ca să-l întâmpine. Faceți bine și nu vă mâniați! Cum voi mă vreți pe mine alături, ca urmaș al vostru, asemenea vreau și eu a ști ce s-au făcut urmașii mei pe cel Pământ de-a lungul veacurilor.

40.

Urmașii urmașilor

Au coborât din avion la aeroportul din Timișoara, cu o oră în urmă. S-au urcat într-un taxi.

– La Castelul Huniade, vă rog!

Șoferul avea chef de vorbă. Pălăvrăgea vrute și nevrute despre locurile de distracție ale orașului. Care bar e mai de soi, cu fete mișto și de comitet, unde se mănâncă cel mai bine și au un vin excelent. D-alde astea.

– Știați că anul acesta suntem capitală culturală europeană? N-am idee cam ce se face cu ocazia asta, așa că nu vă pot recomanda. Nu prea le am cu astea. Sincer. Îmi închipui că nu ceva prea interesant. Chestii de cultură. Cărți, artă, concerte. Dar nu din cele faine ca Untold de la Cluj. Ț-ai găsit! exclamă dezamăgit și disprețuitor driver-ul. Cred că la noi, acuma, cu capitala asta, nimic nu-i, să zic, marfă cool. Numa din astea ce se cântă pe la filarmonică. Avem și operă, dacă vă interesează, dar eu prefer să-l ascult pe Guță la vreun party la Pădurea Verde. Cântă, gagiilor, manelistu ăsta, de-ți ia maul. Cântările astea, manelele, vă zic, îmi plac maxim. Stați așa, să vă pun, că am multe cede-uri.

– Nu, mulțumim! Mai bine nu. Și așa ne vâjâie urechile de la avion.

– Da' apropo, că mi-s curios. De ce vreți să vă las ezact la muzeu? Nu-i mai bine în Piața Unirii? Acolo-s o grămadă de terase. Vă așezați frumos, ca omu, beți ceva,

o cafea, o bere, un șnaps, vă relaxați. Ori vă pot lăsa la Conti. Vă luați cameră, faceți o comandă la room-service, dacă vă aranjează mai bine decât barul. Vă recomand la unu care aduce fete. Fragede. Faine. Ei, iac-așa, numa de companie, să nu vă ia depresia. Restu vă privește direct și personal. Nici nu cer mulți marafeți. Vi-s în vacanță, ce dracu? Viața-i scurtă, trebe trăită, nu? Ori să vă las la Boavista. Fain. Lux a-ntâia. Am acolo un pretin barman. Vă trage niște cocktail-uri, de să-ți bați copiii. Boavista ăsta-i fain, da nu-i în centru centrului, cum îi Conti. Cum vreți. Da' nu-i mare lucru dacă nu stați în buricu târgului. Vine mandea cu taxiul și vă duce unde vreți, că io nu-s de la firmă, cu program și alte alea. Io-s liber-profesionist. Că d-aia am murit noi, timișorenii, la Revoluție. Pentru libertate. Așa că am tot dreptul din lume să fac ce vrea mușchii mei, nu să stai la cheremu patronului care mă plătește cu cât vrea el. Pentru atâta nici nu merită să mă scol dimineața dintre cârpe... Voi, un bip și am sosit. Numa dați-mi numărul vostru de mobil să știu cine sună.

Apropo, cu cine am onoarea? Io mi-s Gogu. Am venit acilea, că-i, cum se zice, trai pe vătrai în Banat, nu ca pi la noi.

– Ești prea amabil, dar nu. Ai să ne duci unde am cerut! răspunde scortșos clientul cel cu păr cărunt, în dorința de a-i astupa gura palavragiului.

Pe tot restul drumului s-a așternut tăcerea.

O frână pusă cam brusc de un șofer nu tocmai în cea mai bună dispoziție.

– Am ajuns.

Cei doi plătesc și coboară.

În față li se înalță Castelul Huniazilor, cu turnurile care tind să împungă cerul cu vârfurile lor ivite din dosul copacilor bătrâni.

Cei doi stau în loc, ca să privească. Chiar lângă ei se află un stâlp, pe care stă cocoțată o lampă cu o formă neobișnuită în comparație cu cele moderne. Pe ea scrie ceva.

– Ia te uită: "Timișoara. 12 noiembrie 1884. Primul oraș din Europa cu străzile iluminate electric." Știi? Se ține tare bine, băbuța, ce părere ai?!

– Mda. Interesant, însă pe mine mă interesează altceva, știi prea bine de ce suntem aici.

Bărbatul privește cu atenție clădirea care i se înfățișă impasibilă, nepăsătoare în a-și arăta rănilile și goliciunea trecută prin vremi potrivnice.

– Așadar, acesta-i Castelul Huniade.

– Să vedem dacă ne va oferi vreo surpriză plăcută.

– Să sperăm.

Ferestre mari, zăbrelite. Ușă grea la intrare. Aspect care impune. Ce anume impune nu este foarte clar, dar, când îi treci pragul, pare că aerul se schimbă.

– Iată-ne ajunși și aici. Călcăm pe aceleași lespezi pe care a călcat, acum câteva sute de ani, strămoșul nostru cel celebru.

– De când am pășit pe ușa grea de la intrarea în castel, am simțit niște senzații stranii. Nu pot explica. Parcă nu sunt eu. Parcă răceala dintre aceste ziduri, m-a lansat, cumva, în alte timpuri. Tu nu simți nimic deosebit? Până și aerul are un miros altfel. Hm! Îți aduci aminte de subsolul casei în care am copilărit? Nu ți se pare că acolo

mirosea cam la fel? A ziduri vechi, care emanau răcoare. Nici pe caniculă acolo nu se încălzea. Ne ascundeam când ne jucam de-a ascunselea, dar ne cam lua cu frig, din cauza atmosferei care ni se părea nouă, copiilor, una de mister. Ne piteam prin acele cotloane și, dacă unul scotea capul pe neașteptate, ne speriam de mama focului. O rupeam la fugă mâncând pământul. Ce mai vremuri!

– Văd că ai devenit sentimental, generale! E adevărat. Și aici este o atmosferă mai rece, mai specială, vetustă. Dar e un fapt normal. Așa sunt toate castelele. Au un aer aparte, de mister, de legendă. De povești care mai de care mai uluitoare pentru noi, cei din secolul XXI. Fapte de neconceput pentru mintea noastră modernă, dar care pentru cei de atunci erau chestii normale. Fiecare astfel de loc își are propria istorie și poveste. Fiecare dintre ele poartă amprenta celor ce le-au construit ori au trăit în ele. În majoritatea cazurilor, de fiecare dată când venea un nou stăpân, acesta schimba câte ceva. Ceva ce nouă ne dă indicii despre acel om, despre caracterul lui, despre concepțiile și concepțele vremii în care a trăit.

Acesta, de exemplu, se cheamă el Castelul Huniazilor sau Huniade, însă, în prima sa formă, nu a fost clădit de cel al cărui nume-l poartă, ci de către Carol Robert de Anjou.

Iancu de Hunedoara l-a luat în stăpânire mai târziu și l-a reconstruit după Marele Cutremur.

– Știi ceva? Mă interesează prea puțin istoria în sine a castelului, însă, recunosc, mor de nerăbdare să văd despre ce-i vorba legat de așa zisul nostru strămoș. Oare ce vom afla când vom cerceta ceea ce, să sperăm, vom

găsi aici. Deși mare lucru nu cred că vom afla în plus față de ceea ce am găsit deja. Se pare că e destul de probabil faptul că ne tragem din Vlad Țepeș. În fond, acesta-i esențialul.

– Doar nu te duci cu gândul la vreo moștenire?!

– Nu. Ce să fac cu ea acolo unde trăiesc eu? Dar așa, de chestie, nu mi-ar dispăcea să știu, dacă aş avea vreun drept.

– Dacă te referi la Bran, îți spun eu. N-ai. Adică n-avem, deși la prima vedere așa s-ar părea. Castelul Bran are o istorie lungă și întortocheată, care arată clar că n-ar putea aparține urmașilor lui Vlad Drăculea.

Construcția lui a început în 1377, la ordinul lui Ludovic al Ungariei. Realizezi câte sute de ani au trecut? Și încă-i în picioare.

– Și încă cât e de în picioare. Nu vezi? Corespunde pretențiilor și ifoselor de miliardari, care se dau păuni venind să petreacă acolo, contra unei căruțe de bani. Parcă proprietarul de acum este Dominic de Habsburg, nu?

– Da. Așa-i. El este moștenitorul principesei Ileana, căreia i-a fost dăruit de către mama ei, Regina Maria.

– Dar la Regina Maria cum a ajuns? Asta-i mult încoace.

– Periplul e lung. Cert e că, la un moment dat, Sigismund de Luxemburg i-l cedează lui Mircea cel Bătrân...

– Eh, ai văzut! Prin urmare am putea fi moștenitori de drept. Strănepoți de a nu știu câta generație.

Desigur, dacă vom dovedi că suntem ceea ce presupunem noi că suntem.

– Stai blând. Istoria nu se scrie chiar atât de simplu. N-am de gând să te fac să ingerezi acum o întreagă prelegere. Cert este că în 1920, primarul Braşovului a donat castelul Reginei Maria a României. Cu asta am pus punct. Haide să ne vedem de ale noastre.

Aceşti potenţiali strănepoţi de a nu ştiu câta spiţă ai lui Vlad cercetau, căznindu-se să afle cu certitudine, din cine se trag. Voiau să ştie exact ce şi cum, mai ales ce fel de om a fost strămoşul lor. Era de dorit să obţină date cât mai exacte, pentru ca să-şi poată explica, din punct de vedere psihologic, de ce fiecare dintre ei avea firea şi comportamentul pe care îl avea. De unde li se trage.

Psiholoaga de la grădiniţa nepoţilor lor le-a explicat cum stă treaba cu moştenirea genetică în contextul structurii socio-culturale actuale şi cât de necesar este să cunoşti ce fel de oameni au fost cei de la care ai luat genele. Psihologia modernă consideră acest lucru deosebit de important pentru înţelegerea corectă a firii descendenţilor şi, ca urmare, a unei educaţii cât mai potrivite cu felul lor de a fi. Copiii trebuie înţeleşi, nu presaţi şi îngrădiţi. Libertatea de acţiune, conform propriei personalităţi este determinantă în dezvoltarea psihică ulterioară. Aşadar, genele au un rol crucial.

Astfel, celor doi li s-a trezit nu numai interesul practic, ci şi curiozitatea.

41.

Așa se naște istoria

Într-o sală din Castelul Huniazilor, unul dintre bărbați stătea la o masă, înconjurat de cărți deschise. Era aplecat deasupra unui hrisov, pe care urmărea rândurile cu un fel de băț în loc de pană, dar care, însă, nu era pentru scris, ci avea în capăt o lumină cu care urmărea scrierea fără să o atingă. Părea cufundat în studierea a ceea ce avea în față. Ajungând la un rând anume, omul lovește brusc cu mâna în masă.

– Am găsit. Și noi doi, frate, ne tragem din Vlad Drăculea, din neamul Basarabilor, zis Țepeș. Iată dovada. Nu-i nicio îndoială. Voi continua să mă informez din surse istorice serioase și voi scrie un scenariu despre viața lui. Voi face un film care se va bucura de mare audiență. Ai să vezi.

M-am săturat până peste cap de aiurelile macabre ale lui Bram Stoker și de toate ecranizările acelea de groază realizate după romanul lui, "Dracula".

Vlad Dracul al III-lea a fost un om care merită un alt fel de amintire. Nu avem voie să judecăm comportamentul lui prin prisma concepțiilor noastre de acum. Au fost alte timpuri, alte principii. Citind, am înțeles că pe atunci, dacă voiai să rezisti, erai obligat să fii neîndurător. La cea mai mică slăbiciune, te terminau cei din jur. Pedepsele de o asprime excesivă erau la ordinea zilei peste tot. Nu a fost Vlad Țepeș o excepție. Irlandezul

acela de Stoker l-a nedreptățit foarte tare, iar nouă, românilor ne-a făcut un deserviciu, defăimând pe unul dintre marii noștri domnitori. Așa să știi, chiar dacă se găsesc unii care să susțină că acea carte, cu personajul ei de groază, ne-a făcut cunoscuți în lume. Da. La modul oribil. Cunoscuți suntem și pentru că unul de-ai noștri a inventat avionul. Și pe cel simplu și pe cel cu reacție. Și multe altele. Ce, n-am dreptate?

– Se pare că așa ne-a fost scris. Tu să te faci cineast, ca să-l pui pe peliculă, iar eu să-i urmez chemarea spre militarie. Uite, chestia cu moștenirea genetică.

Bărbatul acela era general de armată. Urma să plece într-un loc numit teatru de război, în Orientul Apropiat.

– Frate-miu, de acord cu tine, însă, cu tot arborele acesta genealogic din fața mea, nu mi-e prea clar cum ne-a ajuns sămânța până în UK și, mai exact, cum am ajuns noi în legătură cu toate astea. Am să mai scotocesc prin documente, poate dau de ceva.

Și a dat. Era o foaie de jurnal al unei doamne de neam din Transilvania, baroneasa Anna, care, făcând parte din înalta societate a vremii, se învârtea printre cei de la palat. Adesea era văzută în apropierea doamnei Ilona, fiind ele și ceva verișoare mai îndepărtate.

În jurnal scria clar, negru pe alb.

S-a nimerit ca în momentul când au lovit-o pe Ilona durerile facerii, să mă aflu lângă ea, la moșia ei din Ungaria Superioară. Cu toate insistențele fratelui ei, nu a voit să se întoarcă și să nască la Buda. Cât despre bărbatul acela al ei, se afla pe undeva cu oștile Regelui.

– Scoateți-o afară pe Katharina, a urlat Ilona, cuprinzându-și cu mâinile pânțelele străfulgerat de durere și îndoindu-se de spate. Nu o vreau lângă mine când îi nasc lui Vlad copilul. Cine știe ce i-a putea face de ciudă. Tu trimite veste să vină moașa. Degrabă! Apoi să te întorci pentru a-i fi de ajutor, căci cunoști rosturile casei și îi vei da ce a avea de trebuință.

A ținut-o tot într-o zbierătură, de să scoale până și morții din groapă.

Când colo, ce să vezi?! În loc de unul, au venit doi. Numai că primul a ieșit mort, sugrumat cu brâul buricului. Era fată.

N-am apucat să-i spunem, căci vaierile ei nu se curmaseră defel. Până ce moașa și eu să ne dezmeticim ce se întâmplă, iată că se ivește încă un cap. Moașa a băgat mâinile, a apucat copilul de subțiori și l-a tras afară. Fără a se uita prea bine, căci era îngrijată foarte de starea mamei, mi l-a dat mie.

Era un băiat.

– Ia-l și fă ce trebuie cu el.

Un prunc cam pirpiriu, cum sunt îndeobște cei ce se nasc în urmă, dar era rozaliu, nu învinețit ca și sora lui.

În vremea asta, Ilona leșinase, după muncile grele la care fusese supusă mai bine de o zi și o noapte întregă. Moașa se silea a-i opri sângele care curgea dindestul, nu a băgat samă la copil. Doar m-a întrebat peste umăr dacă trăiește.

Atunci m-a pocnit gândul cel bun. Eu nu puteam avea copii, dar îmi doream cu ardoare unul.

– Nu, nu trăiește nici acesta.

L-am luat și l-am ascuns, apoi, cum s-a luminat bine de ziuă, am pus să mi se înșăueze caii la trăsură și am plecat la conacul meu, pe temei că mă simt istovită foarte.

Tot norocul meu a fost, pe de o parte cu moașa aceea împiedicată, care nu a băgat samă la nimic alt decât numai la mamă, iar pe de alta, că pruncul nu a plâns de îndată ce a ieșit, ci doar când am apucat a părăsi odaia.

Mai târziu m-am socotit că poate și acesta s-ar fi înecat, dacă nu l-aș fi întors eu cu capul în jos, ținându-l de picioare. Am văzut că a făcut aceasta o moașă la una din nașterile surorii mele mai mari.

Când l-am ținut așa, pruncul Ilonei a tras niște chiote de toată minunea. Mai apoi, din pricina acestei guri mari a lui, și eu și doica, cu rându, am făcut multe noști albe, ținându-l pe brațe, legându-l și cântându-i până ni se usca gura. Geaba i-am comandat leagăn bine meșterit la Viena. De cum îl așezam între pernele moi, toate din mătasă, se trezea și începea să facă muzicuță, de trezea întreg conacul. Se făcuse un prunc frumos și dolofan, cu niște ochi mari și verzi, care sticleau de inteligență.

Când am luat copilul nu m-am gândit la bărbatul meu cel bătrân. Socoteam că l-oi ști îmbrobodi cumva. Mă socoteam să-i spun că l-am găsit la marginea drumului, aruncat într-o tufă. Dar Cel de Sus mi-a fost hărăzit încă un noroc. Când am ajuns acasă cu copilul, acela, moșul meu, era pe ducă, din pricina unei mușcăături de viperă. În atare împrejurare, n-am socotit cu cale a-i mărturisi nimic.

Multă vreme m-am temut că moașa a vorbi și-mi tot făceam planuri cum să mint mai bine, de-oi fi întrebată, dar nu m-a întrebat nimeni, nimic. Mă socot că și-a ținut gura de teamă să nu fie dată la porci, din pricină că n-a fost cu mai mare băgare de samă.

Toți au știut că Ilona a născut un copil mort, fată, și atât.

Acum, că am îmbătrânit, iar el e om în toată firea, scriu acestea, ca să se afle adevărul. Îmi las ca ultima dorință, ca aceste rânduri să fie cetite după ce eu n-oi mai fi și să se știe că Mihnea e urmaș al lui Vlad Drăculea și al Ilonei.

Știam că părintele lui, Vlad, a voit ca, dacă îi e hărăzit un fecior, să-l numească Mihnea. I-am respectat dorința. Oricum, nimeni nu avea să afle adevărul, căci I-am crescut departe de ochii lumii, eu trăind la moșie într-un fel de sihăstrie, de dragul acestui copil.

Acum, că nici părinții lui nu mai sunt, iar eu sunt pe ducă, îmi pot mărturisi fapta și mă rog de iertare a păcatului.

Semnez eu, Baroneasa Anna

– Hah! Se pare că și eu am dat peste ceva. Uită-te și tu. Sunt câteva acte de proprietate. Uite, unul e pe numele de Katharina Siegel, iar celelalte pentru alte cinci persoane. Sunt semnate Vlad Drăculea, din neamul Basarabilor și au pecetea pe care o știm.

– Dă-mi să văd. Ai dreptate. Țepeș îi numește pe aceștia copiii lui, cărora le donează adevărate averi în pământuri și case.

- Cine o fi această Katharina Siegel?
- Pe actele copiilor scrie că au de mamă pe Katharina, iar tată le este Vlad Drăculea.
- Stai așa! Uite, ultima pagină este un certificat de deces în care se arată că s-a săvârșit Katharina, călugărită cu numele de Ecaterina. Ea trebuie să fie. Altfel nu are niciun sens ca acest act de deces să se afle în același clasor cu actele de proprietate ale acestor copii.
- În concluzie, în ceea ce ne privește tot nu am aflat nimic.
- Ba, s-ar putea să fi aflat. Nu ți se pare ciudat că pe linia noastră maternă, pe toate femeile, în ultimele "n" generații, le cheamă Caterina sau Ecaterina?
- Și? Crezi că este semnificativ?
- S-ar putea, numai că asta înseamnă să o luăm de la capăt și să umbălăm pe la primării, pe la cărțile funciare... Dacă mă gândesc bine, terenurile care ne-au fost nouă retrocedate, se află cam în aceeași zonă cu proprietățile copiilor lui Țepeș.
- Hm! Ce s-o fi întâmplat cu băiatul Ilonei, cel crescut de baroneasă, acel Mihnea? Pe niciunul dintre actele de proprietate nu figurează vreun Mihnea.
- Se pare că este vorba despre ramuri diferite. Nu suntem din linia lui Mihnea. O să mai caut. Trebuie să dau de ceva.
- Știi ceva? Mie-mi ajunge. Mulțumesc frumos. Eu, unul, mă lipsesc să mai înghit praful de prin arhive. Fă-o tu, dacă asta ți-e plăcerea.
- Fii sigur că am s-o fac. Și sunt curios să văd unde duce și linia acestui Mihnea. Sunt tare curios.

O vreme se aude numai fâșâitul foilor întoarse. Orele trec. Acela dintre bărbați care s-a dovedit mai interesat, se încruntă, extrem de concentrat. Citește o foaie de mai multe ori. Își face însemnări.

– Fii atent la chestia asta. Cum ți se pare?

– Hm!

– Nu-i așa?! Foarte posibil ca regele Carol al III-lea să fie din același butuc cu Țepeș al nostru.

– Mai știi?

– Nu că mai știi! Nu vezi? Mi se pare evident. Scrisoarea baronesei Anna spune clar că Mihnea este fiul lui Vlad Țepeș. Da? Mihnea are și el un fecior, care face și el copii.

Omul urmărește cu pointerul pe hârtie.

– Vezi? De aici trec mai multe generații. Uite, vezi? Combinat în fel și chip, până când, în 1812, se naște Claudia Rhedey la... unde crezi? Surpriză! Cât colea, la Sângiorgiu de Pădure. Are un băiat, pe Franz von Teck, care e bunicul lui George al VI-lea, tatăl Reginei Elisabeta. Clar?

– Dacă așa stau cu adevărat lucrurile cum mi le-ai prezentat, atunci e clar. Dar, tot atât de clar este și faptul că noi suntem altă mlădiță. Harnic a mai fost strămoșul acesta al nostru! Dacă a fost și al nostru.

Amândoi zâmbesc amuzați de observația cu tentă ușor deocheată.

Brusc generalul pică pe gânduri.

– Stai așa! Ziceai că unele dintre aceste hârtii vechi ar fi scrise ori semnate de Vlad Țepeș?

– Da. Experții au dovedit-o. Printre altele este și o scrisoare, olografă cap coadă, scrisă de Vlad Țepeș către sibieni, în 1475. De ce?

– Înainte de a veni aici am citit o știre interesantă în The Guardian. Nu i-am dat prea mare importanță pe moment. Până acum. S-ar putea să ne fie de folos în investigațiile noastre.

Este vorba despre doi cercetători, Gleb și Svetlana Zilberstein. Ei își spun "chimiști istorici", dar presa îi numește "detectivi ai proteinelor".

Au cercetat ultima scrisoare a lui Cehov și cămașa în care a murit și au stabilit...

– Haide, n-o mai lungi, nu mă mai fierbe! sare celălalt, scos din fire de nerăbdare.

– Imediat. Stai blând, omule, că n-au intrat zilele-n sac.

– Răbdare! Eu scociorăsc prin tot felul de hârtoage, tu îmi vii, pe nepusă masă, cu ceva ce pare o adevărată plească și zici să am răbdare?!

– Aceștia doi caută urmele biochimice rămase pe obiectele cu care a venit în contact personajul istoric respectiv.

– Ce fel de urme biochimice?

– Ei le ziceau biomolecule istorice.

– Spuneau și din ce ar putea fi recoltate aceste urme?

– Nu sunt chiar sută la sută sigur că-mi amintesc bine, fiindcă, ți-am zis, nu m-a interesat în mod deosebit. Parcă era vorba despre urme de salivă, de transpirație, lacrimi, tegument, de astea. Cică aceste biomolecule sunt

mai stabile decât ADN-ul. Pe baza lor se pot detecta informații despre sănătatea respectivului, alimentația, stilul și condițiile de viață și mediu. Acestea toate, pe lângă faptul că i se poate reconstitui chipul și constituția fizică.

Mă gândeam să încercăm să-i contactăm și să arunce un ochi asupra scrisorii lui Vlad. Poate că vom afla una, alta.

Zis și făcut.

Cei doi acceptă propunerea. Se fac demersurile oficiale pentru a primi permisiunea de a cerceta scriptele cu pricina.

După o vreme, vine un e-mail de răspuns de la Svetlana.

Vrem să vă comunicăm faptul că am reușit să extragem biomoleculele istorice ale lui Vlad al III-lea, Drăculea, de pe documentul înmânat nouă. Am început cercetarea.

Ceea ce, însă, vreau să vă relatez acum este ceva ce ni s-a părut o coincidență stranie.

Am aflat că, exact în ziua în care noi am reușit extragerea biomoleculelor în cauză, se împlineau 125 de ani de la publicarea romanului Dracula a lui Bram Stoker.

Nu vi se pare o potrivire cel puțin bizară?

Împreună cu Galeb am fost foarte impresionați de această potrivire.

Noaptea în care am lucrat la acest studiu, mai exact, la extragerea practică a moleculelor, s-a pornit o furtună de zile mari. Tunete strașnice bubuiau ca la război și fulgere cum nu ne-a mai fost dat să vedem, parcă voiau

să sfâșie cerul care devenise negru ca smoala. Unul a lovit un brad aflat chiar în fața ferestrei de la laboratorul în care lucram. Afară, atmosfera vâjâia de parcă ar fi fost o furtună de grad doisprezece pe o mare lovită de uragan. Geamurile de la ferestre zdrăngăneau ca apucate. Cei doi câini ciobănești din curte au început să urle ca niște lupi înfomețați. Ce să vă mai spun?!

Din punctul nostru de vedere, credem că a fost o atmosferă cu totul specială, anume creată pentru acel moment al desprinderii biomoleculelor.

Ne gândeam că ați dori să știți ceea ce credem noi despre toate acestea și anume că strămoșul vostru, prin ceea ce făceam noi, s-a considerat, în sfârșit, eliberat dintre filele unor istorii fanteziste despre persoana sa, istorii care l-au supărat foarte tare atâta amar de ani.

Nu vi se pare?

Vă vom ține la curent în continuare cu tot ce vom descoperi.

– Realizezi că, dacă vrem să aflăm adevărul sută la sută, va fi nevoie să ne facem și noi ADN-ul?! Cine știe cum ne vor analiza aceia, în fel și chip.

– Ce plăcere, ripostează celălalt cu o strâmbătură. Sincer, nu mă prea trage așa. Omul avea o oareșce rețineră la orice contact cu o procedură medicală. Ce mai, soldat sadea!

Pe pervazul uneia dintre ferestrele înalte și înguste ale castelului, întinsă între două gratii, stătea

lenevoasă o pisică tigrată. Se uita la cei doi printre gene, cu ochii ei oblici, somnoroși și verzi, ca de vrăjitoare din desene animate. Are privirea un pic crucișă, fapt care-i dă un aer de serioasă filosoficeală pisicească, ceea ce chiar și făcea în sinea lui patru pedul cel haios. Nu putea ea, pisica, să priceapă de ce oamenii aceștia nu-s mulțumiți cu informațiile deja aflate. De zile întregi, de săptămâni chiar, își pierd vremea să scociorască prin hârțoage hărtănite. În loc să tragă un pui de somn, în vreun loc comod și plăcut, ei înghit praful bucfarelor vechi de când lumea, ca să descopere ce? Cine le-a fost strămoș, hă, hă, cine știe când. Și de ce i-ar interesa așa ceva?

”Mă rog. Minte de oameni. Sunt convinsă că a fost și acela, strămoșul, un om ca toți oamenii, că n-o fi avut coarne. Om, ce altceva? Mă socot c-o fi fost altă mostră decât sunt cei de acum, dar potrivit vremii lui. Nici mai bun, nici mai rău, ci exact așa cum se cerea să fie pe atunci. După chipul și asemănarea epocii.

De când sunt eu castelană aici, am auzit multe vorbindu-se. Și-s sigură că o să mai aud de-a lungul celor nouă vieți de pisică ale mele.

Deh! Zi-le oameni! De ce i-o fi interesând ce-a fost cu sute, cu mii de ani în urmă? Uite, mie nu-mi spun nimic toate pietrele și fierotaniile ținute aici cu mare grijă, șterse, bibilite și cercetate. Eu am M-ul desenat în frunte, ceea ce înseamnă că mă trag din pisicile sacre ale Egiptului antic. Ei și? Mare scofală. Eu nu sunt sacră de niciun fel. Sunt o mătă ca toate mătăle din secolul ăsta. De ce-aș mai dezgropa morții, așa cum fac aceștia?!

Deh! Mâță ca toate mâțele și nu prea. Hai, să nu-mi fac păcate! Sunt o norocoasă. Foarte norocoasă. Trăiesc într-un castel și toți, care cum vin, mă giugiulesc și mă dezmiardă. Mâncare? Oho-ho! Cât încape. Pe deasupra, șoareci cu duiumul. Bine că sunt eu de pază și-i pun pe fugă. Altfel, adio hârțoage. Le-ar face ferfeniță în doi timpi și trei mișcări.

Vlad Țepeș acesta, despre care se interesează domnii aici de față, chiar a fost un om după tipicul vremii lui. Aspru, crud, bățăios, intransigent, dar nici nu avea cum fi altfel. Doar că-i musai să recunosc faptul cum că a fost un tip corect și mare iubitor de țară, care a vrut s-o țină în neatârnare și bună stare. Nu-i plăceau mișmașurile de nicio culoare, iar în ticăloși intra ca-n brânză.

Mna, recunosc. Îi cam trăgea în țeapă. Întrebarea este pe cine și de ce. Din câte am reușit să înțeleg eu, cu mintea cea pisicească, din spusele celor care tot bântuie pe aici, nu-i pedepsea a moaca. O meritau. Cât despre felul pedepselor, nu el le-a inventat. Una la mână. Iar a doua, toți conducătorii vremii aplicau pedepse a naibii de crude. Doar că nu toți, să recunoaștem, o făceau pe dreptate. O făceau de răi ce erau. Ceea ce nu-i cazul cu Vlad. El, în sufletul lui, era un idealist romantic. Doar că nu-și permitea să arate. Dacă ar fi făcut-o ar fi fost ras, tuns și frezat, până nici nu apuca să se dezmeticească.

De unde le știu eu pe toate acestea? De la străbunica mea. Ce, eu, dacă-s doar o simplă mâță, nu am dreptul la arbore genealogic? Uite că am și uite că pricep și eu câte ceva, mai multe decât își imaginează oamenii.

În fine, ce mă interesează pe mine. După atâta gândire, văd o foame de lup, așa că am să mă duc la bolul meu, pe care sigur l-a umplut nenea portarul. El îmi aduce tot timpul ceva bun, din colț, de la McDonald's, rămas în urma clienților. Pe urmă o să trag un pui de somn zdravăn. Mă așteaptă o noapte de vânătoare grea. Doar n-o să las afurisitele de rozătoare să distrugă patrimoniul național. Norocul în mine, altfel cum și-ar mai afla oamenii istoria?"

Se ridică, se întinde, apoi, cu coada-n sus, mândră de ea însăși, pășește cu prestanță și importanță vădită, către bolul cu mâncare, în timp ce soarele își retrage carul de lumină, lăsând loc primelor umbre ale înserării.

Pământul se cufundă în liniștea adâncă a nopții, pierzându-se în lumea viselor.

Dinspre înalturi s-a pogorât o ceată de îngeri asupra norului pe care se afla sufletul cel rătăcit al lui Vlad Drăculea, zis și Țepeș ori Dracul. Au apucat norul de capete și au pornit a-l purta către tărâmul infinit al Lumii de Dincolo, spre izbăvirea și iluminarea întru veci de veci.

Concluzie:

"Istoria e o minciună pe care nimeni nu o contestă."

Napoleon Bonaparte

Glosar

Al-Fatiha – Prima sură a Coranului, constând din 7 versuri, fiind o rugăciune pentru călăuzire și milă

Allah Akbar – Allah să ajute, în turcă

Ama – dar, în turcă

Anladim – ai înțeles, în turcă

Anne/Annem – mama mea (mamă), în turcă

Baba – tată, în turcă

Ben – eu, în turcă

Ben iyiyim – eu sunt bine, în turcă

Corona – numele vechi al Brașovului

Evet – da, în turcă

Fatih – cuceritor, în turcă

Gunaydin – bună dimineața, în turcă

Hadi – haide, în turcă

Hadi bakalim – să vedem, în turcă

Hatun – doamnă, în turcă

Hayatim – sufletul meu, în turcă

Iyi – bine, în turcă

Kalimera – bună dimineața, în greacă

Karim – soția mea, în turcă
Melegim – îngerul meu, în turcă
Nasilsin – cum ești, în turcă
Ne – ce, în turcă
Oglum – fiu (fiule), în turcă
Ortak – prieten (amic), în turcă
Sultanim – sultanul meu, în turcă
Sakin ol – liniștește-te, în turcă
Su – apă, în turcă
Tamam – clar (bine, în regulă, ok), în turcă
Yok – deloc (nu), în turcă

Cuprins

Două vorbe pentru deslușire și de mulțămărită	4
1. 1455, Decembrie – La Corona	7
2. Katharina	17
3. 1431 – Ordinul Dragonului	26
4. 1455 – Răpirea	31
5. Gura târgului	42
6. 1462 – La Cetatea Poenari	57
7. 1456 – Stâlpul infamiei	63
8. 1462 – Zborul în gol	74
9. 1444 – Cruciada	89
10. Între frați	104
11. Solia lui Hamza Bei	112
12. La hanul Creasta cocoșului	125
13. Legenda liliacului	136
14. 1461 – Pe viață și pe moarte	150
15. Războiul nervilor	156
16. Ciumă și trădare	162
17. Scrisoarea	168
18. Planuri zădărnicate	180
19. Șiretlicul potcoavelor	189

20. Simțăminte în cumpănă	194
21. 1462 – Noaptea făcliilor	201
22. Pădurea Târgoviștei	210
23. Fugă și încoronare	215
24. Sultanul îndrăgostit	221
25. La serai	225
26. Uneltirea	233
27. Capcana.....	242
28. 1462 – La Vișegrad.....	252
29. 1463 – La Buda	259
30. Călătorie în viitor	267
31. Anul Domnului 2022 – Castelul Bran.....	272
32. Chiolhanul	282
33. Povești de adormit copiii	292
34. 1464 – Nuntă la palat	301
35. Vânătoare regală	311
36. Turnirul	318
37. Trei frați de cruce	326
38. 1476 – Ultima domnie	334
39. Calea înălțării.....	343
40. Urmașii urmașilor	348
41. Așa se naște istoria	354
Glosar	367

Liliana Ardelean

S-a născut în Remetea Mare, lângă Timișoara, și a copilărit la Satchinez, satul de baștină al părinților și strămoșilor ei.

A absolvit Liceul Teoretic nr. 5 din Timișoara și Facultatea de Filologie a Universității timișorene.

În anul 2003, și-a făcut debutul editorial în literatură, cu vol. *Cartea celor două vârste*, poeme lirice în proză, având onoarea de a-i fi prefațată și prezentată de către regretatul Gheorghe Tohăneanu, care i-a fost și profesor în timpul anilor de studii universitare și căruia îi poartă o deosebită stimă și recunoștință.

După acest debut, de-a lungul anilor, a mai publicat **volumele:**

Visul ultimei ursitoare, roman, 2004;

Viețile sufletului, roman, 2006;

Stele în infern, roman, 2007;

Jurnalul Călugăriței, roman, 2010;

Secvențe ... de culise. - poveștile unei secretare, roman, 2011;

Teutonul, roman, 2013;

Legenda prințesei Lur, roman, 2015;

Diva, roman, 2015;

Templul Iubirii, nuvele, 2016;

Pașii ologului – povestea unui învingător -, roman, 2017;

Regina Deportată, roman, 2018;

Caruselul destinului, roman, 2020;

Un mormon pe Corso, ed. Eurostampa, roman, 2022.

În volume comune:

Iubire și blestem, nuvelă, în vol. *Despre iubire*, 2016;

Un principe valah între trei imperii, nuvelă, în vol. *Dosarul Brâncoveanu*, - între real și imaginar -, 2017;

Însemnați de soartă, mini roman, în vol. *Final la Cartea ratașilor*, un experiment literar în memoria Ioanei Rauschan, 2017;

Femeia cu părul gri sau cântec de lebedă, nuvelă, în vol. *Utopia*, 2018;

Patru generații, nuvelă, în vol. *Insula fiecăruia*, 2019.

Liliana Ardelean a fost și este colaborator al mai multor reviste literare, precum și publicist comentator al săptămânalului *Banatul azi*.